

സാഹിത്യാംശപാതനം

കെ. റജരൻമാത്രമുണ്ട്.

സാഹിത്യാസ്പദനം.

—:0:—

റഫർക്കൽ :—

വിദ്യാർഥി കെ. രജരമേന്ദ്രത്തിയും.

(രംഗവല്ലാസൻ, ഭൂപാലാസൻ, ചിത്രഹംസം, കമ്മാജിലി
1-ാ, 2-ാ റാബ്ബോസ് മുതലായവയുടെ കത്താവു്)

പ്രസാധകരാർ :—

പി. കെ. ബുദ്ധൻ, കോഴിക്കോട്.

(രൗംപതിജ്ഞം)

1941

PRINTED AT

THE SARASWATHY PRINTING WORKS, CALICUT.

Copy-right to Publishers]

[Price 12 As.]

ഉ സ്കോറ്.

“സാഹിത്യാസ്പദം”മെന്ന ഇത് ചണ്ണകത്തിലെ അടിച്ചിള്ളി ഉപന്യാസങ്ങളും അപ്പപ്പോളെഴുതി വിശദ ചാൽപ്പതികളിലും, അഴീപ്പതിപ്പുകളിലും, മാസികകളിലും മായി മന്ത്രപ്പാലം ചെയ്യവയാണ്. ഇപ്പോഴിവ യേ സമാഹരിച്ച പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനും മെബ്സർസ് പി. കെ. ഗ്രേഗറ്റ്സിൻറെ പ്രോത്സാഹനം ഒന്ന് മാത്രമല്ലാതെ മരൊന്നും കാരണമായി പറയുവാനില്ല.

ഈതൊരു വിമർശനപരമായ ആസ്പദങ്ഗരുന്നമായ തിനാൽ ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾക്കു വഴിയണണാം. ‘ഭിന്ന ഓഫീഫിലോക്സ്’ എന്ന കാളിഭാസ സുക്കി എത്രയോ ലഘുപ്രതിജ്ഞമായിട്ടുള്ളതാണെല്ലാ. യാതൊരുതരം വൈകുത്തങ്ങളിൽ ഇതെഴുതിയ അളളടക്കാരിയും അഭിരച്ചിയും പററി പ്രോത്സാഹിക്കാനിരിന്നില്ലെന്ന മാത്രം പറയാവുന്നതാണ്. സാഹിത്യവില്ലാത്തികൾക്ക് ഈ ആസ്പദങ്ങം കരാളുകളിലും സഹായമായിത്തീരെക്കുറിച്ച് തോന്ത് കുതാത്മകായി.

അവക്കുലമല്ലാത്ത ഇന്നത്തെ പരിതിന്നമിതിയിൽ ഇതിൻറെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു സന്നദ്ധരായ മെബ്സർസ് പി. കെ. ഗ്രേഗറ്റ്സിനും, വൃത്തിയായി അച്ചടി ജോലി നിർവ്വഹിച്ച കോഴിക്കോട്ടേ സരസ്പതി അസ്കാക്സിം ഹാർവ്വമായി നദിപരഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

പ്രോത്സാഹംജനകങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങളെയുള്ളത്
നോ പ്രസ്തുത ഗമ്മത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചു കവിസാമുട്ടിനും,
മറ്റൊരു സാഹിത്യനായകനും ഒരുപ്പോഴിം ഇതു വിനീത
സാഹിത്യത്തെ പ്രശ്നാമാഞ്ജലിയുണ്ട്. കൈരളീയോവി
യുടെ പാദാരവിന്ദങ്ങളിൽ ഇതു ഭക്തിപാദാരവും സം
പ്രശ്നം ചെയ്യുകൊള്ളുമ്പോൾ.

ശാരദാവിലാസം, } കുവാൻതൊടി ശ്രൂരനെഴുത്തെഴുന്ന്
1117 തുലാം 1. }

അഡി പ്രായ ശോഭ

—:o:—

I

തുമ്പേത്തഴ്ത്തെ മുൻ, കൂർബാസൻ, വിത്രഹമ്മും, കസുമാജലി മുതലായ തുടികൾക്കൊന്തു വിദ്യാൻ കെ. ശങ്കരനെത്തഴ്ത്തെ മുന്നവർക്കരു നമ്മക്ക് തുമ്പേം പരിചിതനാണ്; ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ “സാഹിത്യാസപാദനം” എന്ന ഉപര്യാസ സമൂച്ചയമാകട്ടെ, നമ്മക്ക് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിലുള്ള മതിപ്പിനെ ഒന്നക്കിടി ദ്രശ്യമുലമാക്കുന്നു.

‘സാഹിത്യാസപാദന’ത്തിൽ ഒന്നാമതായി ചേത്തി കൂഴ്ച സാഹിത്യവിമർശനം എന്ന ഉപര്യാസം പക്ഷപാതകലുഷിതങ്ങളായ ഗമഗനിത്രപണങ്ങളുടെ ഇംഗ്ലീഷ് ത്തിൽ വിശദീച്ചും ആവശ്യകമായിരിയ്ക്കുന്നു. വഴി പിഴച്ച വിമർശകനാരെ ഇദ്ദേഹം ആക്ഷേപിയ്ക്കുന്നണിക്കില്ല, അതിനെ പദ്ധതയാകട്ടെ, പരിഹാസമാകട്ടെ ഫേറേതും റൂൾഡിച്ചിട്ടില്ല. സരളവും, എന്നാൽ ഓജ്ജ്വല ആശ്രം, അസംഖ്യതയുടെ അയൽപ്പക്കത്തെങ്കിലും ചെല്ലാത്ത തുമായ ഒരു കലീനഭാഷയിലേ തന്നെ: എഴുത്തെ മുൻന്റെ ഓവന് സംസാരിയ്ക്കുമാറ്റുള്ളൂ.

ഇങ്ങപത്തിനാലുംതന്നെ തുമ്പേത്തഴ്ത്തെ മുന്നേറ്റാതോ ഒന്നനു ഒരു ധാരണ എങ്ങിനെന്നേയോ നമ്മുടെ സാഹിത്യശാഖയുടെ പടന്നപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്; അതിനെ വെട്ടിനിക്കാൻ ശക്തിയുള്ളതു തന്നൊയാണ്, ഇപ്പുറുക്കത്തി

ലെ ‘ഇരപത്തിനാലുവും’ എന്ന ഉപന്യാസം. മറ്റ് പന്യാസങ്ങളിൽ കാവുമമ്മാദാരെ കാണാൻ കഴിയുള്ള അതുകൊണ്ട് തൃഥി: ശൈരനേച്ചതു തുടർന്ന് എന്ന വാസ്തവത്തെ വെളിപ്പേട്ടതുന്നു.

ചുരുക്കം ചില തുലികകൾ കൈരളിയട ഭാഗ്യാവ ശ്രേഷ്ഠകാണ്ട് ശല്ലത്തിലും പ്രലൃതതിലും നേരപോലെ വൃഥാപരിപ്പാൻ വെദഭദ്ധം നേടിനേടി വരുന്നാണ്; അ വയിലോന്നാതു, വിദ്പാൻ തൃഥി: ശൈരനേച്ചതു തുട്ടേൻറുതു, തൃഥി: എഴുത്തു തുന്ന് പറയത്തക്ക പാണ്ഡിത്യമണ്ട്: പാഴാകാത്ത പരിത്രമവുമണ്ട്; ഇന്ത ചിരക്കക്കുള്ള പരത്തിപ്പിടിച്ചു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോധർമ്മം സാഹിത്യം നിർക്കണ്ടതിൽ പാരിപ്പൂരകങ്ങനുതു കാണുക കഴിയുകയാണ് രോന്നും തന്നേയാണ്.

ചെരുതുക്കത്തി,
10—10—1941. {

വള്ള തേരാറി.

II

“.....പത്രസമ്പികകളിൽ അപ്പേപ്പോൾ അ സിലബപ്പേട്ടതുന്ന ലേവനങ്ങൾ ആ പത്രസമ്പികകളോ കൊപ്പം നശിച്ചപോവുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്; അവ യിൽ ജീവിയ്ക്കുവാൻ അർത്ഥത്തിലും അവയ്ക്കുവുകളും അ വിധത്തിൽ നശിച്ചപോകാതെയിരിയ്ക്കുന്നതിനു് ഇന്ത സമാഹാരസന്ന്യാസം വളരെ ഉപയോഗപ്പേട്ടതുന്നാണ്; നോവലുകളിൽ ടേയും മഹാകാവ്യങ്ങളിൽ ടേയും സ്ഥാനം ചെരു

കുടകളിലും എന്നുകാവുണ്ടാക്കിയ ഒക്കവരഗ്രഹപ്രക്രിയയിൽവാനെങ്കിലും കാരണമേഘം, അങ്കേ കാരണത്താൽ, വിവിധങ്ങളായ ലാഭപ്രഖ്യാദം അടങ്കിയ സമാഹാര ഗ്രഹത്തിലും ഇത്തരം ചുസ്തുക്കങ്ങൾ ധാരാളം ആവിഭവിയ്ക്കുന്നതു് ഈ ക്ഷാംഗ്രഹം തുല്യം സപാദാവികവുമാണ്. ഈ സ്ഥിതിയും, വിദ്യാർഥികൾ കെ. എസ്സു്. എഴുത്തൃനുവർക്കൾ സപകീയങ്ങളായ ഏതാനം ചില ലേവന്റങ്ങളെ നന്ദിച്ചുവെച്ചു “സാഹിത്യാസപാദനം” എന്ന പേരിൽ ഇപ്പോൾ എത്തിരിക്കുന്ന ചുതിയ ചുസ്തുക്കത്തിന്റെ അവതാരരൂപ വിത്രുത്തക്കുറിച്ചു് വിശ്വാസിച്ചുനാണു് പരബ്രഹ്മത്തെന്നു് തോന്നനില്ല.

‘സാഹിത്യാസപാദന’എന്ന ഈ ഉച്ചന്നാസ സംശയം യത്തിൽ സാഹിത്യസംഖ്യാലൈറ്റും എഴുത്തിരിയ്ക്കുന്നു. പ്രമാണപ്രസംഗം ‘സാഹിത്യവിഭാഗം’ എന്നതിൽ, ഗ്രന്ഥനിത്രപണം ചെങ്ങുണ്ടതെങ്കിനെയെന്നു് സവിസ്തുരമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. സാഹിത്യമെന്നതുപോലെ സാഹിത്യനിത്രപണവും ഒരു കലാകാരനാൽ, അതു വിജ്ഞാനപ്രമാണയിരിയ്ക്കുന്നതോടൊപ്പും മനോരജ്ഞകരും കൂടിയായിരിയ്ക്കുന്നതാണു്.....നല്ല നിലയിലും സാഹിത്യനിർമ്മാണത്തിന്റെ പിന്നാലെ നല്ല നിലയിലും സാഹിത്യനിത്രപണവും ഉണ്ടാകുന്നതാവയ്ക്കുന്നു.

‘എഴുത്തൃനുവം നന്ദിയാം’ എന്ന രണ്ടാമത്തെ ലേവന്റത്തിൽ, കേരളഭാഷാത്മകനാരായ ആ വസ്തുക്കവീ ദ്രോഡാ കവിതകളെ താരതമ്പ്രക്രിയയും, അവ

എങ്ങിനെ ഓഷാദിവുലിയ്ക്ക് സാമാജികഅള്ളായിബോഡി
യ്ക്കുവെന്ന കാണിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.....

.....

.....

മുന്നാമത്തെ ഉപന്യാസം വളക്കുതോഡകവിതയെ
ടെ സവിശേഷ മുഖ്യങ്ങളെ സാമാന്യമായി നിത്രുപണം
ചെയ്യുന്ന ഒരു പ്രഖ്യാപനം. ‘വിശ്വകർമ്മാവിനം
കൈവനിട്ടില്ലോ’തു ‘വിശ്വവിധാതി’യായ പ്രതിയുടെ
‘ശില്പഗമം’ വളക്കുതോഡ എത്ര എക്ഷ്യമായി പറിച്ച
റിഞ്ഞിരിയ്ക്കുവെന്നു് പ്രസ്താവന്യാസത്തിൽ നിന്നു
വായനക്കാർക്കിയാം. ഇതുത്തിനാലുഖ്യത്തെമ്മന്ന പഴയ
കുതിരെയും നിത്രുപണം ചെയ്യുന്ന അട്ടത്തെ ഉപന്യാസത്തി
ൽ ഇങ്ങപത്തിനാലുഖ്യത്തെത്തിരിക്കുന്ന കത്താവു് എഴുത്തെല്ലാ
നാശനാശം പ്രവാദത്തെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന യക്കികൾ
കാണിച്ചു വണ്ണിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു.

‘ശാകന്തളിത്തിരിക്കുന്ന മൂലം’ എന്ന അനന്തരലേവന
ത്തിൽ വിശ്വവിജ്യാതമായ ശാകന്തളിത്തിരിക്കുന്ന മൂലം
മഹാഭാരതമല്ല പത്രപുരാണമാണെന്നുള്ള പുതിയ സി
ഖാന്തത്തെ നിശിതമായ നിത്രുപണദുഷ്ടിയോട്ടക്കടി പെ
രിശേയനം ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നു. ശാകന്തളിത്തിലെ ഇതി
പുതത്തിനു് മഹാഭാരതത്തിലെ ശകന്തളോച്ചാവ്യാന
ത്തോട്ടുള്ള തിനേക്കാറു എത്രയോ അധികം അട്ടപ്പും ഉ
ള്ളതു് പത്രപുരാണത്തിൽ വർന്നിതമായ ശകന്തളാചവരി

തന്ത്രാടാജ്ഞാനിക്കു് പരമാത്മം തന്നെ. കാളിഭാസ നീര കമാരംസംഭവം മുതലായ മറ്റൊരു കൃതികളിലും, ശിവ ഗ്രഹണം, വാമനചുരാജാം മുതലായ പുരാണങ്ങളിലെ ചില ഭാഗങ്ങളോടു് സ്ഥാപിച്ചായ സംവാദം കാണുന്നണ്ട്. പക്ഷേ, ഈ ഏകത്രപ്രതിനിശ്ച കാരണത്തോടു ഉപജീവ്യാപജീവകഭാവത്തിൽ, ഉപജീവകഭാവം കാളിഭാസ സൗത്തികരക്കലെ പുരാണകൃതികൾക്കാണെന്ന്, പുരാണങ്ങൾ ഇന്നത്തെ അപത്തിലായിത്തീർത്തിനീരും ചരിത്രം പരിശോധിച്ചിട്ടുള്ളവക്കു് നിഷ്പ്രയാസം അഫിയ്ക്കവാൻ സാധിയ്ക്കുന്നതാണ്. വിദ്യാർഥികൾ കെ. എസ്സ്. എഴു തെച്ചുന്ന പരബ്രഹ്മത്തുപോലെ, കമ്മകിൽ പുരാണകത്താക്കന്മാർ തന്നെ കാളിഭാസകവിതകളെ കവനിച്ചതുവെന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ പിന്നീട് വല്ലവരും കാളിഭാസസൗത്തികളിൽനിന്നും ഒപ്പ് ഭാഗങ്ങളെ പുരാണങ്ങളിലേ മുക്കു് എഴുതു ചെരുത്തുവെന്നോ വരുവാനേ വഴിയുള്ളൂ. നേരു മരിച്ചു, കാളിഭാസൻ പുരാണങ്ങളിൽനിന്നു് ചോരണം ചെയ്യാണാണായിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനീരു കവിതയെ പ്രോക്കമാകു ഹരു കേമമായി കൊണ്ടാടുവാൻ, അദ്ദേഹത്തിനു ഹത്യാ സുസ്രതിച്ചിത്തമായ ഒരു കവിയശില്പം കൈവരുവാൻ കേവലം റൂയമില്ല.

‘കാളിഭാസനീരു ചാരിത്ര്യോധം’ എന്നുള്ള പിന്നതെ ഉപഭ്രാംബം, കാളിഭാസകവിത ശുംഗാരപരമായിരുന്നീടും എങ്ങിനെ ചാരിത്ര്യത്തിൽ ഉറച്ചുന്നിൽക്കുന്ന എന്ന കാണിയ്ക്കുന്നു. ചെറുക്കണ്ണത്തായ ‘കമാരനാശം നീരു കവിത’ എന്ന ലേഖനം മഹാകവി കമാരനാശം

என்ற கவிதையுடை மேற்கை விழுதிகரியூக்காதான். ஹஸ்திகென ஹப்பூஸ்கத்திலுமூல ஏதேபற்றாஸ்பாதாத்து காரோ வியத்தில் ஸாஹித்ருதைத் திடுவதை சென்று நீண்ட சூழ்க்கிழுருதார்.

அதீமான் கெ. ஏஸ். ஏதுதை ஹஸ்தீர் ஹட் உடை நூஸாஸ்திகம் ஸாஹித்ருாஸ்பாதாம் சென்று நீண்ட ஒலோம் உபகாரப்ரமாணிரியூக்காதிகாத் ஹதின் ஸா எரித்ருாஸ்பாதாம் ஏன் பேரிட்டில் கட்டு அங்கைஷ்டி துமிழு. ஹதினீர் பிரஸில்பிக்கர்ளாதின் ஸங்கலனம் கித்தின் பி. கெ. மூலேஞ்சினீர் ஸஂரங்கதை அடிக்காடியூக்காதோதாப்பு அதீமான் கெ. ஏஸ். ஏதுதை ஹஸ்தீர் ஸாஹித்ருவுவசாயத்தின் மேற்கூரையை விஜயம் அருங்காலியூக்காது சென்று கொடுக்க.

ஸி. ஏஸ். கோலேஜ்;	}	வித்பான்,
பட்டாய்வி,		ஸி. ஏஸ். நாயக்.

21—9—1941.

III

ஸூரியூத்தும் அயத்துதா “ஸாஹித்ருாஸ்பாதாம்” ரளஷ் தரத்தில் வெல்லப்பாதோநகுகியான் எான் கோக்கியதைக்கூறும், கட்டாகை ஹதத்துநம் ரஸக்ரமாயிக்கான் ஏகியூக் தோநியதைன் கொம்மு பரங்குகொஷ்ட கட். ஹதினீர் அங்காபாதாத்தில் ஏகியூக் கிலதயிகாம் பிடித்துக்கெள்கன் பாலைதாத் அது தவிதேங் கொள்ளலை ஸமாயாநியூக்கமல்லோ. அதுகை ஏது

വിഷയങ്ങളിൽ ദന്വാമതായിച്ചേര്ത്തകാണന സാഹിത്യ വിമർശ തന്നൊച്ചാണ് എൻ്റെ നോട്ടത്തിൽ പ്രമുഖ സ്ഥാനത്തിനാക്കായതു്. ഏകരളിയെല്ലുംബന്ധിച്ചേട്ട തോളം വിമർശനകല ഒഴുംതന്നെ പുജീപ്പേട്ടിട്ടില്ല. ന മുടക നിത്രപക്കനാരധികവും വിത്രപക്കനാരാധിക്രാണ് കാണപ്പെട്ടുന്നതെന്ന് ഭാഷാസാഹിത്യവുംബന്ധിച്ചെടുന്ന വക്കല്ലാം അനിയാം. വിഷയത്തെല്ലാതെ വൃക്തിയെ വിമർശിയ്ക്കുന്ന ഒരു ഭാഷിച്ച സന്തുദായം ഇവിടെ സ്ഥിര പ്രതിരുദിതമായിക്കാണുന്ന . . . . . ഇന്നത്തെ ചില നിത്രപക്കനാരകൾ അംജലിയായും ക്ഷമിയ്ക്കുന്നതെക്കു ല്ലേൻ പറയേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഇഗനാമപബന്ധിതങ്ങൾ കവിതയില്ലെന്നും, അദ്ദോരത്തിൽനിന്റെ കവിത വളരെ താണതരത്തിലുംതാണെന്നും അഡിപ്രാഖമുത്തുവാൻ ഇന്നത്തെ ഒരു പ്രസിദ്ധ ദിനപത്രത്തിനും തന്നെ ലവഞ്ചാം സങ്കോചമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് എനിയ്ക്കിയാം. ഇങ്ങനെ പല വിധത്തിലും ഭാഷിച്ചുകാണുന്ന വിമർശനകലയും ഒരു കൂനതകളും പൂണിക്കാനിയ്ക്കുന്നതിനൊള്ളും അതിനെ പുജീപ്പേട്ടതുവാനുള്ള ചില മാർജ്ജങ്ങൾ തെളിയിയുക്കുടി ചെയ്യുന്ന ‘സാഹിത്യവിമർശം’ എന്ന വിശേഷപ്പെട്ടതാണെന്നും പറയാതെ കഴികയില്ല.

‘എഴുത്തുപ്പാം നന്ദ്യാദാം’ എന്ന രണ്ടാമത്തെ വിഷയവും രസകരമായിട്ടണ്ട്. ഇതു രണ്ടു മഹാകവികളുടെയും കവിതാമമ്മങ്ങൾ ഇതിൽ സ്വർംിച്ചിട്ടണ്ടാണെല്ലും ഇനിയും വളരെ വിസ്തൃതിയും വകയുള്ളതാണെല്ലാ. എഴുത്തുപ്പൻ രഘൂാതു ചിന്നക്കും പ്രഖ്യാതകവിയുമാ

കയാൽ സാധാരണക്കാർ അതു ഇളക്കിത്തീക്ഷ്ണവാൻ അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിയ്ക്കുന്നില്ല. നമ്പ്യാരാക്കട്ടെ ജനസാമാ നൃത്തിന്റെ കവിയാണ്. ഓരോ വിഷയരും തന്റെ പരിതിഥിതികൾക്കൊസരിച്ചു വള്ളിച്ചു് പാമരനു രൈപ്പോലും സദാചാരനിരതനാരാക്കവാസങ്കുചിച്ചതു നൊ കവിതകളുള്ളതുകയാണ് നമ്പ്യാർ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഈ താരതമ്യവിവേചനം ഈ ഫലവന്നംകൊണ്ട് സാധി അടിച്ചുമണം.

വള്ളുതേരാളിനെപ്പറവിയും കമാരനാശാന്റെ കവി തയെക്കരിച്ചും രണ്ടുപന്നുംസംബന്ധിച്ചുള്ള രണ്ടം നന്നായി കൂടണംകുംഭിലും, അവരുടെ കവിതായുംജീവി അസപദി യുകയെന്നാലുംതെ ഒരു വിമർശനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം മുകളിൽ നൊപ്പാണെന്നും മാരിതുണ്ടായം, ശാകന്തളിത്തിന്റെ മുലം ഈ രണ്ടം ഗ്രൂപ്പുവും ചിനിച്ചുഴുതിയതാണെന്നു് സ്വീജ്ഞമാണ്. ഇങ്ങപത്തിനാലുവുത്തം തുണ്ണുവെത്തിള്ളുന്നു തുതിയപ്പെട്ടു നും സ്ഥാപിപ്പാൻ പല ന്യായങ്ങളും പറഞ്ഞിട്ടണെങ്കി ലും ധാരാളം തുപ്പികരമായെ എന്ന സംശയിയ്ക്കുന്നു.

കണ്ണുകൂട്ടു മഹാകവിയുടെ “കോമപ്പ്”നെപ്പറവി ഒരു അസപദനമാണ് ശ്രേഷ്ഠമൊന്നു്. പച്ച മലയാളത്തി കുളിപ്പുറവി സാമാന്യമായും അതെത്തിൽ തുതികളുള്ള തിയവരെക്കരിച്ചും ചിലതു് പറഞ്ഞിട്ടണെങ്കിലും, ഈ ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിനുതന്നെ മാർഗ്ഗംഡിയായ കണ്ണിക്ക കൂന്തനുരാനെപ്പറവി രൈക്കുവും ഗുമകത്താവു ശ്രദ്ധി

‘ജീവനിഷ്ടനാത്മ’ എന്നാണെന്ന മനസ്സിലായില്ല. കോമ
പ്രതിബേദ കടമാവസ്തു, നായകരൻറെ പ്രൗഢി മതലായതു
വണ്ണിയ്ക്കുകയും, ഇതിലെ വിരുദ്ധസസ്യങ്ങൾക്കിയും മറ്റൊം
വിശദീകരിയ്ക്കുവാൻ ദേഹങ്ങളിൽരിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ട്
ഞാജിലും കണ്ണടിരിഡൻ കവിതയെ പ്രശംസിയ്ക്കുന്നതി
ൽ ഒരു കടിഞ്ഞാൻപിടിച്ചത്തുള്ള തുപോലെ തോന്തി
ദ്ദോക്കന്.

അടുത്ത കാലത്തു സാഹിത്യപരമായുണ്ടായിട്ടിരുത്തു
മിയ്ക്ക ചുപ്പുകങ്ങളും വായിയ്ക്കാൻതന്നെ രസമില്ലാത്തവ
യും, വായിച്ചിട്ടും ഫലമില്ലാത്തവയുമാണെന്ന് ഭാഷാപു
ണ്ണയികൾ നിയമേന പഴിയ്ക്കുമാരംഭപ്പോ. അതുകൂടി
തനിലോന്നമല്ല അഃഃ ശക്തരനെഴുത്തുന്നുന്നു ഇതു തുതി.
ഈദ്ദേഹം സാഹിത്യത്തെ സരസമാധാസപദിച്ചിട്ടുന്നെന്ന
എഴുതിയതും, രസികനാക്കുവാം രസപ്രദോക്കന വിധ
തനിൽ പ്രതിപാദിച്ചുതുമാണിതു്. സാഹിത്യവിഷയ
തനിൽ ഉത്തിഷ്ഠമാനന്നാരായ ചെരുപ്പുക്കാർ ഇതു സത്ര
ഉം പരിയ്ക്കുന്നതു് പ്രത്യേകം പ്രയോജനകരമായിരിയ്ക്കു
മെന്നുള്ളതിനും സംശയമില്ല.

കുപ്പിലാസം,
കോട്ടയ്ക്കൽ,
14—9—'41. {

പി. വി. കുപ്പിവാരിയർ.

വിഷയ വിവരം .

— :o: —

ഭാഗം

1.	സാഹിത്യ വിമർശനം	...	1
2.	എഴുത്തെഴുന്നം നന്ദ്യാക്ഷം	...	14
3.	വള്ള തേരാൾ	...	30
4.	ഇയപത്തിനാലുപ്പുത്തം	...	42
5.	കോമ്പുൻ	...	77
6.	ശാക്കള്ളത്തിന്റെ മുലം	93	
7.	കാളിഭാസങ്ങൾ ചാരിത്ര്യോധം	108	
8.	കമാരനാശങ്ങൾ കവിത	...	119

സാഹിത്യാസ പാദനം.

:o:

1. സാഹിത്യ വിമർശനം.

സാഹിത്യമെന്നത് സമുദായത്തിന്റെ സംസ്കാരം പരിപ്പാരം മുതലായവയെ സജീവമാംവണ്ണം പ്രതിബിംബിച്ച കാണിയ്ക്കുന്ന ഒരു കലാവിഭ്രംഘനമാണ്. ദേരെ സമയത്തെന്ന വിജ്ഞാനവും വിനോദവും നൽകി മനസ്സു നേരു സംസ്കരിച്ചയത്തുന്നതിന് സാഹിത്യത്തെപ്പാലെ ശക്തിയുള്ള മറ്റൊരു കലാവിഭ്രംഘിപ്പേന നിസ്സുംശയം പറയാവുന്നതാണ്. ലോകോത്പത്തി മുതൽ നാളിതു വരെയിട്ടുള്ള മനസ്സുപുലിയുടേയും ഭാവനയുടേയും അനുഭ്വമായ ഫലം നാമിനന്ദനവിയ്ക്കുന്നത് സാഹിത്യ സഹായംകൊണ്ടാണ്. സാഹിത്യമില്ലെങ്കിൽ മനസ്സു നീൻ ഭ്രതകാലം തമോനിബിധവും വത്തമാനവും ഭാവിയും ശ്രദ്ധവുമായി തീരുന്നതാക്കുന്നു. “ദിവ്യമായ സാഹിത്യജ്ഞാതിസ്ഥില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ലോകം അസ്യതമസ്യി നാലാപുതമാക്കമായിരുന്നു”വെന്നാണ് ഒരു വലിയ സാഹിത്യമീമാംസകനായ ആചാര്യരാജാഡിവിജയി അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്നത്. അതു ഭ്രതമസ്യിലെ വൈദ്യത ദീപവും, വത്തമാനത്തിലെ വിത്രമസ്യാനവും, ഭാവിയിലെ മാദ്ധ്യദർശിയുമാണ്. “എത്വസ്യമായില്ലം എന്നിയ്ക്കു” ഒരു സഹായിയായും, ആജീവനാനം സുവത്തിനും നമ്മൾക്കു കാരം

ബന്ധുമായും, മനഷ്യജനത്തിൽ നേരിടാവുന്ന എല്ലാ അപത്രകളിലും സങ്കടങ്ങളിലും ഒരു രക്ഷയായും ഇരിയ്ക്കുന്ന രഹിതചിയിഞ്ചാകണ്ണമെന്ന് തൊനിച്ചിട്ടിക്കുന്നവുകിൽ അതു “ഗമ്പാരാധനത്തിലുള്ള അഭിരച്ചിയാണ്” എന്നാണ് ഒരു മഹാൻ പറയുന്നതു്. “ഒരു സഹിയ്ക്കുന്ന ആത്മാവിനും ഭാരം വഹിയ്ക്കുന്ന മനസ്സിനും പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രമാണ്” ഉത്തര സവാക്കളായ ഇതു്” എന്ന മററാൽ മഹാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്നു. ഗമ്പശാലയില്ലാത്ത പ്രദേശം ആത്മാവില്ലാത്ത ശരീരമാണെന്നാണ് ‘സിസരാ’ സിലാന്തിയ്ക്കുന്നതു്. “തൊൻ ഒരു രാജാവല്ലായിരുന്നവുകിൽ ‘ബാധലിയൻ’ ഗമ്പശാലയിലെ ലൈബ്രറിയന്നായിരിപ്പാൻ അതുകൂടിയുള്ളമായിരുന്നു”വെന്ന ഇംഗ്ലീഷിലെ ‘ജയിംസ്’ മഹാരാജാവു് ദരിയ്ക്കുൽ പ്രസ്താവിയ്ക്കും ചുഡായി. “സുകവിതായന്നുള്ളി രാജേന്ദ്രകിം” (നല്ല കവിതയുണ്ടെങ്കിൽ രാജുമെന്തിനാണോ?) എന്നാണ് ഭർത്താവാരി ചോദിയ്ക്കുന്നതു്. തൊൻ സ്ത്രേക്കിന്റെ ജേതാവായിരിയ്ക്കുന്നതിനേക്കാരം ‘ഗ്രേ’യുടെ ദ്രോന ദീതിയുടെ കത്താവായിരിപ്പാനാണ് അധികം ആത്മഹിയ്ക്കുന്നതെന്നു് ഒസന്നാധിപനായ ‘വൃംഘ’ ദരിയ്ക്കുൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഗുഹമാനുസരിച്ചാണും സാഹിത്യാസ്പദനത്തിൽനിന്നുണ്ടാക്കുന്ന രസമെന്നു് പെട്ടരസ്സും സാഹിത്യമീമാംസക്കൂദായം പറയുന്നു.

മഹാശയനാരായ വിദ്യാനാത്തെ മേൽക്കാണിച്ചു പ്രസ്താവനകളിൽനിന്നും സാഹിത്യം എത്രമാത്രം മഹത്തായ ഒരു കലാവില്ലയാണെന്നും, അതിനു ഇനസമുദായത്തി

മുള്ള സപാധിനശക്തി എത്രമാത്രമാണെന്നും എത്രാണെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്⁹. തത്താദ്വശമായ സാഹിത്യ തെരുവിൽ നിന്നും സാഹിത്യവിമർശകൾ ഉത്തരവാദി തപവും വഴുവരെ വലുതാണ്¹⁰. സാഹിത്യത്തിന്റെ അതു ശ്രദ്ധയിൽ പരിപ്പൂര്വ്വമായ ഒരു ബോധം വിമർശനം ചെയ്യാം. അതിലൂപാതെ സങ്ഘചിതമായ ഒരു മനോഭ്യത്തിയും വെച്ചു്, തന്റെ മുൻ സപമായ അഭിവൃദ്ധകൊൽക്കാണ്ടു് സാഹിത്യലോകത്തിൽ കണ്ണു് അഭിവൃദ്ധം കണക്കാക്കലും തുടങ്ങിയാൽ, അതി ന്റെ ഫലം ഗ്രാഫത്തിലും പരിപ്പൂര്വ്വമായി വരുത്തിയിരിക്കുന്നതാണ്. ഇവസാ ഹിത്യകാരന്മാരുടെ ആരാധനയിൽ നേര്വചിയുള്ള തിരി പ്ലാസം, ജനതയുടെ സാഹിത്യാഭിരുചിയെ പരിപ്പൂരിച്ചു വളർത്തുന്നതിനും, തദ്ദോരാ ലോകസുവത്തെ വല്ലിപ്പി യുന്നതിനും ഉത്തരവാദികളാണ്¹¹ തങ്ങളെന്ന വിമർശന നാൾ വിസ്തരിപ്പാൻ പാടില്ലതല്ല. വിമർശനമഴതുന്നതു് സാഹിത്യകാരന്മാർക്കും ലോകത്തിനും വേണ്ടിയാണ്¹². സാഹിത്യമന്ത്വദയിൽ വുംഗ്രമായി വെച്ചിട്ടില്ല ആരാധന അഭിവൃദ്ധാനുഭാവിയും, അഭിവൃദ്ധത്താഭാഗിക്കിടക്കുന്ന ഗ്രാഫാഷങ്ങളെ വിസ്തരിക്കുകയും, ഉൽക്കൂസ്താദായ മാർഖങ്ങളെ നിശ്ചേരിയുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കും വായനക്കാക്കും അതു പ്രയോജനപ്പെട്ടാതിരി പ്ലാസം വഴിയിപ്പില്ലോ. കുറുവോധനയേന്താട്ടുടി ചെയ്യു പ്പെടുന്ന വിമർശന തീച്ച്ചയായും സാഹിത്യാഭിവൃദ്ധിയുള്ളില്ല ഇല്ല ഒരു ഉൽക്കൂസ്താദായിത്തീരുന്നതാണ്¹³.

നിരന്തര പാണ്ഡിത്യവും തികഞ്ഞ വാസനയും ഒരു വിമർശനം ചെയ്യാം. മുൻപുണ്ടായിരിയേണ്ടതാണ്; മുത്തരം വിമ

ശ്രീകമാർ എത്രയോ ഭസ്ത്വമാണെന്നതനെ പറയേണ്ടി യിരിയ്ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെയായിരിയ്ക്കുന്നും ‘കാവ്യങ്ങളാംബാക്കന്നതിനും അവയെ വിമർശിയ്ക്കുന്നതിനും രണ്ടാം മുന്നൊന്ന് പേരുണ്ടായെന്നും വരാം; ഇല്ലെന്നും വരാം’ * എന്ന് സംസിക്കാറുണ്ടുന്നയെന്നും നീലക്കണ്ണഭാക്ഷിതരഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. “യമാത്മമായ കവിതാവാസനയും വൈദശഭ്യവുമുള്ള കവികളുള്ളൊല്ലതനും വിമർശകമായും വളരെ ഭസ്ത്വമാണോ”; ഇവക്കിങ്കവക്ഷം സ്വത്തല്ലിലമായ വാസന കുടിയേ കഴിയു; യമാത്മ കഹിയ്ക്കുന്നപോലെത്തന്നെ യമാത്മ വിമർശകനും പ്രതി തിസിശമായ വാസനയുണ്ടായിരിയ്ക്കും.” എന്നാണോ അല്ലെങ്കിൽ പോപ്പ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്നതു്. വിമർശകമമായ പാണ്ഡിത്യവും വാസനാദ്വിഷ്ടമായ മനോഗതിയും കുടി ഒരുമിച്ചു കാണിന്നതുനെ വളരെ ഭസ്ത്വമാണോ. കേവലം പാണ്ഡിതനാർ മാത്രമായ വിമർശകമാരെപ്പറി മഹാകവി വളരെതോഡാം പറയുന്നതിങ്ങനെയാണോ :—

“സന്ധ്യാപ്രകാശം എല്ലാക്കണ്ണുകളേയും വികസിപ്പിയ്ക്കില്ല; കൈസലല്ലാദേവിയുടെ പുത്രവിഭ്യൂഹച്ഛിവം എല്ലാ ക്രണുകൾക്കും നന്ദവാണാക്കന്നില്ല. എത്ര പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായാലും പ്രതി കൊടുത്ത ഏദയമില്ലാത്ത വരെ ആകാശിപ്പാൻ എത്രത്ക്കൂട്ടികാവുവും ശക്തമായി കില്ല. ഉദാഹരണം അകലതന്ത്രങ്ങളം അനേപാഷിയേണ്ട തായിട്ടില്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ പാണ്ഡിതനിശ്ചയകമാ

* കാംപ്രാന്തികത്തും ചുവരീകൂടിയും ചുവരിയും ചുവരിയും ചുവരിയും ചുവരിയും

ചെരിയും ചെവുളും തുവാ ചെവുളും

അടെ തുരതുരെയായുള്ള തുലികാവുംപാരങ്ങാളെ കുറ എത്താൻ അല്പിച്ചുനോക്കിയാൽ മതി. ഈക്കാലത്തെതാങ്കൾക്കും സർക്കാവും നില്ക്കേണ്ടിയായി ഈങ്ങെന പ്രാത്മിയ്ക്കണണ്ടാണ്. ഭഗവൻ, പ്രപഞ്ചമഹാകവേ, വിജയങ്കരയും അജയങ്കരയും അട്ടക്കലപ്പാതെ അബ്ദവില്ലാഞ്ചാസികളും ഒരു അധിനന്ദനയിൽചെന്ന പൊന്ന് എനിയ്ക്കു സംഗതി വരുത്തുകയെന്നു ! ഈവരുടെ നിരക്കശങ്ങളായ തുവലകൾ ക്ഷീഡുതികളെ ചാന്തിക്കപ്പെട്ട തൊട്ടവിയ്ക്കുന്നു. തുവലകൾ ഗമഖാദിനേലോ ചളി തെറിപ്പിപ്പാൻ നോക്കുന്നു. ഈതരക്കാരെക്കാണ്ടാണ് ഈനം എന്നം എവിടെയും ഓഷ്യട പുരോഗതിയ്ക്കു പ്രതിബേദനം.”

സ്വപ്ന പഠിപ്പും വാസനാബലവുമുള്ളവർക്ക് മാത്രമേ വിമർശനകല്പയിൽ വിജയം നേട്ടവാൻ സാധിയ്ക്കുകയുള്ളതു വെന്ന് മനു പറഞ്ഞുവെല്ലാ. എന്നാൽ സാഹിത്യഭേദം കത്തിൽ ആളുമായി പ്രവേശിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നവർക്കുടി തങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശസാല്പത്തിന്ന് വിമർശനത്തെ ഉപയോഗിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇതുവരും അക്കുപ്പങ്ങൾക്കിടയുണ്ടാക്കുന്നതു. പത്രങ്ങളിലും മാസികാഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഗ്രന്ഥ നിത്രപണം ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിയ്ക്കുപ്പെട്ടുന്നവരെങ്കിലും അതായും വിഷയങ്ങളിൽ പഠിപ്പും പ്രാപ്തിയും പരിചയവുമുള്ളവരാണെങ്കിൽ വിമർശനസാഹിത്യം അതുമേൽ ഭജിച്ചുപോകാതെ കഴിക്കാവുന്നതാണ്.

ഇണക്കണികാദ്വാഖിയാഭായാ ഭോദൈഷക്രൂക്കായാ ചെഞ്ഞപ്പെട്ടുന്ന വിമർശനവും സാഹിത്യത്തിന്റെ പുരോഗതിയെ പ്രതിബേദനിയ്ക്കുന്നതാണ്. പരമാണ്ഡ വിനെ പബ്ലിക്കരിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഗമകാരന്മാർ

ഗവും പുനാരാക്കാനാണ് വഴിയുള്ളതു്; അതുകൊണ്ടും സാഹിത്യചൽച്ചിത്ത് അതുകൊണ്ടും അങ്ങിനെ തന്നെ അതിങ്കടന്ന പെട്ടരോഭായും യുവസാഹിത്യകാരന്മാരെ നേരായുഗത്തിൽ വീഴ്ത്തുവാനാണെങ്കിലും. എങ്യമില്ലാത്ത കക്ഷി വിമർക്കമായെട നാരാചനിശി തങ്ങളായ തുലികാപ്രധാനങ്ങളിൽ എത്ര എത്ര ഉത്തമ സാഹിത്യകാരന്മാർ ലോകത്തിനു നഷ്ടമായിട്ടുണ്ടു് !! ‘കീററ്റ് സു’ എന്ന അംഗീരയ കവിക്കോകിലത്തെ ലോക റംഗത്തിൽനിന്നു് തിരോധാനം ചെയ്തിരുത്തെന്ന ചില ഭോദ്ധേഷകദ്ദക്കളായ വിമർക്കമാരാണെന്ന പറയ പ്പെട്ടു. ഗമ്പതിൻ്റെ മുണ്ഡോഷങ്ങളെ അതിനു സാഹിത്യത്തിലുള്ള സ്ഥാനത്തിനുനസരിച്ചു് അനുനാതിരിക്കമായി ചുണ്ടിക്കാണിയുള്ളകയാണു് വിമർന്നതിൽ ചെയ്യേണ്ടതു്. ഒരു മാമ്പികനായ സാഹിത്യ നിരുപകൾ ഗമ്പനിത്രപണബന്ധപ്പറ്റി പറയുന്നതു നോക്കുക :—

“ഒരു തൃതിയുള്ള ചില പ്രധാന മുണ്ഡോഷങ്ങളിൽ തുകൊണ്ടു് സാഹിത്യത്തിൽ മാനുസ്ഥാനത്തിനാവകാശമിണ്ടെന്ന കണ്ണാൽ പിന്നെ അതിൽ വല്ല ഭോദ്ധങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ക്രൂട്ടി അവയെ പരിഷസ്പരത്തിൽ വണ്ണിയുള്ളുന്നതു ശരിയല്ല; അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു് ആ തൃതിയുടെ പ്രണോതാവിനെ മുള്ളാംഗപ്പെട്ടതിൽ ഉത്സാഹവീനനാക്കിത്തീക്കം. മുത്രുപോലെത്തെനു ഒരു തൃതിയുള്ള ചില പ്രധാന ഭോദ്ധങ്ങളെക്കാണ്ടു് സാഹിത്യത്തിൽ നല്ലോരു സ്ഥാനത്തിനാവകാശമില്ലെന്ന കണ്ണാൽ ആ തൃതിയിലുള്ള മുണ്ഡോഷങ്ങളെ പുക്കുള്ളിപ്പുറയുന്നതും ശരിയല്ല.

അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു് സാഹിത്യത്തിൽ ക്ഷുദ്രത്തികൾ പെരുക്കവാൻ കാരണമാകും”

എത്ര ചെറിയ ഭോഷ്ടവും വലുതാക്കിക്കാണിപ്പാൻ ഒരു നല്ല സാഹിത്യകാരനും കഴിയും. കാമയേനവിനെ കഴുതയാക്കിവാൻം കല്പിച്ചുമെത്തെ കുടകയാക്കിവാൻം അവൻ സാധിച്ചുണ്ടോ; പക്ഷേ സത്യത്തിന്റെ മേരു ഇത്തു രക്കാൻ വാരിയെറിയുന്ന ചുളി കാലത്തിന്റെ കുത്തുള്ളിക്കു രഹജാർ മായ്‌ചുകളും യാതിരിയുണ്ടുണ്ടു്. സത്യത്തെ മറയും വേണ്ടി അതിശയേയാക്കിക്കഴും യുക്തിന്റൊന്നും കൊണ്ടുവരുന്നതു് തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അനന്തര ഹീതമായ കലാകൃതശ്രദ്ധത്തെ ദിനപര്യാഗപ്പെട്ടതുകയാണ്. സംഖാരപരഞ്ഞായ ഇത്തരം സംരംഭങ്ങളിലല്ല വിമർശകനാർ തുലിയേണ്ടതു്. സ്വജ്ഞിപരവും പരിപ്പൂരവുമായ മാർപ്പണങ്ങളിലാണ് അവക്കെട സൗഖ്യവും തുലികകൾ പ്രവത്തിയേണ്ടതു്. “ശ്രേഷ്ഠിയുള്ളവ ശ്രേഷ്ഠിയുണ്ടോ” എന്ന മതം രൈജ്ഞിലും ആദരണ്ടീയമല്ല. “ഉള്ളണിതുനാരെ പ്രസാദിപ്പിപ്പാനായി കവിത എഴുതുന്ന തിലും ഭേദം ലോകത്തിൽ മുക്കനാരായോ, പക്ഷിമുറാ ദിക്കളായോ, തുണ്ണുള്ളതാഡികളായോ ജനിയുംകയാ സെന്റനാണ് മഹാകവി നീലകണ്ഠിക്ക്ഷിതിർ പറഞ്ഞി കുള്ളിതു്.

* ദ്രുപ്പംഗിതാരംധന ഭാവിചീഭവണ

കുപ്പംകുള്ളുക്കുമാൻ കവിതാധികരണം ।

വരം ഒരുപ്പാമിവരുക്കാഡവോ

വരം ച തിന്ത്രുക്കു തുണ്ണുലവ് മണാവോ ॥

അവധാനപുര്വ്വം ഗമ്മം നല്ലവള്ളം വായിച്ചല്ലാതെ അതിനേക്കണക്കിരുത്താരാദിപ്രായം ആപവൽക്കരിയ്ക്കുന്നത് മിക്കപ്പോഴാം അബവലമായി കലാശിപ്പാൻ വഴിയുണ്ട്. അജ്ഞാത നാമധേയന്മാരായ ഗമ്മകാരന്മാരുടെ തുതികൾ എപ്പോഴാം മോശമായിരിയ്ക്കുമെന്നും, സുപ്രസിദ്ധന്മാരായ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ തുതികൾ മുന്നാന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്നത് ഒരു തരം മെച്ചപ്പെടുമാണ്. ഇന്ന് ദിവസ വിത്രാനകീർത്തികളായ മഹാകവികളെല്ലാം ഒരു കാലത്തു് അജ്ഞാത നാമധേയന്മാരിൽനിന്നും സംശയമില്ല. ഭജ്യവികളിടെ ക്രുട്ടത്തിൽത്തന്നെന്നാണവയും രംഗപ്രവേശം ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്ന് പ്രത്യേകം ഓഫെസ്റ്റൊണ്. വാസനയും ശക്തിയുമുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാരേയും അതില്ലാത്ത ഭജ്യവികളേയും തിരിച്ചറിയണമെങ്കിൽ സാവധാനമായി പുസ്തകം വായിച്ചേരി സാധിയ്ക്കു. പഴയതൊക്കെ നല്ലതെന്നും പുതിയതെല്ലാം ചീത്തയെന്നമുള്ള മതവും അതിന്റെ സീരിയമല്ല.

കാളിഭാസൻ ഭവത്രുതി മുതലായ ലോകമഹാകവികളുടെ, അവരുടെ യുവദശയിൽ വിമർശകനാർ കക്കശമായി വിമർശിച്ചിട്ടെന്നെന്നതിന് തെളിവുകളുണ്ട്. വൃാസൻ, വാത്മീകി, അശ്വപ്രഭോഷൻ, ഭാസൻ തുടങ്ങിയുള്ള മഹാകവികളിടെ കവിതകളെല്ലാതെ ഒരു യുവകവിയായിരുന്ന കാളിഭാസനെ ബഹുമാനിപ്പാനൊ അതിപ്പാനൊ ലോകം ഒരുക്കമെണ്ണായിരുന്നീല്ല.

“പുരാണമിത്രേവനസാധു സർജ്ജം
നവാച്ചികാവ്യം നവമിത്രവദ്ധം।

സന്തഃ പരീക്ഷയ്ക്കുന്നതരൽ ഭജനേ
മുഖിപരപ്രത്യയനേയബുദ്ധിഃ ॥”

(പഴയതാബന്നമുള്ള തുക്കാണ്ട് മാത്രം എല്ലാം നല്ലതാക്കി നില്പു; പുതിയതാബന്നമുള്ള തുക്കാണ്ട് കാവും ചീത്ത യാക്കണമെന്നമില്ല. വിദ്യാബന്ധം പരീക്ഷിച്ചുനോക്കി നല്ലതു സ്പീകരിയ്ക്കുന്ന; മുഖൻ അനുസ്ന്ദ പരയുന്ന അഭിപ്രായം സ്പീകരിയ്ക്കുന്ന.) എന്ന പദ്ധതം മുലം കാളിഭാസൻ ഇത് സംഗതി വെളിപ്പേട്ടതുകയും വിമർശനത്തിൽ നേരു മാതൃക ചൂണ്ടിക്കാണ്ടിയ്ക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

“പുന്നേൻ വാണികവിത മുത്രകൾക്കുള്ള
സാധുതപ്രകാരം മിനിപ്പാനായ്ക്കു തയമല്ലവെല്ലാവരം ഭിജ്ഞങ്ങങ്ങൾ.”
എന്നാരിട്ടും,

“യേനാമ കേച്ചിദിഹനഃ പ്രമയന്നുവജ്ഞാം
തേജാനതേ കിമപിതാർപ്പതി നൈഷയതാഃ
ഉത്വത്പുരേ മമ ച കോപിസമാന ധമ്മാ
കാലോഹ്യം നിരവധിവിച്ചലാ ച പുത്രപീ॥”

എന്ന മഹറാരിട്ടും ‘വേദതി’ പ്രസ്താവിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന തിൽക്കിന്ന് അദ്ദേഹത്തിനേരു ആഭികാലത്തിൽ വിമർശകമാരിൽക്കിന്ന കിട്ടിട്ടുള്ള സമ്മാനങ്ങൾ എത്രവിധത്തിലുള്ളവയായിത്തന്നെവന്ന് ഉറച്ചിയ്ക്കാം. വാസനാശന്മൂലിതനാരാധ യുവസാഹിത്യകാരന്മാരെ കണ്ണറിഞ്ഞു് പ്രോത്സാഹിപ്പിപ്പാനുള്ള മനസ്ഥിതി വിമർശകമാക്കി പ്രാതത്തിനാലുണ്ട് എതാദുശശാശ്വതായ അനാഭവങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതു്.

വലിയ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഗമ്പങ്ങളെല്ലാം ഇണ്ട്യുജ്ജ്വലങ്ങളും അസപ്താലുങ്ങളും ആയിക്കൊള്ളുന്ന മെന്നില്ലെന്ന് ഒന്നു പ്രസ്താവിച്ചുവെല്ലോ. കാളിഭാസ നേരം തൃതികൾത്തെന്ന എല്ലാം സമാനതുണ്ണങ്ങളും തുല്യവായ ല്ലു. ഭവത്തിയുടെ തൃതികളിൽ ‘ഉത്തരരാമചരിതം’ പോലെ അസപ്താലുതു മരൊന്നിനുമുണ്ടെന്ന തോന്നുന്നീ ല്ലു. തുഞ്ചത്തുഴുന്നുനേരം തൃതികൾ പരിശോധിച്ചു തു എല്ലാം ഒരപോലെ നന്നായിട്ടില്ലെന്നു ഭോദ്ധുപ്പെട്ടു ടും. ഒരു തൃതിയുടെ ഇണ്ട്യുജ്ജ്വലുമിരിജ്ഞുന്നതു് വീണ്ടും ഷയസപഭാവം, കവിയുടെ താഛ്വാലികമനസ്മിതി, പ്രതി പാദനരീതി, വിഷയത്തിനും കവിയ്യും തമിലും ബന്ധം എന്നിതുാണി പ്രധാന സംഗതിക്കാളും അസ്സുഭിച്ചു യിരിജ്ഞും. ഇതു വക സംഗതികളുാലോചിയ്ക്കുന്നതെ വിവ്യാതനൂരെഴുതിട്ടും ഗമ്പങ്ങളാണെന്നുവെച്ചു് അതി സ്ത്രിയ്ക്കു പുറപ്പെടുന്നതു് അബൈലമാണു്.

രൂപാളിക്കാളി, അഭിപ്രായം, സപഭാവം, സ്ഥിതി മുതലായ ഉച്ചാധികാരം അസ്സുഭിച്ചു, വുക്കിഗതമായ ശരൂമിത്രാവസ്ഥയെ ലക്ഷ്യമാക്കിയെന്ന ഗമ്പനിത്രപണം ചെയ്യുന്നതു നിത്രപണകളെയെ വുഡിചരിപ്പിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. സാഹിത്യം പൊതുസ്പതനാക്കയാൽ, സാഹിത്യമെന്ന നിലയിലും അതിനേരു ഇണ്ട്യോഷ്യങ്ങൾ, നോക്കകയ ല്ലാതെ വുക്കിഗതമായ മനോഭാവം വെച്ചുകൊണ്ടു് അതിനെ നിത്രപണം ചെയ്യാനവകാശമില്ല. വെരനിരും തന്ത്ത്വത്തിനു് വിമർശനത്തെ വിനിയോഗിക്കുന്നതു് അന്ന സ്ഥാരമില്ലാതെ ഇണ്ണുഹൃദയനൂരാണു്. അവൻ സാഹിത്യത്തിനേരുവെന്ന നിത്രപണത്തിനേരുവെന്ന അന്തുക്കു

ജീവനായ ആദർശം എന്നാണെന്ന് ധരിയ്ക്കപ്പോലും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത അല്ലബ്ദികളാക്കുന്നു.

ശാഖാചംക്രമങ്ങൾ വാദപ്രതിവാദങ്ങളിലും നിത്യപണ്ഡങ്ങളിലും സർപ്പസാധാരണമായി വരാവുന്ന ഒരു ഭോഷഭാണം. വാദം ഒരു വിഷയത്തിൽനിന്നാരംഭിച്ച് മുഴുവൻപ്രസക്ത്യാം പല വിഷയങ്ങളേയും കടന്ന വ്യാപിച്ച് വിഷയം എന്നാണെന്നതെന്ന അറിയുന്നതു പ്രധാനമായിത്തീരുന്നതാണിതിന്റെ സ്വഭാവം. ഇത്തരം നിത്യപണ്ഡങ്ങളിലും വാദപ്രതിവാദങ്ങളിലും ദരിയ്ക്കലും അവസാനിയ്ക്കില്ലെന്നും, വിഷയത്തിനു വിശദാലതയും തെളിവും ഉണ്ടാകുന്നതിനു പകരം, അതിനൊരു സ്ഥിപ്പമായ പരിധിതനു ഇല്ലാതാവുകയും ആകപ്പോടെ കലഞ്ഞിമറിയകയുംാണ് ചെയ്യുന്നത്. വാദമുഖങ്ങളേയും പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങളേയും വിസ്തരിക്കാതെയും, വിമർശനാദശങ്ങളെ ചുരുക്കിച്ചും ചെയ്യുന്ന നിത്യപണ്ഡങ്ങളിലും വാദപ്രതിവാദങ്ങളിലും ഇരു ഭോഷഭാണം അധികം വരവാൻ വഴിയില്ല.

വാദപ്രതിവാദം ചെയ്യുന്നോഴം വിമർശനം നടത്തുന്നോഴം എതിരാളിയോടൊ ഗ്രന്ഥകാരനോടൊ നിഃബന്ധമുണ്ടാം പെരുമാറുന്നതു നന്നാണ്. “മാനും മാനയ്” എന്ന മതം ദരിയ്ക്കലും ധിക്കരിയ്ക്കുന്നതുകൊല്ലു. “രാമസൂലിതകൈകലാസ മരാതിം ബഹപമന്നത്” എന്ന മഹാകവി സുക്തി ശരൂവിൽക്കാണുന്ന മഹത്പത്രങ്ങളും ബഹുമാനിയുന്നതു് ഉത്തമമായഒരു സ്വഭാവമാണെന്നാണുണ്ടായെന്നു ചിപ്പിയ്ക്കുന്നതു്? എതിരാളിയെ നിഃബന്ധിയുന്നതില്ലെല്ല, ബഹുമാനിയുന്നതിലാണ് രാളിടെ മഹത്പം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു്. പച വിമർശനാദശം പ്രതിപദികളിടെ

നേരെ ആഭാസമായ ഭാഷ ഉപയോഗിച്ചുകയും, അവ ഒട്ട സ്ഥിതിയെ താഴീപ്പിറകയും ചെയ്യാണ്. വാസ്തു വത്തിലവർ തങ്ങളെത്തന്നാണ് താഴീനാത്തനാറിയ നില്പ്. പ്രതിഭപറി അതിനില്ലാരനാബന്ധിൽ അഞ്ചി നത്തെ രഹാഖ്യം എതിരിട്ടനാത്തനെ ലാഘവമാണെന്നും അത്തരക്കാർ വിസ്തൃതിപ്പോകുന്നു. “അംഗീകാരം ദേ മഹിഗ്രാമാധ്യത്താനിക്കേസരി” എന്ന കവിവാക്യം ഇക്കൊട്ടൻ ഓമ്മിയേള്ളണ്ടതാണ്. അഭിപ്രായ വൃത്താസം സാധാരണമാബന്നും വിമർശനത്തിൽനിന്ന് ആ വശ്യം വിഷയവെച്ചും വരുന്നതിനും സത്യം തെളിയിക്കാനും ഓമ്മയിണ്ടായിരുന്നാൽ ഇത്തരം ഹീനപ്രവൃത്തികളിൽ പ്രവേശിപ്പാനിടവെങ്ങനാലുണ്ട്. പ്രതിപക്ഷിയെ ശക്തിപ്പാർക്കുന്ന കളയുന്ന സമയം തന്റെ വാദങ്ങൾക്കു യുക്തിന്മായങ്ങൾ കാണിപ്പാനും, സംരംഭം കൊണ്ടു മതിമറന്നു വിഷയവും താരം നീനാബന്നും ഡാരണ വന്നപോകാതിരിപ്പാനും കൈതുന്നതും ആവശ്യമാണ്. കല്പിനതയും മനസ്സംസ്ഥാരവും എതോടു മാറ്റുന്നും അനുഭവം മഹത്പരതെ ആഭരിയ്ക്കാതിരിപ്പാനോ ആഭാസമായ ഭാഷ ഉപയോഗിപ്പാനോ സാധിച്ചുകയില്ല.

ഈ സാഹിത്യത്തെക്കറിച്ചു വിമർശനം ചെയ്യുന്നോ ദ സാഹിത്യകാരനെയും, അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് ഉദ്ദേശ്യം, കാലം എന്നിവയെയും നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കണം. കവിറുദ്ദയവും ഉദ്ദേശ്യവും മനസ്സിലാക്കാതെ ചെയ്യേണ്ട ഫന വിമർശനം ഉപയോഗത്തുന്നങ്ങളും ജനാവലിയെ തെറിശാൻപിയ്ക്കുന്നവയുമായിരിയ്ക്കും. ഇമ്മൻ കവിവഞ്ഞ

നായ 'ഗീമേ' പറയുന്നതു് ഒരു കവിയെ മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തെ നല്ലവള്ളം മനസ്സിലാക്കണമെന്നാണ്. ഉത്തമസാഹിത്യം കാലങ്ങൾക്കിടക്കു കീഴെഴുപ്പോകയില്ലെന്നതു ശരിതനോ; എങ്കിലും ഒരു കവിയുടെ കാലങ്ങൾവാസ്ഥകളിയാതെ ആ കവിയെ നല്ലവള്ളം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിയ്ക്കുകയില്ലെന്നതു തിന്നം സംശയമില്ല.

വിവേകപുര്ണം ചെയ്യപ്പെട്ടനു വിമർശനങ്കാണ്ട് സാഹിത്യത്തിനു് അഭിവൃദ്ധിയും പരിജ്ഞാരവും ഉണ്ടാവുകയും ജനതയുടെ സാഹിത്യാഭിരുചി സുസംസ്കൃതമായി തന്നീൽക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഉച്ചാരവും ആലോചനാഫീനവുമായ വിമർശനാക്കട്ട ഭാഷയുടെ പ്രഭാഗതിയെ താഴക്കകയും ജനാവലിയുടെ മനോഗതിയെ ഭാഷിപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു്. മലയാളഭാഷയിൽ നാഡക്കനാറാവല്ലിചുവരുന്ന പുസ്തകങ്ങൾക്കു യാത്രാസ കയ്യുംകണക്കാക്കി മില്ല; അവയിൽ പ്രസിദ്ധീകരണയോഗ്യങ്ങളും, മനസ്സപ്രാവത്തെ സംസ്കരിയ്ക്കുവയുമായ പുസ്തകങ്ങൾ അഞ്ചു ശതമാനമെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കിയിൽ നാടകഭിമാനിയ്ക്കാം മായിരുന്നു. മഹാകവികളുടെ പുസ്തകങ്ങളുംകണാറാജു തയികും പ്രചരിയ്ക്കുന്നതു് ഭാഷിച്ചു പുസ്തകങ്ങളാണ്. ഇതു ആശാസ്പദമായ നിലവല്ല. മലയാളികളുടെ ജാതിവഴക്കിന്റെയും നൊഴിത്തിൽക്കത്തിന്റെയും ഭയങ്കരങ്ങളായ കരിനിശലുകൾ സാഹിത്യത്തിലും കണക്കിലേറെ പ്രതിബിംബിച്ചു് കാണണാണ്ട്. കാവുത്തിന്റെ മഹത്പത്തെങ്കാക്കുന്നതു്, വിമർശനാരിൽ പലങ്ങം നോക്കുന്നതു്,

കവിയുടെ ജാതിയും കക്ഷിയുമാണ്. ഈ സ്ഥിതികൾ ക്ഷേപ്യം ആശാസ്പദമായ ഒരു മാറ്റമൊന്നാക്കണമെങ്കിൽ സുസ്ഥമതന്മാരായ വിമർഷകന്മാരുടെയിൽ ഒരു സംഘം അപവർക്കരിയ്ക്കുകയും, അതു സംഘത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിന് പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു വിലയുണ്ടാക്കുകയുമാണ് വേണ്ടതു്. ഒരു കാലത്തു ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു പണ്ഡിതസമേതത്തിന്റെ അനുമതി ലഭിച്ചപ്പോതെ യാതൊരു ചുണ്ണുകവും ചുരുളു വിടക്കയില്ലായിരുന്നുവെതു; ഭോജരാജാവിന്റെയും മറ്റൊരു കാലത്തു് നമ്മുടെ നാട്ടിലും പണ്ഡിതസമുദ്ദീപ്തനിന്നും ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം അനുസരിച്ചായിരുന്നുവെല്ലോ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിരുന്നതു്. ഇന്നത്രും സംഘങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം ചുണ്ണുവിതകളുടെ ആവിഞ്ചാവത്തെ തടയുകയും സത്തുറന്നു അങ്ങളുടെ അവിഞ്ചാവത്തെ അനുകൂലിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ കേരള സാഹിത്യ പരിഷത്തു് ഈക്കാൽത്തിൽ നേരണ്ണൻ പ്രവർത്തിയ്ക്കും കാലം അതികുമിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു.

—————:o:—————

2. ഏഴുത്തച്ചുറ്റും നമ്പ്രായം.

(ഒരു താരതമ്യ വിവേചനം)

മലയാളികളുടെ നിരന്തരമായ സ്ഥാദരണ്യുഗങ്ങൾക്കു വിഷയിച്ചതന്മാരായ ഇടക്കാലത്തെ രണ്ടുപിതീയ മഹാകവികളാണ് ഏഴുത്തച്ചുറ്റും നമ്പ്രായം. കേരളീയ എഴയങ്ങളിൽ ഇതും സുസ്ഥിരമായ സ്ഥാനം ഉറപ്പി

ചുട്ടിക്കളിൽ വേരെ മഹാകവികൾ ഇല്ലെന്നതനൊ പറയാം. കാലത്തിന്റെ പഴക്കമല്ല, പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ ഒരു ചുല്ലമല്ല, വിമർശകനായടെ ബാഹ്യലുമല്ല, അനിതരസാധാരണമായ കവനകളാക്കുന്നലോ ദന്തനൊധയാണ് അവക്കീസമുന്നാതനഞ്ചാനം സന്ധാരിച്ചു കൊടുത്തതു്. ചെറവുക്കഷങ്ങളിൽ ഇടയിൽനിന്ന് മഹാവുക്കഷങ്ങളെന്ന പോലെ, അത്രമാത്രം സുരിജ്ജപ്പെട്ടാൽ ചില്ലറകവികളിൽ ഇടയിൽനിന്നയൻനില്ലെന്ന രണ്ട് മഹാകവികളും സാവർ. അവയടെ കലാവൈദികവത്തെ മായ്ക്കുവാനോ മറയ്ക്കുവാനോ കാലങ്ങൾ വൃത്താസങ്ങൾക്ക് ദരിയ്ക്കലും സാലുമല്ല. വാത്തീകി, വ്യാസൻ, കാളിഭാസൻ, ഷേഷ് കൂപിയർ, മിൽട്ടൻ, തുളസി, കമ്പർ തുടങ്ങിയുള്ള മഹാകവികളിൽക്കേതൊന്നാപോലെ പ്രസ്തുത കലാവല്ലഭനായടെ യും സ്ഥാനം അടിയറച്ചതു്, സാമ്പത്തികവും, സർവ്വജനാരാധ്യവുമാത്ര.

മധുരമായി അഞ്ചാനോപദേശം ചെയ്യുകയെന്നില്ല കവിതയുടെ പരമപ്രധ്യാജനത്തിൽ രണ്ടാള്ളം നേന്നപോലെ യോജിയ്ക്കുന്നബേജിലും മറ്റ പല കാൽഞ്ഞാളിലും രണ്ട് മുഖങ്ങളെന്നാപോലെ ഇവർ പരസ്പരം വൃത്താസപ്പെട്ടവരാണ്. നന്ദികൾ ചിലപ്പോഴെന്നല്ല പലപ്പോഴം മധുരതേജാട്ടക്കി ഏതൊം ചുളിയും ചേത്തിവിടാറെന്തോഽ; നന്ദികൾ കവിത മിഡിപ്പോഴം മിഡി വായനക്കാരെ യും വിയപ്പിച്ചു വിടുന്നു. എഴുത്തെഴുന്ന് സാധാരണയായി ലോകത്തിന്റെ നല്ല ഭാഗങ്ങൾ മധുരമായി വൃാവ്യാനിച്ച് ജനാവലിയ്ക്ക് അഞ്ചാനോപദേശം ചെയ്യുന്നോം,

നന്ദിപ്പാർക്കുന്നതുമുതൽ പരിഹാസശരണങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചും നാരാചനിശിത്തങ്ങളായ കൊള്ളിവാക്കകളും പ്രയോഗിച്ചും മാണം വായനക്കാരെ സദാചാരപ്രഭേദങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതും രണ്ടാള്ളടച്ചയും കവിതകളിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം പെട്ടരാണിക്ക കമ്മകൾ തന്നെയാണ്. പക്ഷേ നന്ദിപ്പാർക്കുന്നതുമുതൽ കേരളീയരാത്രെ. ഒരു കേരളീയത്പരം അദ്ദേഹം അവരിലെല്ലാം കത്തിവെയ്ക്കുന്ന; എന്നല്ല അതു പലപ്പോഴിനും നിരക്കശത്പത്തിന്റെ അഭ്യന്തരം അറബിക്കേതാളിൽ എത്തുന്നുമെന്ത്. “നിരക്കശാശകവയഃ” (കവികൾ നിയമങ്ങൾ ലംഘിയ്ക്കാവരാണ്) എന്ന അഭിയുക്തതാക്കി ഒരു വീക്ഷണക്കാണ്ടതിലൂടെ നോക്കിയാൽ ശരിയാണെങ്കിലും, അതു സഹാദ്യവേദ്യ മായ രഹചണ്ണവാസ്തവമാണെങ്കിലും, അവക്കും നിജീ പ്രധാനി ചില നിയമങ്ങൾക്ക് വിധേയമാരാവേണ്ടതുണ്ട്; എന്നാൽ കമ്മകൾനും നന്ദിപ്പാർക്കുന്നും വിധേയമല്ല. അദ്ദേഹം സകലകാവുമീമാംസകമായഒരു അഭിപ്രായങ്ങളെ തുണ്ട്രായം അവഗണിച്ചു പ്രവർത്തിയ്ക്കുന്നു. ആരുലക്കാരികമായെന്ന കാളായസ കർശങ്ങളായ നിയമ ശ്രൂദ്ധവലകളെയല്ലാം താരമാരാക്കിപ്പോട്ടിച്ചുകൂടിയുണ്ട്. വൈദോഗിക സാഹിത്യങ്ങളോടൊ സംസ്കാരങ്ങളോടൊ അടക്കവാനൊ പരിചയിപ്പാനൊ ഇടവന്നിട്ടില്ലാത്ത നന്ദിപ്പാർക്ക്, മാർഗ്ഗവിശ്വാസരും ചെങ്കൊൽ നിസ്സപത്രം ഭരണം നടത്തിയിരുന്ന അക്കാദമിയും തന്നെ ഇത്തരം വൃത്തിയാനങ്ങൾക്ക് ദൈഹം വന്നതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടക്കവാനാവാത്ത സ്പാതഗ്രഹിപ്പുലിയെയാണ് കാണിയ്ക്കുന്നതു്.

അതുമാത്രം നിരക്കശേഖരാണെന്നേ. അദ്ദേഹത്തിനുള്ള നിയമങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെവക്തവനായാണ്. “മഹാ കവികൾക്കുള്ള നിയമങ്ങൾ അവരവർ തന്നായാണ്” നാ വിലപന്തം നന്ദ്യാർ വേണ്ടേടതേരും ഉഭാഹരിച്ചി ടുട്ടു.

എഴുന്നേൻറെ സ്ഥിതി തീരെ മരിച്ചാണ്; ത നേൻ ജീവിതകാലത്തിലെപ്പോഴേക്കിലും അദ്ദേഹം ഒരു പ്രഥിതം പരബ്രഹ്മത്തിന്റെണ്ണാം എന്ന സംശയമാണ്. ലോ കോത്തര മുന്നോത്തരരാം മാത്രകാമത്രുനമായ ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ, പുജ്യാപദാനാഭരൂപ സുമധുരമായാലോപിയുള്ള നാ ആ “രാമാധാരാനഗസ്ത്രം”നേൻറെ സപർശ്ചീയനംഗീതത്തിലുണ്ടാ ധാരിത്തതിനും പരിഹാസത്തിനും സ്ഥാനം! ആ സുരതരംഗിനിയുടെ അനന്തരൂപപ്രഭാവത്തിൽനിന്നും നാം കേൾക്കുന്നതു് മന്ത്രങ്ങാഹരമായ ഒരു സപർശ്ചീയധനി മാതുമാണ്. അതിൽ മരഹാന്നിനും സ്ഥാനമില്ല. തനേൻ കവിത വായിയുള്ളുനാ ഏതൊരു പ്രാപണികങ്ങളും മഹാകവി അചിരേനു ഒരു സപർശ്ചീയമായ പരിസരത്തിലേയുള്ള നായിയുള്ളുനാ. നന്ദ്യാരൈ തീരെ വിപരിതസപഭാവക്കാരനാണ്; തനേൻ ചുറുപാട്ടം കാണുനാ ആ സക്ഷചിതമായ പരിസരത്തിലേയുള്ളെന്നേ. ഏതു ദിവ്യമായ അന്തരീക്ഷത്തേയും സങ്കാചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വരുന്നു.

വനവാസയാത്രാവസരത്തിൽ കെണസല്ലായട കണ്ണു നീതകണ്ടു് ആജ്ഞാം വീണ അഗ്രിയെപ്പോലെ പ്രക്ഷബ്ദി നായിത്തീന്ന് ലക്ഷ്മണക്കമാരനെ സാന്തപ്പനും ചെയ്യുന്നതിനായി ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ പറയുന്ന വാക്യങ്ങൾ നോക്കു:—

“വത്സ, സൈറമിഡ്രോ, കുമാര, നീ കേരളക്കെട്ടാ
മത്സരാല്പം ബെടിത്തെന്നുടെ വാഷകർ :—
ഉണ്ണമായുജീളായ രാജുദേഹാദിയും
വിശപ്രവുംനിറ്റേഷ ധാന്യധനാദിയും
സത്യമെന്നാകിലേ തയ്യപ്രയാസം തവ
യുക്ത, മതപ്ലാസ്തിക്കെന്തിനാൽ ഫലം?
ഭോഗങ്ങളും ക്ഷണപ്രഭാവഞ്ചലം;
വേഗനന്നഷ്ടമാ മായുസ്സമോക്കനീ;
വരണിസന്തപ്പ് ലോഹസ്ഥാംബു ബിസ്തനാ
സന്നിഭം മത്രജനം ക്ഷണഭംഗ്രം !
ചക്ഷിത്രവണ്ണഗളംസമമാം ഭർഭരം
ക്രഷ്ണന്തിനാപേക്ഷിയ്ക്കുന്നതുപോലെ
കാലാഹിനാ പരിഗ്രസ്സമാം ലോകവു—
മാലോല ചേതസാ ഭോഗങ്ങൾ തെട്ടനാ !
എത്രമിത്രാത്മകളത്രാദി സംഗമ—
മെത്രയമല്ലകാലസ്ഥിതമോക്കനീ.
ഹാന്ദർ പെത്രവഴിയവലും തന്നിലെ
താന്തരായ്ക്രൂട്ടി വിഡ്യാഗം വര്ജനപോലെ
നല്ലാമൊഴുകനാ കാഖുങ്ങൾപോലുയു—
മെത്രയും ചഞ്ചലമാലയ സംഗമം.
ലക്ഷ്മിയു മസ്മിരയപ്പോ മനഷ്യക്ക്
നിൽക്കുമോ കൈവവനവും ചുനരമുവം ?
... ...
അരയുസ്സ പോകനതേതുമറിവില
മാധാസമുത്തിൽ മുങ്ഗിക്കിടക്കയാൽ.”

(ശാഖപ്രാതമരാമാധവൻ അദ്ദേഹപ്പുകാണിം)

മനോഹരമായ സാഹിത്യരസവും അവഗാഹമായ തത്പചിന്തയും സുന്ദരമായി സമേചിച്ചിട്ടുള്ള അനുതനിശ്ചലികളായ ഈ വാക്കുങ്ങൾ എത്ര സഹാദയനെയാണ് അനുഭവപ്പറവശ്രൂണ്ട് ചിന്താപരതന്റെനമാക്കിത്തീ ക്ഷാത്രത്തു്! എന്നാൽ വിഷയംകൊണ്ട് ഇതിനോട് ഒരു സാമ്പൂർണ്ണതും, ലോകത്തിന്റെ ക്ഷണിക്തയെ യും ജനസമുദായത്തിന്റെ പൂമോഹരത്തെയും കരിച്ചു യുവൻ തപസ്സിനു ഹോക്കേവാഡ ഉച്ചന്മാസിയുംപുട്ട് നാത്രമായ നമ്പ്രാതട കാവുംഭംഗി നോക്കുക :—

“മാനംശമാതട മോഹണഭോരോനോ
തൊന്നരചചയ്യുന്ന ഫേരംക്ക നീ ബാലക :—

...   .

കിട്ടം പണമെങ്കിലിപ്പോം മനംശുക്ഷ്മ
ദിഷ്ടതകംട്ടവാനോടും മടിയില്ല;
കിട്ടിയതൊന്നും മതിയില്ല; പിന്നും
കിട്ടിയാലും മതിയില്ല; ഭരാതുഹം !
രണ്ടുപണം കിട്ടുമെന്നു കേട്ടാലവർ
മണ്ണം പതിനെട്ടുകാതമെന്നാകില്ലം.

...   .

ഭാണത്തിനില്ലതു വേണ്ടം പദാത്മംഞ്ചരി
കാണാംവന്നതാരത്തെഴുന്നുന്ന നടക്കന്നു;
ഭാണപ്പുംവത്തരങ്ങളെഴുപ്പുതി—
നോൺചുരക്കു വന്നില്ലെന്നാരവിയം;
കേട്ടതീത്താൽ മതി മാളികരണഡിന—
മോടിറക്കാൻ പണമില്ലെന്നാരവിയം;

കഅല്ല മുട്ടിളി ദിക്കിൽ കടിയിൽ-
 നാണ്ടകൊള്ളാമെന്നാങ്ങതൻറ വാരുമിൽ
 കെട്ടം ചുമച്ചമെട്ടത്തു നടന്നിട്ട്
 വീട്ടിലുജ്ഞാരെ പോരപ്പിയ്ക്കും ചിലർ.
 കിട്ടനാതല്ലോ കളത്തിനേക്കീട്
 പട്ടിണി തന്നെ കിടക്കന്നിൽ ചിലർ.
 പട്ടം പണ്ണാജ്ഞം കെട്ടിവെച്ചുംകാണ്ട്
 നാട്ടിലുള്ളടക്കരു തേട്ടന്നിൽ ചിലർ.
 പട്ടരോടേററം കടം കൊംക്കക്കാരനും
 പട്ടരെക്കണ്ണാലോളിയ്ക്കും ചിലർ.

(ആധികാർത്ഥിക തുംബ)

രഹിടത്തു ശ്രൂഡഗംഭീരമായിച്ചേയ്ക്കിട്ടിള്ള ലോകഗതി
 യുടെ വ്യാപ്രാനമാണ് കാണ്ണനാതകിൽ, മരറാരിടത്തു
 ലോകത്തിൻറെ ബാലിശതയുടെ പരിഷ്രാസപരമായും
 സരളമായും ഉള്ള ചിത്രീകരണമാണ് കാണ്ണനും. ഏഴ്
 തന്നുംനും കവിത വായിച്ചു് ഒരു ഗൈറരവഭാവം കൈ
 ക്കൊണ്ട വായനക്കാരൻ, നന്ദ്യാത്മക കവിത വായിച്ചു്
 പൊതിച്ചിരിപ്പും തുടങ്ങുന്ന. നന്ദ്യാത്മക ഭാഷയിൽ
 നാരദനും യുവനം എല്ലാം മലയാളികളായി! അവർ
 കാണ്ണനും കേരംക്കന്നാതുമെല്ലാം മലയാളികളേയും മല
 യാളത്തിലുള്ള വർത്തമാനങ്ങളേയുമായി.

പ്രസേനനും കുടെ നായാട്ടിനു പോകാനും ദ്വാര
 കാനഗരം കാക്കാനും, തൃപ്പരന്മാരോട് യുദ്ധം ചെയ്യുവാ
 നും മറഛം നായന്മാർത്തനു വേണും. ഭാഗ്യാധനനും രാജ്യാനിയിൽ സഖ്യക്ക് വിളിപ്പുന്നതു നായന്മാരും വിഭ
 വാങ്ങലേല്ലാം മലയാളി സന്തുദായത്തിലുള്ള വയുമാണ്.

സീതാസപയംവരം എഴുത്തെല്ലാം നാമ്പും വർഗ്ഗിച്ചിട്ടുണ്ട്; പക്ഷേ രണ്ട് കവികളിൽ അനാസരിച്ചിട്ടുള്ള രീതി വളരെ വ്യത്യസ്ഥമാണ്. എഴുത്തെല്ലാം തന്റെ ഗൈത്യവം വിടാതെ ഇനകമഹാരാജാവിന്റെ രാജധാനിയിലെ വിവാഹമണ്ണപത്തിലേയും നമ്മുണ്ടാണ് ആന്തരിക്കനം :—

“ഇടിവെടീച്ചിട്ടംവണ്ണം വിത്തുറിഞ്ഞാം പ്രകേട്ട്
നട്ടും രാജാക്കന്മാരുടെഗണങ്ങളേപ്പോലെ;
മെമ്പിലി മയിൽപ്പേട്ടപോലെ സദ്ഗാഖം
പൂണ്ടാം;
കെടുകുംഡായ്യുന്ന ചേതസി കൈശരിക്കണം.

പാട്ടമാട്ടവും കുത്തും പുഞ്ചവും ഇരുമോരോ
 കുട്ടമേ വാലുങ്ങളിൽ മംഗലസ്തികളിം.
 ദേവകലൂഡക്കപ്പേരമാനും പൂണ്ട ദേവ-
 ദേവനേസ്തവിയും മസ്തക്കളും
 ഉത്സാഹം കൈക്കൊണ്ട് വിശ്രേംപരന്തെ വിവാ-
 ഹോത്സവാരംഭഘ്രാം കണ്ണകെടുത്തുകുംപുണ്ടാർ.

...   .

മെമ്പിലിതനന്നപ്പറിച്ചാരികമായം നിജ-
 മാതാക്കന്മായം കുടി നന്നായിച്ചുമയിച്ചാർ.
 സപ്പൻവൻതെപ്പുണ്ട് മെമ്പിലി മനോഹരി
 സപ്പൻബ്രഹ്മണങ്ങളിലാണെന്നു ഭാഗിയോടെ
 സപ്പൻമാലയും ചുഡാരാൽ മനംമന-
 മണ്ണാജനേതുന്ന മുമ്പിൽ സത്രപം വിനിതയായും

വന്നടക്കം നേരത്താലും മാലയുച്ചിട്ടാൽ ആന
പിന്നാലെ വരണ്ണാത്മ മാലയുച്ചിട്ടിനാൽ
മാലയും യരിച്ചു നീലോല്ലുകാണിതേട്ടും
ബാലകൾ തുരീരാമൻ മേറരും വിളങ്ങിനാൽ”.

(ഒല്പ്പാത്മംമാധ്യം.)

ഈ വർഗ്ഗന വായിച്ചാൽ ആ വിവാഹമണ്ണപ
ത്തിൽത്തന്നെ എല്ലാം കണക്കം കേട്ടും നില്ക്കുന്ന ഏറ്റവും
മാണ് ഒരു സഹാദയനായ ഒരു വായനക്കാരന്നാണെങ്കാൻ
ആ. പരിമിതമായ വാക്കുകൾക്കാണക്കും കുക്കൂൽത്ത
അലങ്കാരങ്ങൾക്കാണക്കും തന്നെയപ്പോൾ വരുത്തി വായനക്കാ
രെ വഴീകരിയ്ക്കുന്നതിനു എഴുത്തുചൂഞ്ഞുള്ള സാമർപ്പം
ഇതിൽ തികച്ചും പരിലഭവിയ്ക്കുന്നണ്ട്. വിവാഹഫോ
ഷങ്ങളും വളരെ നന്നായി നാലുവരും വർഗ്ഗിയ്ക്കുന്ന;
പക്ഷേ കല്യാശപ്പുന്നലിലെവാ വിവാഹമണ്ണപത്തിലോ
അല്ല അവയ്ക്ക് പുറത്താണ് നാലുവരും ദജ്ജി അധിക
മായിപ്പുതിയന്നതു്:—

“മുണ്ടിനരച്ചു വെള്ളത്തൊരു നല്ലുവര
പണ്ടിക്കണക്കിനെ മുത്രകിഴവച്ചാർ
കണ്ടിപ്പുണ്ണിനു കാഴ്കരി കാണമാൻ
കുട്ടിക്കണക്കു തിരിച്ചുത്തുങ്ങാി.

... .

മരുവായ നാരി പറഞ്ഞാളപ്പോൾ
മാക്കോച്ചായരു മക്കളെന്തുടെ
കാക്കരന്നായരു ചേച്ചത്തുങ്ങാി,
പോകിരിയവന്നായ ചെണ്ടപിന്നത്തു്”.

ഇങ്ങിനെ എത്ര പെടരാണിക്ക കാമകക്ഷൈടത്താലും, എത്ര അന്തല്ലുള്ള കട്ടാഹാത്രങ്ങളെടുത്താലും, അവരെയും സ്ഥാം ഒരു മലയാളിയും വരുത്തി, തന്റെ പരിസരങ്ങൾ മുൻകൊണ്ടുനാം സ്ഥിതികളെ പകരുത്തവാനാണ് നന്ദിയും ശ്രദ്ധയും നാൽ. ഭാരത ചങ്കവർഷിയായ ഉത്തരവാദ നീറ രാജത്തിനാർത്തമീൽ കലചന്ദ്രയും നാൽ വന്നിങ്കു വോഡി “ജ്യേഷ്ഠത്തിയുമനജത്തിയും തങ്ങളിൽ ചട്ടികല അഭ്യർത്ഥിപ്പുക്കുത്തപോൽ” എന്നക്രമിപ്പുവാൻ അദ്ദേഹം മടിയുണ്ടായില്ല. പക്ഷേ അതു ഗ്രാമീണരായ പ്രാതു തപാത്രങ്ങളുടെ സംസാരമാണെന്ന് സമാധാനിയുംാം! എന്നാൽ നന്ദിയുടെ പരിപ്പുതപാത്രങ്ങളിൽ ഇതിൽനിന്നും വൃത്തുസ്ഥാപിക്കാം. മുതരാളി മഹാരാജാവിനോട് രാജക്കമാരനായ ഭദ്രാധനകൾ പാണ്ഡവന്മാരെപ്പറ്റി ആവശ്യതി പറയുന്നതു നോക്കു:—

“ചക്രപ്രഭമാരൻകൊണ്ടനാൽ
ക്ഷേമവിശ്വ ചെല്ലത്തും ഭീമൻ;
പക്ഷേച്ഛാദം കാളൻ കരിയും
ചക്രച്ഛകിണിയു മെന്നിവയല്ല-
തിക്കണ്ണതുങ്ങാക്കാരുസുവദ്ദോജന-
മിക്കാവഞ്ചലിവില്ലിഹതാത്,”

ഈതു വായിയും വോഡി രാജക്കമാരനീറ വാക്കാണി തെന്നോമ്മിപ്പാൻ വളരെ മനസ്സിൽത്തെണ്ടിവരും.

‘കല്യാഞ്ചസൗഗമ്യിക’ത്തിൽ ഭീമൻം വിനമാനം തമമീൽ കണ്ണമുട്ടുനാ ഭാഗം എഴുത്തുപുനം നന്ദിയും വ വന്നിക്കുന്നണ്ട്; എന്നാലേഴ്ത്തുപുന്നീറ വന്നുനയിൽ അ

വിടെ എന്നുണ്ടില്ലോ ഒരു വിശേഷമുള്ളതായിപ്പറഞ്ഞു
അട്ടേക്കാർത്തിന്റെ മറുപട്ടി ഭാഗങ്ങൾ അപേക്ഷിച്ചു
വേണമെങ്കിൽ അവിടെ കരെ നിശ്ചിവമാണോ
നാകുടിപ്പായാം. എന്നാൽ നാമ്യാത്മക വർഗ്ഗങ്ങൾ,—
അവിക്കെയാണ് അട്ടേക്കാർത്തിന്റെ ധമാത്മമാണ് നിറം
കാണുന്നതു് :

“പാബ്യാദിയെന്നാൽ പൈണ്ടിനെക്കണ്ടിട്ട്
പാബ്യബാണാത്തി പിടിപെട്ടുണ്ടോ നിങ്ങൾ
അഭയുപേരംചെന്ന കുളി വിടിച്ചുകൊ—
ണ്ടണ്ണാതെ വേളികഴിച്ചുന്ന കേട്ടതാണ്.
അഭയുക്കിലഞ്ചും കണക്കെന്നാവഠംകൊയ
ചരാബ്യാപ്പുമില്ല തെപ്പുപോലും, നിങ്ങ—
ളഞ്ഞജനത്തെയും കണ്ണുനത്തെപ്പിനാൽ
വണ്ണിപ്പുതിനവർ പോരം വുകോഡര,
നാലഭയുള്ളതാവോയത്തിക്കതാന്തു
നാലുജാതിയും വിധിച്ചുതുപ്പാക്കണം.
നാലുപേർക്കേട്ടാൽ നിരക്കാത്ത വസ്തുവി—
വാലുള്ള വാനരന്മാക്കം ചിതംവരാ.
ചേട്ടതിയാ മൊട്ടജത്തിയാ മൊട്ട്
ചേട്ടകൾത്തെന്നു കളിത്തെന്നിങ്ങെന
കാട്ടനാഗോജുകിരി കേട്ടാൽ ചിരിയാക—
മൊട്ടംതുന്മാഖില്ല കനീകമാരക,
... ...

അഭയുപേർന്നിങ്ങളും കണ്ണനിൽക്കേതെന്ന
പാബ്യാദിയെച്ചുനാടിച്ചു തലമുടി

ചുറവിപ്പിച്ചു വലിച്ചിഴച്ചുങ്ങിനെ
മുറം മഹാജനം നോക്കിനിൽക്കംവിഡൈ
മുറത്തു കൊണ്ടുനു താഡിച്ചു താഡിച്ചു
തെരെറുന്നടത്ത പുടവ വലിച്ചിഴ-
ചുറമിപ്പാതുള്ള പരാധരവും ചെയ്യു;
കണ്ണമിഴിച്ചുങ്ങ കണ്ണനിന്നീടുന
പൊന്നുത്തടിയനാം നിന്റെ പരാക്രമം
കാൾിയ്യുപോയെന കമിയ്യു വുകോദര,”

മഹമാൻറെ നാരാചനിശ്ചിതങ്ങളായ ഈ വാക്കുക
ദി ഭീമസേനന്റെ മേഖരമായ എദയത്തെങ്കുടി കത്തി
പ്പിളപ്പാൻ ശക്തിയുള്ള വയാണ്. തന്റെ സഹോദര
നായ ഭീമസേനനോട് പറയുന്ന വാക്കുള്ളായതുകൊണ്ടു
യിരിയ്ക്കാം, എഴുന്നൂള്ളെൻറെ മഹമാൻ ഈ ഘട്ടത്തിൽ
വളരെ കത്തിക്കൊണ്ടാണ് സംസാരിയ്ക്കുന്നത്.

സപാദാവികമായിത്തന്നെ എഴുന്നൂള്ളും നന്ദി
ക്കും വളരെ വൃത്താസമുണ്ട്! ഒരാൾ ഭക്താവത്തംസമായ
ങ്ങ ലോകത്രഞ്ചവാണ്. മറേര ആർ പ്രതിരും ഫലിത
ക്കാരനം രസികഗിരോമണിയുമായ ഒരു വാസനാകവി
യാണ്. എഴുന്നൂള്ളൻ സാമാന്യം പരിപ്പുത്തന്നാരായ
ഭക്തജനങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് തന്റെ ആഫ്ഗാനങ്ങൾഡാ
ഹാടിയിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ, നന്ദി പൂർത്തിനും വേല
യും ചുറവാട്ടം വന്നുകൂടുന്ന ഗ്രാമീണനാരായ ബഹുജ
നങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് തന്റെ കാവുംഗനങ്ങ ആടി
ചുരിക്കുന്നത്. ‘ഓടുന തോണിയും തന്ത’നാപോലെ
ഈ ഒരു വൃത്താസം പ്രതിരും ഫലിതക്കാരനായ നന്ദി

രെ കരക്കുട്ടി പ്ലവിതക്കാരനാകിത്തിരുത്ത്. പോരെങ്കിൽ തുലിനം റസികരസാധനമായിരുന്ന അന്നത്തെ ചാക്രാർക്കുത്തിനം തമ്മിലുള്ള ജന്മജനകഭാവം നമ്പ്യാ തുടെ രാസിക്രത്തിനും കരക്കുട്ടി കൊഴുപ്പുകുട്ടി.

ഈ കവിയുടെ ഭാഷ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വപ്നാവ തെത്ത ചിത്രീകരിയ്ക്കുന്നവെന്ന വാസ്തവം ഈ രണ്ടു മഹാ കവികളുടെ രീതിയിലും തെളിഞ്ഞു കാണുന്നണിക്കും. എഴു ത്തുപുന്നേരം ഭാഷ പ്രൗഢഗംഭീരുവും പ്രക്ഷേ പ്രസന്ന മധുരവുമാണു്; എന്നാൽ നമ്പ്യാങ്ങങ്ങളും ലളിതമനോഹരവും ആചാരതസ്ത്വങ്ങൾവുമാണ്. എഴുത്തുപുന്നും മലയാള ഭാഷയെ തമിഴിന്റെ പിടിത്തത്തിൽനിന്നു് പിടിത്തത്തിയെ കുലും സംസ്കൃതത്തിന്റെ അടിമയാക്കിത്തിക്കുകയാണു് ണായതു്. എന്നാൽ നമ്പ്യാർ അതിനെ എല്ലാവിധം അടിമതജ്ഞാനിൽനിന്നും വിട്ടത്തി സ്വീതത്രാസപത്രാ യാക്കിത്തിരുത്ത്. മറുള്ള വിഷയങ്ങളിലെന്നപോലെ നിരക്കരെപും ചിലേടത്തൊക്കെ കാണാമെങ്കിലും, നമ്പ്യാ ങ്ങങ്ങെപോലെ ശൈലീപരിപ്പുത്തവും പ്രയോഗക്കുമ്പു മായ തനി മലയാളം നമ്മുടെ മരൊരായ മഹാകവിയ്ക്കും സ്വാധീനമായിട്ടില്ലെന്നതനു പറയാം. ഭാഷകൊണ്ട ദ്രോഹം കാണിയ്ക്കുന്ന സമേമാഹനവില്ല എന്തൊരു വാക്കായ മഹാകവിയേയും തലതാഴീയ്ക്കുന്നതാണു്.

പരിമിത വാക്കുകൾക്കൊണ്ടു് സെഫണ്ട്രസുരഭില മാംവള്ളം സ്വപ്നാവചിത്രങ്ങംചെയ്യുന്നതിനും രണ്ടുപേശം മുള്ള ചാതുമ്പുതെ എത്രത്തനു പ്രശംസിച്ചാലും അധിക മാക്കമെന്ന തോന്നനില്ല; പ്രക്ഷേ അധികം വിസ്തൃതിപ്പാ

നാണ്ട് നന്ദിക്കീഷ്വമന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതു വർഗ്ഗനകരാം നോക്കിയാലുമറിയാം. “മെലിഞ്ഞ കൈ കുള്ളുക്കൊണ്ട് ചൊറിഞ്ഞു രോമമെപ്പുതു കൊഴിഞ്ഞു” കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന കല്യാണസൗഗധ്യികത്തിലെ ഹന്മാൻ, “കിളിമൊഴി താനൊന്നപകൻറും കളിച്ചതുമയ്ക്കാം ശവളൻറും” കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന നവരൈത്വനസ്ഥായ മെയൻഡി, “ബാലാനിലവൻവന്ന തട്ടനുനേരത്തു കോലാ ധലം മുത്തമാട്ടം ദലങ്ങ്” ഭോട്ടകുടിയ കുളിവനം, മുതലായവ എത്തോടു മഹാകവിയ്ക്കും അസൃയാജനകങ്ങളായ നന്ദിക്കുടുടക്ക വിശ്രോതരു ചിത്രങ്ങളാണ്. അതുമേൽ ആകപ്പക്കമായ റിതിയിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യഹിതത്തുലിക അവരെ ചിത്രണം ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നത്. എന്നാൽ പ്രത്യക്കവികളുടെ താരതമ്യവിവേചനത്തിൽ മിയ്ക്ക സ്ഥലങ്ങളിലും ഒരു പുതുാസം തെളിഞ്ഞുകാണാം. എഴുത്തുപ്പൻറെ കവിത ഒരു മിതഭാഷിണിയാബന്ധകിൽ നന്ദിക്കുടുടക്ക കവിത ഒരു വായാടിയാണ്; പക്ഷേ ആ പ്രസിദ്ധമായ ‘വായാടിത്തം’ ഭ്രാതാക്കരാക്ക രസപ്രദമാണ്. ധപ്രസ്തുതനിന്നൊരു എഴുത്തുപ്പന്ന് പരിമിത വാക്കുകൾക്കൊണ്ട് മിതാലങ്കാരങ്ങൾക്കിൽനിന്നും നന്ദിക്കുടുടക്ക കവിത ഒരു വായാടിയാണ്; പക്ഷേ ആ പ്രസിദ്ധമായ ‘വായാടിത്തം’ ഭ്രാതാക്കരാക്ക രസപ്രദമാണ്. ധപ്രസ്തുതനിന്നൊരു എഴുത്തുപ്പന്ന് പരിമിത വാക്കുകൾക്കൊണ്ട് മിതാലങ്കാരങ്ങൾക്കിൽനിന്നും നന്ദിക്കുടുടക്ക കവിത ഒരു വായാടിയാണ്; പക്ഷേ ആ പ്രസിദ്ധമായ ‘വായാടിത്തം’ ഭ്രാതാക്കരാക്ക രസപ്രദമാണ്.

ചില വികടനത്താൽ മുളിൽ ചാടാറമെന്തോട്: സീതാസ്പദം വരത്തിൽ എഴുത്തെല്ലാം “സപ്രണ്ടവൺത്തെല്ലാം മെ മിലി” എന്ന തുടങ്ങന്ന എതാനം വരികൾക്കാണ് എതുമേൽ മനോഹരമായ ഒരു ചിത്രമാണ് വരച്ചിട്ടുള്ളത്. ഭാവപ്രകാശകമായ വണ്ണനാരീതിയും, കരയറ അലങ്കാരങ്ങൾക്കും, ശാലിനപേശലമായ സപ്രഭാവചിത്ര സ്ഥാപനം ഇതിലും നല്ലായഭാഷരണം സാധിച്ചുവോക്കത്തിൽ അതു സുലഭമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എത്ര ദേഹ ലാഘവമായ ഒരു വിവരണംകൊണ്ടെത്തന്നു ആ സൗഖ്യം ഉണ്ടാക്കുമായ, ലജ്ജാവിധിരയായ സപ്രൃതിയുഖക്കുക നമ്മുടെ കണ്ണിലെ മുവിൽ നിൽക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു; എന്നാൽ നല്ലായടക്ക റീതി കരെ വൃത്തുസ്ഫുരണാണ്; നോക്കു :—

“നല്ലായപെണ്ണിങ്ങൻ നരച്ചുപോകേയുള്ള
വല്ലാതംവനാവേടു കൊണ്ടപോയില്ലുന്നാകിൽ;
നല്ല തമ്മടിയും കാതും മിവവും നല്ല
പല്ലും ചൊടിയുംകണ്ണം കണ്ണാലെത്തുമനോജനം !

...   .

ആലാപദംഗികളും ലീലാകടാക്ഷങ്ങളും
സ്രാവേയരചിബിംബം പോലെവദനംപീനൊ
നീലേനീവരംപോചെ നീണ്ടുള്ള നേരുങ്ങളും
മല്ലിശരണൻറ പടവില്ലിന്റെ വൈദ്യവത്തെ
തല്ലിമണ്ഡിയുംനൊയ ചില്ലിയുഗവും നല്ല
മല്ലുകളുംപോലെ പല്ലും മനസ്സിതവും
ബാഹ്യങ്കപോലവും ധാരതിചകങ്ങളും.”

സീതയുടെ ഇം പ്രത്യുംഗവർഗ്ഗന പരാജയത്തിലാണ് പത്രവസാനിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന പറവാൻ വയ്ക്കു; എന്നാൽ എഴുത്തെല്ലാം അതുപരിമിതവർഗ്ഗന്തോളം ഭാവപ്രകാശകമല്ല; സുഖവുമല്ല; എന്ന മാത്രമല്ല പ്രാതൃതജനങ്ങളുടെ വർഗ്ഗനമായിരുന്നിട്ടുകൊണ്ട് “അതു പെണ്ണിരുന്ന നരച്ചുപോകലും” മറ്റൊരു കേരംക്കണ്ണവോടു സഹദയന്നാക്കാതെ വല്ലായും തോന്നാതിരിയ്ക്കുന്നില്ല.

രീതികൾക്കുത്തനെന്ന വൈജാത്യമണ്ഡായിരുന്നാലും, ആത്മാവാഹണങ്ങളായ രണ്ട് പ്രത്തിപ്രഭാവങ്ങൾപോലെ, മലയാളികൾക്ക് അത്രവും ആനന്ദവും നല്ലുന്ന രണ്ട് മഹാകവികളാണവർ. എഴുത്തെല്ലാം കവിത കുലഭാഗങ്ങളെ കഷണംചെയ്യുകൊണ്ട് സ്ഥിരിക്കാംബീരഭാവയാണുകൊണ്ട് ഒരു സുരതരംഗിണിയാണെങ്കിൽ, നമ്പ്രായുടെ കവിത പാത്രപ്രാന്തങ്ങളിലെ രണ്ടാംതു തന്മുകളിൽ പൊതിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടാടിക്കലിയ്ക്കുന്ന രംഗവിയാരാക്കണ. എഴുത്തെല്ലാം കേരള സാഹിത്യരംഗത്തിലെ ധീരോദാത്തനായ ഒരു പ്രധാന നായകനാണെങ്കിൽ നമ്പ്രായുടെ വിക്രിയകനാണ്. വിശ്വാസമായ സ്പർശ്ചിയാനരിക്ഷയ്ക്കിൽ അതുനാതപവമാഞ്ചലിയ്ക്കുടി ദിവ്യഗാനം പൊഴിച്ചുകൊണ്ട് നിജുപയമനം ചെയ്യുന്ന ഒരു ഡന്നാണെഴുത്തെല്ലാംകുറിയിൽ, ലെറകിക മുഹോദ്രാനങ്ങളിലെ തുമണം തിരഞ്ഞെടുമസവായങ്ങളിൽ തത്തിപ്പാറിക്കലിയ്ക്കുന്ന ചിത്രരഹഭേദമാണ് നമ്പ്രായും. ഈ രണ്ട് മഹാകവികളുടെ അമൃതനിശ്ചയികളായ സൈരവർഗ്ഗസുക്തികൾ കേരളക്കരയെ എന്നാനും കോരംമയിർക്കും ഇതിയ്ക്കുതനെന്ന ചെയ്യും.

3. വള്ളത്തോടി.

[ഒരു പ്രതിഗായകൻ എന്ന നിലയിൽ]

I

മലയാളത്തിൽ നാളിതുവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള മഹാകവികളുടെ ഇടയിൽ അത്യന്തമായ ഒരു സ്ഥാനത്താണ് വള്ളത്തോടിക്കാളുക്കളോടൊപ്പം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന തന്നെ വാസ്തവം വള്ളരെ മുമ്പുതന്നെ കേരളീയ സംഗ്രഹയിലും സുവിഭിത്തമായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. തങ്ങളുടെ ജീവിതകാലഘട്ടം ഇതുമേൽ പൊതുജനപ്രശ്നസ്ഥലം പാതി ഭ്രതമാരായിട്ടുള്ള മഹാകവികൾ, മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്ന സംശയമാണ്. വാത്തീകിയുടെ ശബ്ദമായും, വേദാംഗവർത്തിൻ്റെ പ്രതിഗായകത്തപ്പും, കാളിഭാസംഭവം ആലോചനാമുത്തപ്പും കൈകോത്തുകളിയുള്ളനാതു കാണണമെങ്കിൽ വള്ളത്തോടി സാഹിത്യത്തിൽത്തന്നെ പരിചയിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. കേരളാന്തരിക്ഷം ആകമാനം ഇന്നാലേറ്റത്തിന്റെ കവനധാരയുടെ പ്രതിഭപനികൊണ്ട് മുഖരിതമായിരിയ്ക്കുന്നതാണ്; പൊതുസംബന്ധാംശം പാഠാംഗളിലും, പ്രാസ്തുരികളിലും, സാഹിത്യസഭാസ്ഥലിലും എന്നവേണ്ട കേരളത്തിലിപിപ്പോൾ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള ഒരിപ്പാവന നാമധേയമാണ് ‘വള്ളത്തോടി’ എന്ന ഗ്രൂപ്പിൽ; പണ്ഡിതനാം പാമരനാം ഒരു പോലെ ഇന്നാലേറ്റത്തിന്റെ കവിത ഒരു സംസാരവിഷയമായിത്തീർന്നിരിയ്ക്കുന്നു. കാളിഭാസ കാക്കശങ്കളും

ചീരപരിചയത്താൽ വിരസങ്ങളുമായ കെട്ടപാടുകളെ
ല്ലാം പൊട്ടിച്ചുകളിൽനിന്ന് സ്വന്തരുഹായിത്തീന്തിന്തിച്ചില്ല
അദ്ദേഹത്തിൻറെ കവിതാകാമിനിയുടെ പ്രധിപ്പിച്ചവകമ
ലം അക്കഷിച്ചിട്ടില്ലാത്ത .സഹഭയനാരിപ്പാഴങ്ങമി
ല്ലെന്ന തന്നെ പറയാം.

വള്ളംതോംകവിതയെപ്പറ്റി ചിന്തിപ്പാൻ തുട
ങ്ങനു ഒരു സഹഭയൻറെ സ്മൃതിപ്രമാത്രിൽ അദ്ദുമാ
ധിരോഹണം ചെയ്യുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിൻറെ പ്രതി
വർഗ്ഗത്തിലുള്ള ചാതുമ്പും. എഴുത്തുള്ളെന്റെ ഭക്തി
മാഹാത്മ്യം, നന്ദ്യാങ്കട പരിഹാസപരതപം, ഉള്ളിറി
ൻറെ ഉദ്ഘോഷാമത്യും, അശാൻറെ അശ്രദ്ധയാൽക്കെന്നും
എനിവ തത്ത്വകവികളെപ്പറ്റി വിചാരിയ്ക്കുന്നവക്കാ
ഡ്രമായോമ്പ് വരുന്നതുപോലെതന്നെ പ്രസ്തുത കലാകാര
ക്കൻറെ പ്രശാന്തസുന്ദരമായ പ്രതിവർഗ്ഗനാമാധ്യരിയും
പ്രധാനമായനസ്തിരിയ്ക്കാതിരിപ്പാൻ നിശ്ചാഹമില്ല. കത്തി
ഡോലിയ്ക്കുന്ന മലബന്ധാവകൾ, നക്ഷത്രസമുദ്ധപലമായ
നീലാകാശം, പച്ചപ്പട്ട ചതുചീരിയ്ക്കുന്ന കലപര്പ്പങ്ങൾ,
ക്ലോലകരാളമായ പാരാവാരം, പുന്നട്ടട്ടത്ത ശരത്ത്
ക്കാലരാത്രി, ഇളംതെന്നലിൽ ചാഞ്ചാട്ടനു നേർവ്വയച്ച
കൾ, കാറിനം കളിയാട്ടനു വഷ്ടാകാലം, മന്ദഹാസം
പൊഴിയ്ക്കുന്ന പുവാടികൾ, നിമ്മലങ്ങളായ സദ്രാവര
ങ്ങൾ, മനോജ്ഞനാനങ്ങൾ മുളിയുംകൊണ്ട് മനമന്ദം
വിലാസഗമനം ചെയ്യുന്ന തരംഗിനികൾ ഏന്നവേണ്ട
പ്രതിയിലെ മനോഹരവസ്തുകളേണ്ടാരോന്നിനേയും സൗഖ്യം
അനുബന്ധായോത്തരളിത്തയായ വള്ളംതോംകവിത കെട്ടി

ചുണ്ടുകയും, അവയുടെ മോഹനാംഗങ്ങളിലോരോന്നിലും ആനന്ദപൂർക്കിതയായി ചുംബിയ്ക്കയും ചെയ്യും. ഒരു പ്രത്തിഗായകൻ എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം നമ്മുടെ മറു കവികളിൽനിന്ന് വളരെ അകന്നം ഉയൻ മാണം നില്ക്കുന്നതു്.

സാമ്പ്രതികവും സാമ്പ്രദാ മനോഹരവുമായ പ്രത്ത കവിയുടെ വണ്ണനകളിൽനിന്ന് ചിലതെട്ടുള്ള കാണിപ്പും വളരെ പ്രധാനമുണ്ട്; എങ്കിലും ‘സ്ഥാലിപ്പുലാക’ ന്യായേന ഒന്നരണ്ട് ഭാഗങ്ങളിലിടെ ഉല്ലരിയ്ക്കാം. അദ്ദേഹം കാണണ്ന പ്രത്തി നോക്കുക:—

“തേനോലിപ്പുശങ്കളിലും തുമണം തുളിന്മുന്ന
സുനങ്ങൾംതോറും തത്തികളിയ്ക്കും കളിർക്കാറും,
മാനസം തെളിഞ്ഞുള്ള പക്ഷികളിടെ കള-
ഗാനവും ചേരും ലീലാരാമങ്ങൾ ചിലഭിയ്ക്കിൽ;
നക്ഷത്രങ്ങളെ ആഡാരത്താജ്ഞാക്കം നാനാ-
രൂക്ഷങ്ങൾ. തിഞ്ചിം ശ്രേഖാരണ്യങ്ങൾം ചിലഭിയ്ക്കി-
പാറമേൽ തട്ടിപ്പും പഴങ്ങിന്മാനിച്ചിന്നി- [ൽ;
ആരാവമോടെ പായും പുഴകൾ ചിലഭിയ്ക്കിൽ;
പ്രത്തി രമണീയം ശാന്തഗംഭീരം, ഹാ ഹാ,
സുത്തി നിശ്ചവ്യുമേ നിങ്ങൾതന്നെ മഹാരാജ്യം”.

[സംഗ്രഹിതം, പുരാണങ്ങൾ.]

മഹാകവി ഇവിടെ പ്രത്തിഗായകനാരായ മഹ ഃ്രിമാരകെ മഹാരാജ്യത്തയാണ് ചിത്രണം ചെയ്തിരി യുണ്ടുകയിലും, അദ്ദേഹം കാണണ്ന മഹാരാജ്യത്തിനേരം യും സപത്രുപാം മേൽക്കാണിച്ചതു തന്നെയാണ്. നമ്മുടെ

കവി തന്റെ ചുറ്റപാടം കാണുന്നതു് മിഡ്ലപ്പോഴം റഹിപ്പുകിതയായ വിവാസപ്രത്യേകതയാണ്. ഭോക്കിന്റെ ഇരുചത്രത ഓഗ്രത്തേക്കാളികും വള്ളത്തേരു ദക്ഷവിതയുടെ കഴുക്കെല്ലാം അകപ്പിയുന്നതു് അതിന്റെ പ്രഭാവലയിത്തമായ സൂദരഭാഗങ്ങളാണ്. ഭക്തിഭാവ വികസിതമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയുടെ വിശാല നേതൃജീവി ഭോക്കപ്രത്യേകതയും കാണുന്നതിവിധമാക്കുന്നു:-

“മേൽവരുത്താറമില്ലാതെ കിടക്കുന്ന
കേവലമാം മര്ക്കുംഖിതനിൽ
എത്തുജ്ഞാദൈല്ല മിനിത്തിള്ളാഡിപ്പ്
പിതും നിന്ന് തേജസ്സിൻ കുള്ളാദാരാ!
അതാക്കുമായുംപ് ഭാഗത്തീമാഹേരയ-
നീലപ്പുലക്കുറത്തുനില്ല
തങ്ങവിപികളാൽ കൊത്തിയിട്ടണബല്ലോ
ശങ്കരി, നിന്ന് ചരിത്രാംശേഖരം.
... ...
ദേവി, നിന്നുകോവിച്ചിന്ന് താഴിക്കുപ്പാൻകടം
തുവിന രഹ്യമാം രഘീജാലം
പീവരലപാനത്തെ പ്ലാടനം ചെയ്തി-
പാവനമാക്കുന്ന പാരിടത്തെ.
നീ വിശ്രമാതാവെ, പൊക്കിപ്പിടിച്ചുന്തു-
ത്തുവെള്ളിക്കിണ്ണത്താലും കളിക്കു,
അനാനുബന്ധകിത്തയന്നാതു ദിവ്യമാം
വെണ്ണ് നൃംപാശാ നിന്ന് വാതാല്പര്യമോ !
മനാകെ മുക്കാനനക്കണം ഭീഷണ-
സന്നാഹ മാത്തത്തുത്തമണ്ണവത്തെ

പിനോക്കേമാരു പിടിച്ചു തള്ളിട്ടും-
 നിന്നാജ്ഞയെപ്പുതലിൻ കുഡാക്കാത്താം.
 കൊണ്ടുതുടർത്തലപ്പാവും വുക്ഷലതാദികൾ
 കൊണ്ടുള്ള ടുപ്പമായുംതങ്ങൾ
 നിന്നാക്കുപ്പാട് കേരംപ്പാതിനാക്കിതാ
 നിന്നനിലയ്ക്കിളകാതെ നിൽപ്പു്.”

[സംഗ്രഹിതാംസപാദനം, സജുന്ദരം]

വിശ്വപ്രതുതിയുടെ സൗഖ്യാനുസൂര്യിലഭാവം എന്നു
 തേരു ഭാഗങ്ങളിലാണ് മഹാകവിയുടെ ക്രൂരകളെത്താ
 തത്തു്! എന്നിട്ടും അദ്ദേഹത്തിനാശം അലംഭാവം
 വന്നിട്ടില്ല. ആ ചിന്തകനായ കവികോകിലം പാട്ടു
 തിണ്ടെന്നയാണ്: “വിശ്വകർമ്മാവിനാം കൈവന്നിട്ടില്ല
 എല്ലാ വിശ്വവിധാതിൽക്ക് ശില്പരൂപം”. മഹാകവി
 ‘ശശ്ലീ’, “കവിത ലോകത്തിൽ മറമറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന
 സൗഖ്യം തുടർന്നു ചെയ്തിരിയുന്ന മുട്ടപടം നീ
 കുകയും, അപരിചിത വസ്തുകളെ അനുതപ്പിച്ചുമായും
 മനോഹരമായും സൂചരിച്ചിത്തങ്ങളാക്കിത്തീക്ഷ്ണകയും ചെ
 യുന്ന”വെന്ന പരഞ്ഞിട്ടുള്ളതെത്തു പരമാത്മമായിരി
 യുന്ന! ക്രൂരം ചെവിയും നമ്മകളുണ്ട്; എന്നാൽ നാം
 കാണേണ്ടതു കാണുകയോ, കേരംകേണ്ടതു കേരംകുക
 യോ ചെയ്യുന്നില്ല. ഇതാണ് വുത്രാസം. ‘ചിത്രയോ
 ഗ’ത്തിൽ ഒരു ചൊജ്ജു വർണ്ണിച്ചിരിയുന്നതു നോക്കുക:—

“തടച്ചമല്ലുസവശതത്തിലെ, ജലെ
 വിടക്കുന്നും വിവിധസുമല്ലുജത്തിലെ
 കടന്ന തേൻ നക്കുകവേണ്ട വെന്നതീ-
 പ്പുടൻ വരാഞ്ഞവിടെ യുണ്ട് വണ്ടികൾ !

സുമാവലീസുമധ്യര കേസരാബിയെ-
സ്ഥാസപ്തി, ശ്രതിമധ്യരസപരഞ്ഞളാൽ
സുമാന്മാമതിനെ മാ പുക്ക്രീഡി-
ദ്രോഖവിതം വിവിധ വിഹംഗമണ്ണചം.

തടച്ചവല്ലികളുടെ പുവനത്തിലും
വിടന്നിട്ടും ജലക്സുമദ്രുജത്തിലും
സ്‌പടം സദാ മലർമടവാരതിങ്കളേ-
തിടത്തിലും വിലസി വിഭക്ത മൃത്തിയായ്
തെളിഞ്ഞുതണ്ടലർ വള്ളയങ്ങൾതിനാകം
കളിത്തഹംസികളുടെ ക്രക്കര കേരംക്കകിൽ,
കളിച്ചകൊണ്ടതിലജ്ഞനാ ലക്ഷ്മിതൻ
കിളിത്തന്ത്രത്തുള്ളയാലിയെന്ന തോനാട്ടം.

അതിങ്കലൈക്കമലിനി കൊന്പനാനവ-
നാതിപ്രിയം തടവി രമിച്ചകൊഡാകയാൽ
മുതിന്വണ്ണണി മുഢവേണി ചിനിയും,
ഭൂതിസ്‌പ്രദര്പ്പിസവലയങ്ങൾ പൊട്ടിയും,
സിതച്ചുപ്പുച്ചുപ്പുവയ്ക്കപ്പു നീഞ്ഞിയും,
ഭൃതസ്‌വവൽ പൂജത വിയപ്പു പററിയും,
യുത്സൂമം പരിമളമാൻ തനനാലാം
കിതപ്പുമായ് ചില പൊഴുള്ളസിച്ചതെ ”

രൈ സാധാരണ കാട്ടപോയ്ക്കു നമ്മുടെ മഹാകവിയുടെ
കണ്ണിൻ മുവിലെത്തിയപ്പോൾ അതിനാണ്ടായ രാമനീ

യകം എത്രതേതാളി മെത്തിയിരിയ്ക്കുന്ന ! ഇതു നാം പല ഫോറ്റോ കണക്കിട്ടുകയും ചൊല്ലുകയും; തീച്ഛ്രതനും. അതു കൊണ്ടു തന്നെ യായിരിയ്ക്കുന്ന സം “പ്രത്യക്ഷജാളായ രഹസ്യങ്ങൾ കാണുന്നവനാണ് കവി” എന്നും ഒരു കാവുമുഖി മാംസകന്ദിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും. അവസാനത്തിലുള്ള രണ്ടു പബ്ലിക്കേഷൻ ബാഹ്യമായിക്കാണുന്ന സെറ്റഡൽത്തെ ക്ലാളഡിക്കം ചെമർക്കാര സുരഭിലമായിരിയ്ക്കുന്നതും മും ഗുരീന്തും കാണുന്ന രതിഗ്രന്ഥതേതാട്ടകുടി സമ്പ്ലിയ്ക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യേകിയാണുന്നതും ഒരു പ്രത്യേകിയാണുന്നതും ഒരു പ്രത്യേകിയാണുന്നതും. ഒരു പ്രത്യേകിയാണുന്നതും.

II

സംസ്കാരഹിതുത്തിൽ കാളിഭാസൻ വാദ്ധീകി മുതലായ മഹാകവികൾക്ക് ചിത്രനിംബാണത്തിലുള്ള അഞ്ചുപ്പത്തിലും മഹാകവി വള്ളതേതാളി നാണ്യങ്ങൾ സമർത്ഥിച്ചു തീരു. എത്തെങ്കിലും ഒരു കമാ പാതതേതയോ വസ്തുവേയോ വായനക്കാരുടെ മുന്പിലവ തരിപ്പിക്കുവോരു അവയുടെ ആത്മരസപദ്ധാവം മാത്രമല്ല ബാഹ്യപ്രത്യേകിക്കുടി ചിത്രീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും കവിയ്ക്കു സഹായനായ വായനക്കാരൻ്റെ എഴയം ഇളക്കിമറിയ്ക്കുന്നതിനും സാധിയ്ക്കുന്നു. “കവിതയെന്നതു ചിത്രങ്ങൾ ഒരു ‘ഗാലറി’യാണെന്നും” എന്ന പാശ്വാനുസാരി തുച്ചിന്തകൾ, “കവിത സംഭാഷണസമർപ്പമായ ചിത്രവും ചിത്രം മെഴുനാവലംബിയായ കവിതയുമാണെന്നും” എന്ന മററായ സാഹിത്യവിമർശകൾ, അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്നു.

കവിതയെപ്പറ്റിയുള്ള ഇട നിര്ത്തചനങ്ങൾ അങ്ങനെന്ത് എന്ന സ്പീകരിക്കുന്നതിനു നിര്ത്താഫലിപ്പുനിയന്നാലും, സാഹിത്യചിത്രങ്ങളുറപ്പറി സഹാദയമാരായ വിശൻകുമാർമ്മത്തു അഭിപ്രായം എന്നതനും ഇവ ഗൃഹത്ഥാക്കന്ന ശിഖം. സാഹിത്യചിത്രങ്ങൾക്കു ഉൽക്കുള്ളായ ശില്പവേലകളുകളിൽ മനോഹരങ്ങളായ ചിത്രങ്ങളുകളിൽ മീതെ ഒരു സ്ഥാനം കല്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതി വേണം. വിദ്യാഭ്യാസിലും കരകൗശലപദ്ധതിയായ മൺമേടകളിൽ, പ്രതിമകളിൽ കാലാന്തരത്തിൽ നശിച്ചുപോവുകയോ, അവയ്ക്ക് വൈദ്യുതം സംഭവിയ്ക്കുന്നതോ ചെയ്യാതിരിക്കുമ്പോൾ. ഭൂമികളക്കം, അശ്വിബാധ, കൊട്ടക്കാറു മുതലായ ധാരാളിക്കുകൾ സംഭവങ്ങൾ അവയെ നശിപ്പിച്ചുകൂടിയും; കാലം തന്നെമതി അവയ്ക്ക് പരിഞ്ഞാമം വരുത്തുവാൻ; എന്നാൽ സാഹിത്യചിത്രങ്ങളിൽ മുന്തിരിക്കാലത്തിനു മുകുളത്തുകയേ നിര്ത്താഫലമുള്ളത്. “മുന്തിരി താക്കോൽക്കാണ്ട് തുറക്കാത്തിട്ടത്തെത്തു വർഷിപ്പു വിലയേറം സാഹിത്യസമുച്ചയം.” രവിവമ്മയുടെ മനോഹരചിത്രങ്ങൾ ഇനിയൊരുപാടിയായിരുന്നു. എന്നാൽ വള്ളേതോളിന്റെ ചിത്രങ്ങൾ അതു ദേഹമില്ല. അവ ശാസ്ത്രങ്ങളാണ്. അഞ്ചായിരം കൊല്ലും മൂന്നു വാത്തീകിമഹാകവി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ള രാമാധാന ചിത്രങ്ങൾ ആരുക്കുന്നതു. കാളിഭാസംഗരു പരിഗ്രാമത്തിലെ ശക്താളി, താരാപാമാപോജി ഫോനിലമായ അം

ബുരാൻി രമചേരത്തിനു മുമ്പിൽ ഭയചക്കിത്തമായോട് നാ മാൻ, വിമാനസ്വാരത്തിൽ കാണപ്പെട്ടുന്ന ഭൂമി, സ്വന്ധംവരമണ്ണപം പ്രവേശിച്ചു ഇട്ടുമതി എന്നവേണ്ട അന്തിരക്ഷണക്കായി ആ വൈദ്യത്തുലിക്കിത്തിനും ചെ ഔട്ടിച്ചി മനോഹര ചിത്രങ്ങൾ ഇന്നും അതെരയാണ്' റാഡാകഷ്ടിയുംതത്തു! അവയുള്ളണ്ണോ എന്നൊക്കിലും നാ ശം? ഒരാളുഹിതകവിയുടെ തുച്ഛികയാൽ ചിത്രം ചെയ്യപ്പെട്ടുന്ന വസ്തുക്കൾക്കു പരിശാമമില്ല നാശമില്ല, നോക്കു :—

“പീചികക്കുംവെച്ചു മേഘോട്ടായ”കെട്ടിയ
നീലിമകോഡുന്ന ക്രമവിനേത
മാലിന്യമേലാത്ത മുത്തമനിമയ
മെഴലിവിത്രാശമൊന്നാനിത്തും;
നമഷിക്കോലിനെ വെള്ളുന്ന ചില്ലികരം
തന്മുഖാഗതതായുംതെല്ലുമീതെ
ഗോപിമാർ ചുംബിച്ചു നിമ്മലനെററിമേൽ
ഗോപിചെങ്കുമംകോണ്ടതൊട്ടം,
കണ്ണികക്കയുംരണ്ടിലും കണഞ്ഞക്കുമത്തിന്
കണ്ണാടിച്ചില്ലോക്കും ഗണ്യത്തിൽമുംബിച്ചും
കണ്ണാടിച്ചിനുംമാരജപലിച്ചും,
മെച്ചമാംകന്നുതെത മാരോളംതുങ്ങിയൊ-
രച്ചുഹാരത്താലലംകരിച്ചും
പിച്ചിപ്പുമാലകരംപോലുംഭജങ്ങളിൽ
പച്ചക്കൽവെച്ചു വളകളിട്ടം,

മൊട്ടുള്ള പൊൻതുടർ മിന്നമരയിങ്കൽ
പട്ടകോനാകച്ചുള്ളംവെമ്മ
പട്ടംപണിഇന്ന പാദങ്ങളിൽ വില-
പുട്ടുള്ള രതാച്ചിലന്മുപുണ്ട്”.

[കൈ ചിത്രം സാ. റിസ്മജ്ജരി]

സദേചതന്റെദയാദാക്ഷി വികാരതരളിത്തങ്ങളാക്കി
ത്തിഷ്ഠനാ ബാധഗോപാലവൻറ ഈ മോഹനചിത്രം
രവിവമ്മയുടെ ഒരു ചിത്രത്തിന്റെ പകപ്പാബന്നന്തു്
വാസ്തവതന്നെ. പക്ഷേ രവിവമ്മയുടെ ചിത്രത്തിനു്
കാലാന്തരത്തിൽ ഉണ്ടായേയ്യുംവന്ന പരിഞ്ഞാമഞ്ചേരം
വള്ളിത്തോടിച്ചിത്രം വരാനിടയില്ലെന്ന ഒരു ഘൃത്യം
സം ഇതിൽ കാഞ്ഞമായി പരിഗണിയേണ്ടതുണ്ട്.

പ്രതിയിലെ സൂന്ദരവസ്തുകൾ മാത്രമല്ല; അറപ്പും
വെരപ്പും തോനിയുംനാ വസ്തുകൾക്കുടി വള്ളിത്തോടി
ഒരു ജീവനം സെംഗദംവും കൊട്ടക്കണ്ട്.

“മേലാകവെ ചെള്ളിളകിക്കിത്തപ്പിൽ
സൃജനമിപാർപ്പങ്ങളുംതാഴുംനം
കോലായിലേതാണ്ടു നമ്മുരിച്ച
പോലായ്ക്കിടപ്പുണ്ടായ സാരമേയം
അന്നായ മുൻകാലിനനീടിവെച്ചു
നന്നായതിൽതാഴുംനാ ശിരസ്സുംതാം
വന്നാക്കു വാല്ലക്കുവിവണ്ണിപ്പുക്കാ-
ലൊന്നാകലം നോക്കുമാത്രമുണ്ടായും”.

[സംഗമിത്രമജ്ജരി: ഉണ്ണാനില്ല, ഉടപ്പാനില്ല.]

പ്രേക്ഷകനാക്ക് പ്രമഹവിക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ സാമാന്യം വൈരാസ്യം ജനിപ്പിയ്ക്കുന്ന അതുതികെട്ട നാടൻനായ, മഹാകവിയുടെ മേധാപൂട്ടത്തിൽ പ്രതി ബിംബിച്ചു് എറ്റവന്നപ്പോൾ എത്രമാത്രം അകഹപ്പക മായിത്തീന്നിരിയ്ക്കുന്ന ! കവിയുടെ കള്ളിനു കൈതുകം ജനപ്പിയ്ക്കാത്ത വസ്തു ശശ്രൂതനാണെങ്കിലു് ? “ചോണ്ടിശ്ശു തുഷ്ടിവലൻറു ചുമചിൽച്ചുഡായും ഒക്കത്തണ്ണിലും താരാ വിന്റെ നടപ്പിലും തടിയനാം പോക്കിൻ കിടപ്പിക്കലും” ഞടി അതുകളും കവിതകണ്ണാനിയ്ക്കുന്ന ! ഒരു സ മത്മനായ ചിത്രകാരൻ തന്റെ ചിത്രത്തിൽ ചെറിയൊ ത വരയോ കറിയോ ചേര്ത്തു് അതിനെ ചെത്തുപുണ്ണ റും ഭാവപ്രകാശവുമാക്കിത്തീക്കണ്ണാതുപോചെ, മഹാക വിയും ചിവ ശക്താജ്ഞായ ചില്ലറ വാക്കുകൾ മാത്രമുബ യോഗിച്ചു് ചിത്രത്തിനു ചെത്തുമുണ്ടാക്കുന്നു. മേൽക്കാ ണിച്ച ചിത്രത്തിൽ, അതു “വാംകുവിവിശ്വാസക്കു”കൊണ്ട ഒരു അക്കവന്നോടും എടുത്തുകളുണ്ടായ, അതുനായ ഏതാ ണക്കു് മുതപ്രായമായെന്നതെന്നു പറയാം. അതുനോടുമാണി അനിന്നു് ചെത്തുവും സൗഖ്യാഗ്രഹവും ഉണ്ടാക്കിത്തീർന്നി ട്ടിക്കുതു്. ഇങ്ങിനെത്തന്നെ പരമ്പരാമനം ശബ്ദപതിയും ഞടി ലഹളഞ്ചി പരമ്പരാമൻ ശബ്ദപതിയുടെ ഒരു കൊ ന്തു് വെട്ടിക്കളുണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ കൈപ്പാസത്തിൽ ഒരു വിപ്പുവമായ അവസരത്തിൽ, പരമേശ്വരനോടു് ശ്രംജി യെടുക്കുന്ന പാർത്തിയുടെ അപം ചിത്രീകരിയ്ക്കുന്നതു് നേരക്കുക :—

“ഉടൻ മഹാദേവി യിടത്തുകയും—
 ലഴിഞ്ഞതു വാർപ്പുക്കണ്ണലൊന്നാതുക്കി
 ജപലിച്ചു കണ്ണകൊണ്ടാൽ നോക്കുന്നൊക്കി—
 പ്ലാസ്റ്റ്പസ്മനാകം പതിയോട് ചൊന്നാൽ.
 കിട്ടിലയേണ ദക്ഷിണ വേണ്ടിവോളും
 വിശിഷ്ടനാം ശിഷ്യനിൽ നിന്നിഭാനീം;
 ദിവ്യായുധം വല്ലതുമണ്ണിബാക്കി—
 ക്ഷേനാംബാതും നഛ്തി ധനരുഹിയ്ക്കും;
 മകൻ പരിക്കേരൂരു മരിയ്ക്കിബെള്ളു
 മഹാരമൻ ശിഷ്യനടക്കലില്ലോ ?
 രാമൻ ഇത്താത്തമനാശവോലും !
 വില്ലാസ്ത്രം പാതുമറിഞ്ഞുവേഗം”

ഈ ചിത്രത്തിൽ ഇടത്തുകൈകൊണ്ട് അഴിഞ്ഞ
 വാർപ്പുക്കണ്ണലൊന്നുക്കി പാത്രത്തിയുടെ ജപചിച്ചു കണ്ണകൊ
 ണ്ണിഷ്ഠ നോട്ടം ഏതു എദ്ദയത്തിലും കൊള്ളിക്കതനെ
 ചെയ്യും. പാത്രത്തിയുടെ ഈ മനോഹരമായ ചിത്രം
 വരയ്ക്കുന്നതിനു മഹാകവി ഇവിടെ ഇടത്തുകൈകൊണ്ട്
 ഒരു വാർപ്പുക്കണ്ണചാതുകലും ജപചിച്ചു കണ്ണകൊണ്ണിഷ്ഠ
 നോട്ടുമാകുന്ന അല്ലോ വാക്കുകൾ മാത്രമേ ഉപയോഗി
 ച്ചിട്ടിഷ്ഠവെങ്കിലും ആ ചിത്രം എത്തുമാത്രം എദ്ദയാള്ളൂടു
 കരമായിരിയ്ക്കുന്നവെന്ന നോക്കക!

സാമ്പത്തികവും സർവ്വാംഗസൗര്യമായ വള്ളിത്തോ
 റംച്ചിത്തുക്കാണ്ഡാളും എടക്കത്തുകാണിക്കുന്നതു
 പ്രധാനം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താവിഷ്ടയായ വീര
 പതി, വിരഹവിധുരയായ ഉഷ, ചാരിത്രചോരനായ

ഉത്തൻ, ഭക്താഗ്രണിയായ പുന്നാനം, ശ്രൂഅഹത്തിലെ
പ്രമയുണ്ട് മുതിരായ അടിനകം ചിത്രങ്ങൾ പ്രമാണം കൈ
അതിവത്തിക്കനാവയാണ്. മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ
യും മലയാളികളുടേയും ശാശ്വതാഭിനന്ദനത്തിനു കാരം
ബന്ധുതനായ ആ കലാവല്ലഭൻറെ കമനീയകരശില്പത്തി
ൽ കൈഞ്ഞുകൊണ്ടാൽ സഹാദയമാർ എങ്ങമില്ല
നിതനെ തീർത്തുപറയാം.

—:o:—

4. ഇരുപത്തിനാലുവുത്തം.

I

മലയാളത്തിൽ ധാരാളം പ്രസിദ്ധിയുള്ള കൃതികളും
ടെ ക്രൂരത്തിൽ ‘ഇരുപത്തിനാലുവുത്തം’ തനിന്ന് ഒരു മാനു
മായ നധാനം ഉണ്ടനാണ് വിചാരിയ്ക്കേണ്ടതു്. ഇതി
ൻറെ കത്താവു് തുണ്ടുതുണ്ടുതുണ്ടുതുണ്ടുതുണ്ടുതുണ്ടു
നുജനങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള വിശ്രാസം; എന്നാൽ ഈ
വിശ്രാസത്തിനു അത്രമാത്രം അടിസ്ഥാനമുണ്ടാ എന്ന
കാര്യം സംശയമാണ്. സാഹിത്യവിമർശകന്മാർ ഇന്നു
ഈ വിശ്രാസത്തിൽ വിപ്രതിപത്തി കാണിച്ചുതുടങ്ങി
ട്ടണ്ട്. സംസ്കാരസാഹിത്യത്തിൽ കാഴിഞ്ഞൻറെയും
മലയാളത്തിൽ എഴുത്തുണ്ടൻറെയും മേൽ അജ്ഞാതക
ത്രുക്കങ്ങളായ പല ഗുഹാങ്ങളുടേയും പിത്രപും ചുമത്തി
ട്ടണ്ട്. ഇതു സാധാരണ ചൊതുജനങ്ങളുടെ ഘണിയാ
യിരിയ്ക്കാനാണ് വഴി. ഇന്നത്തേപ്പാലെ അച്ചടിയോ

പ്രസിദ്ധീകരണ സെതക്കുമോ, സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ യും സാഹിത്യ റസിക്കമാത്രങ്ങളും സെതലഭ്യമോ ഇല്ലാതെ, ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിൽ അക്കാ വരുത്ത്, അന്ന വളരെ പ്രസിദ്ധമാരായ കവികളുടെ മേരു അജഞ്ചാത കത്തുകണ്ണളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥത ജനങ്ങൾ ചുമത്തിയെന്ന വരുന്നതു് അസംഭാവ്യമല്ല. അതിനോടു കാലക്രമേണ പ്രസിദ്ധിയും സിലിച്ചിരിയും. ഇതു പത്തിനാലുവുത്തു (രാമാധനം) തേതയും എഴുത്തുകൂടുന്ന യും തമമിൽ ഘടിപ്പിയ്ക്കുന്നതും ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ചഞ്ചുലപാശമാണെന്നാണെന്നിയ്ക്കു തോന്നുന്നതു്. എൻ്റെ അഭിപ്രായത്തിന്റെ ചില സാധകയുക്കിക്കൈ ഈ വിജേ നിബ്രഞ്ഞിയും :—

(ഒരേ കമാവസ്തുവിൽ രണ്ട് കാവ്യം.)

ഒന്നാമതു് രാമാധനം ക്രമേണ ആസ്ത്രഭൂദമാക്കി എഴുത്തുകൂടി രണ്ട് കാവ്യങ്ങളുള്ളതിയെന്നുതു് അസംഗതമായിതോന്നുന്നു. ആദികവിയായ വാതമീകി വിസ്തൃതമായി രാമാധന ക്രമോർഗ്ഗാനം ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നതും, അനന്തര കാലിനന്നാരായ കാളിഭാസാദികൾ, പ്രസ്തുതകമ വർന്നിയ്ക്കുണ്ടിവരുന്നോരും, ആദികവി വർന്നിയ്ക്കും തത ഭാഗങ്ങൾ അധികമായി വർന്നിച്ചും, വർന്നിച്ച ഭാഗങ്ങൾ വിട്ടുകളിഞ്ഞുമാണോ കാവുരചന ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഇതു കവനകലാമമ്മം എഴുത്തുകൂടുന്നതോപ്പാലുള്ള ഒരു മഹാകവിയുടെ ഭജ്ഞിയ്ക്കു വിഷയിപ്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നില്ലെന്ന വിചാരിയ്ക്കുന്നതു സാഹസമായിരിയ്ക്കും. താന് തന്നെ രെജിഡ്യൂൽ വർന്നിച്ചിട്ടുള്ള കമ, അതെത്രതനൊക്കെ മനോഹ

രമാക്ഷിങ്ങനാഡും, ചർച്ചിതചർച്ചകളം ചെയ്യുന്നതിനും എഴുത്തെല്ലാം മുതിന്റുവെന്ന വിശ്വസിക്കാം എന്ന സംശയമാണ്. അല്ലോത്തരാമാധാരാന്തരക്കാണ്ടുകൂടി ചു പ്രവമ്പി എഴുത്തെല്ലാം ഇതുപറ്റിനാലും വുതനംകൊണ്ട് ഭേദിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും, സംഗ്രഹിതരസസമിളിത്തമായ അതിലെവുതനാജരം പെണ്ണർക്കട്ടികൾക്കു പാടിക്കുളിപ്പാൻവേണ്ടി നിന്മിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നുള്ളതു വാദമുഖ്യത്തെ തൊന്തി വിംബ കാമ്പിയും തിരിയുംനാലും. ഇതുപറ്റിനാലും വുതനാജരം അല്ലോത്തരാമാധാരാന്തരക്കാണ്ടുവെന്നും, അവയെല്ലാം പാടിക്കുളിപ്പാൻ കൊള്ളുന്നവയാണെന്നും വിശ്വസിപ്പാൻ ചല വൈഷ്ണവങ്ങളുണ്ടെന്ന്. അല്ല വാദത്തിനുവേണ്ടി ആ സംഗതി സമ്മതിയുംഅമെന്നവും അതി നേര കത്തുതപ്പം എഴുത്തെല്ലാം ചുമത്തുവാൻ സാധിയുംമെന്ന തോന്നനാലും; അപ്പോഴേയും വേരു ചില യുക്തിഭംഗങ്ങരം തലപോക്കിവരുന്നു.

(രീതികളുടെ വൈജ്ഞാന്ത്രം)

എത്തോടു മനസ്സുണ്ടും ഒരു പ്രത്യേക സംസ്കാരവും, ഒരു പ്രത്യേക ഭിംഗപ്രതിയുമുള്ളതുപോലെ എത്തോടു മഹാകവിയും ഒരു പ്രത്യേക രീതിയുണ്ടെന്ന്. കട്ടികവികളുടെ കാഞ്ഞത്തിൽ ഈ സംഗതി ഒരു പ്രക്രഷ സംഘടിച്ചില്ലെന്നവരാം; എന്നാൽ മഹാകവികളുടെ രീതികൾ തിരിച്ചറിവാം സഹാദയമാക്കുക കഴിയും. എഴുത്തെല്ലാം, നന്ദ്യാർ, ഉള്ളിർ, വള്ള തേതാർ, ആശാൻ മുതലായ മഹാകവികളുടെ കവിതകളുമായി ഒരു സ്ഥൂലപരിചയം മാ

അമൃഷിവക്കുടി അവരുടെ കാവുരീതികൾ എത്രവേഗം തിരിച്ചറിവാൻ സാധിയ്ക്കുന്നവണ്ണനോ സഹദൈയമാരോട് പരഞ്ഞതിനിയിങ്കുണ്ട് അവസ്ഥമില്ല. അല്പാത്മരാമായ സം എഴുതുപ്പുണ്ട് ബാല്യകാലത്തിയും മഹാഭാരതം കവനക്കാബെവഭവം മുഴുവൻ തികാന്തതിന്നശേഷമണ്ഡായ തുതിയമാബന്നനോ, തന്മുഖം അവയിലെ ഭാഷയ്ക്കും കവനഭാഗിയ്ക്കും ഗണ്യമായ വ്യത്യാസമുണ്ടാക്കുന്ന സാഹിത്യസിക്കമാർ സമ്മതിയ്ക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയാണ്; എങ്കിലും അവയിലെ രീതിയ്ക്കും വ്യത്യാസമുണ്ടാക്കുന്ന അവകിടകൾ രണ്ടും രണ്ടാഴ്ചക്കെയ്യാബന്നനോ ആരും പാടവാൻ തുടങ്ങിച്ചില്ല. ഇതിനുള്ള ഒരു പ്രധാന കാരണം അവയിലെ കവനരീതിയുടെ സാദ്ധ്യമാണ്; കൈയ്യമാരം യൈവനം മുതച്ചായും ശാഖിശേഷങ്ങൾ ഒരു മനസ്സുണ്ട് മുഖപ്രതിയ്ക്കും ചില്ലറ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുന്നതല്ലാതെ, അതിനെ പാടെ മാറ്റിക്കൊള്ളുന്നില്ല. ഇതുപോലെയാണോതു കവിയുടെ ഭാഷാരീതിയും. ഇത്തെടുത്തിനാലുള്ള തന്മുഖവനം അല്ലാഹുമുഖം വായിച്ചാൽകുടി ഒരു സഘ്നദയനോ അതെഴുതുപ്പുണ്ട് രചനയാബന്നനു വിശ്വസിപ്പാനുള്ള തെളിവുകൾ കിട്ടുമെന്ന ദോന്നനീല്ല. രാമായണം ഭാരതം എന്നിരുന്നുമാണും വാരികൾ വായിയ്ക്കുന്നോപ്പാഴ്ക്കുന്നതെന്ന നാം ഗ്രന്ഥകത്താവിണ്ടുനിശ്ചയകൾ കണ്ണിൽക്കുണ്ട്; ഭാവാവിജ്ഞാരായിത്തീരുന്നു; എന്നാൽ ഇപ്പുറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഇത്തെടുത്തിനാലുള്ളതം രചനാസൗക്രമ്യം കുറഞ്ഞ ഒരു കാല്യമാബന്നനു അത്മം വരിപ്പേണ്ണ വിചാരിയ്ക്കുന്നു; ഇന്ന് കാണുന്ന പതിപ്പുകളിൽ ഭാഗാവുജ്ഞാളിം ഹത്യപ്പത്തണ്ണിലുമായ പല ഭാഗ

അങ്ങളുടെ². പക്ഷേ അതിൽ അച്ചുക്കുടങ്ങളുടെ സപറ്റം വകയായുള്ള കവിത എത്രമാത്രം ചേത്തിട്ടുണ്ടെന്ന് നാഡി കരിഞ്ഞതുകൂട്. “രുന്മം മുന്ന പകത്തംവോരി മുഹൂർത്തം ദൃതമായും” എന്ന വാസ്തവവും നാം അനുസ്യൂരിയ്ക്കും കാണാം; എതാണ്ടി സാമ്പത്തികമായെന്നതെന്ന പറയാം, ഇതുപത്തിനാലുവുത്തത്തിൽ കാണുന്ന രചനാഭംഗി കവിയ്ക്കും³ അഭിഭാനജനകം തന്നെയാണ്; പക്ഷേ ആ ‘രാമാധനാനഗന്ധാർ’⁴ന്റെ ഗാനഭായും ഒന്ന് വേരെയാണെന്ന് മാത്രമേ തോന്ത് പറഞ്ഞുള്ളൂ. രീതികളുടെ പാരസ്യരിക വൈജാത്യംകൊണ്ടുതന്നെ രാമാധനാഭികളുടെ കത്താവും ഇതുപത്തിനാലുവുത്തത്തിന്റെ കത്താവും ഏരാളിപ്പുന്ന വരുന്നതാണ്.

(ആര്യങ്ങളുടെ വൈജാത്യം)

ഇനി മരാത്ത വഴിയിൽക്കൂടി പോയിനോക്കാം; ഒരു കവിയുടെ ഒരു തുതിയിലുള്ള ആര്യങ്ങളുടോ വരിക ദിതനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറു തുതികളിലേയും സംകുമിച്ചുകാണുന്നതു സ്വാഭാവികമാണ്. കാളിഭാസ ന്റെ തുതികളിൽക്കൂടി ഇതു സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. എഴുത്തുപുരുഷൻ രാമാധനത്തിലും, ഇതുപത്തിനാലുവുത്തത്തിലും ഭാഷയ്ക്കാ ആര്യത്തിനോ സംകുമണം വനിട്ടിച്ചതു കണ്ടിട്ടിപ്പുണ്ട് എനിയ്ക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. കമാവസ്തു രണ്ട് തുതികളിലേയും നന്നതനെന്നയായതുകൊണ്ട് അവയുടെ കത്താവൊരാളാണെങ്കിൽ തീച്ച്യായും അഞ്ചിനെ വന്നേപരാതിരിയ്ക്കുന്നതില്ല. എല്ലാ രാമാധനങ്ങളിലും ഒരുപോലിരിയ്ക്കുന്ന ചില ഭാഗങ്ങളിൽ മാത്രം സാദ്ധ്യം

കാണുന്നണ്ട്; ഈ ഒരു തെളിവിൻറെ നിലയിൽ ഉള്ള സപീകാരത്തെ അർഹിയ്ക്കുന്നില്ല. മറുള്ളതു ഭാഗങ്ങളിൽ ചിലേടത്താക്കെ സാജാത്രത്തെക്കാം വൈജാത്രമാണ് കാണുന്നതാണ്. എഴുത്തുപ്പെൻറെ രാമാധനത്തിലും ഭാരതത്തിലും, ഇതുമാത്രം ഏകുത്തിനു വഴിയില്ലെങ്കിൽ ശ്രൂടി, ആശയങ്ങളും വരികൾതന്നെയും സംകുമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വസ്തുതയും നാം ഇവിടെ സംസ്കൃതേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. അല്പാത്മരാമാധനം ഒരു മുലഗമ്പത്തിൻറെ തജ്ജമയം, ഇതുപത്തിനാലുപുത്രം വാത്മീകിരാമാധന തെരുവാണെന്നും വരികൾക്കാക്കിയ ഒരു തുതിയും ആയതുകൊണ്ട്. ഈ വൈലക്ഷണ്യം സംഭവിച്ചുകൂടെ? എന്നാൽ ചോദ്യത്തിനു ഇവിടെ വകയുണ്ട്. സംഭവിച്ചുകൂടാം എന്നതനെ സമാധാനം പറയാം. എഴുത്തുപ്പെൻറു മുലഗമ്പകാരൻറെ രേടിമയല്ല. പുത്രാനുവുത്തമായോ പദാനുപദമായോ തജ്ജമ ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. ചിലേടത്തുപേരും മുലഗത്തിൻറെ ശരിയായ തജ്ജമ ചെയ്യുകാണാം; എന്നാൽ ആവശ്യമെന്നു തോന്നുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ ധാരാളം സപാതത്രുമെട്ടക്കുയും ചെയ്യാം. അല്പാത്മരാമാധനം പലേടവും ഒരു തജ്ജമയാബന്നുനു പറവാൻ വരു. പിന്നെ വാത്മീകിരാമാധനത്തെ അത്രമാത്രം അനുകരിച്ചാണ് 24 പുത്രം നിമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും പറഞ്ഞുകൂടാം. കമാഗതിയിൽ എത്താണ്ട് വാത്മീകിയെ അനുകരിയ്ക്കുന്നണ്ട്; എന്നാൽ സപതത്രുമായ ഭാഗങ്ങൾ ഭല്ലുമെല്ലതാണ്. പ്രസ്തുതങ്ങളായ രണ്ട് ഗമ്പങ്ങളുടെയും ഗതി ഇംഗ്ലീഷേയായിരിയ്ക്കു, എത്തുകൊണ്ട്,

അവയുടെ കർത്താവൊരാളാണെങ്കിൽ അതശയസംകുമണ
മോ രചനാസംകുമണമോ സംഭവിച്ചില്ല?

“രാമം ദശരമം വിഖി
മാംവിഖി ഇനകാത്മജാം
അയ്യാഭ്യാമടവീം വിഖി
ഗുട്ടാതയമാസുവം”

എന്ന പ്രസിദ്ധപദ്മം വാതകീകിരാമാധനത്തിലും അ
ഭ്യാതമരാമാധനത്തിലും ഒരേ മാതിരിതനെന്നയാണിരി
യുന്നത്. ഈതിനെ എഴുത്തുകൂട്ടൻ തജ്ജമചെയ്തിരിക്ക
ന്നതു താഴെ പകത്തിയപോരും, യാണ് :—

“രാമനെ നിത്യം ദശരമനെന്നിഷ്ടി—
ഭാമോദമോട്ട് നിത്യപിച്ചുകൊള്ളണം;
എന്നൊ ജനകാത്മജയൈന്നറച്ചുകൊടം;
പിനൊയയോഭ്യുദയനോത്രിട്ടവിയെ.”

ഈ മുഖത്തിന്റെ ശരിയായ വിവരത്തനമായിട്ടില്ലെന്നതു
നീച്ചുയാണ്. ഈ വിവരത്തനകാരൻ തന്നെയാണ് 24
വുത്തത്തിന്റെ കർത്താവെങ്കിൽ പ്രസ്തുതപദ്മം,

“അ തുട്ടൻ നിനക്കിന ത്രീരാമചപ്രാൻ;
അരച്ചുാ! വരാസിത മാതാവുതാൻകേരം;
ഇ തുട്ടിച്ച കാന്താരമിനിങ്ങയോഭ്യു;
കല്പിച്ചപോരുഞ്ഞാർക ത്രീരാമരാമ.”

വുത്തം 5. പ. 8.

എന്നിങ്ങനെ അത്മവെകല്ലും വരാതെ ഭാഷാന്തരം
ചെയ്യാൻ വഴിയുണ്ടാ? ഉണ്ടെന്നതനെ വിചാരിയ്ക്ക.

എഴുത്തുപറ്റി വുത്തപ്പു ത്തി തെളിവത്തിട്ടില്ലാത്ത ചെറി
പ്പകാലത്താണ് അഭ്യാത്മരാധായൻം കിളിപ്പാട്ടാക്കി
യത്തെനം, 24 വുത്തം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തുകാല
തുടർച്ചയാണെനം, വളരെ വൈഷ്ണവങ്ങളെങ്കിൽ
ആട്ടി, വിചാരിജ്ഞകൾ; പാശ്ച ആ വിചാരം അനാസ്ത
മാണ്; കവിതാളുണ്ടെങ്കാണെം ഭാഷാരീതികൊണ്ടു
അഭ്യാത്മരാധായന്തേതക്കാർ 24 വുത്തം കവിതയുണ്ടി
ല്ലെനില്ല; രണ്ടാമതു പ്രസ്തുത ദ്രോകം താൻ ആദ്യം തശ്ജ
മച്ചുതു തെററാണെനം⁹ എഴുത്തുപ്പുനു അനന്തരകാല
ത്തിൽ ഭോധം വന്നവെങ്കിൽ, അദ്ദേഹം എന്നുകൊണ്ടു
തു തിരുത്തിയില്ല? തിരുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അജന്മത്തെ ശ്രൂ
ഖല്യാംതേതാട്ടുടിയ ഒരു ഗ്രന്ഥമെങ്കിലും എന്നുകൊണ്ടു
നുംകു കരഗതമായില്ല? എന്നിത്രാദി ചില പ്രധാനരം
കുവിട അവകാശം ലഭിയ്ക്കുന്നു. ആക്ക്രമം ഞാനിതി
ൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതു പ്രസ്തുത ചാദ്രം രണ്ടു പ്രകാര
ത്തിൽ വിവർജ്ജനം ചെയ്യുതു രണ്ടു കലാകാമുകമായതെട
ഡി പ്പാരേക്കതിയാണെന്നു തന്നൊയാണ്.

രാമാധനത്തിൽ താടകയെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ ധാര
ഞ്ഞുകാണുന്നു :—

“കാടിതുകണ്ണായോ നീ? കാമനുപിണിയാകും
താടക ഭിഷജരി വാസിട്ടും ദേശമേല്പോ;
അവക്ഷേപ്പേടിച്ചായം നേർവശി നടപ്പീല
ഭവന വാസിജനം ഭവനേശപരാ, പോറി;
കൊല്ലേണ മിവഭേദനീ വല്ല ജാതിജ്ഞമതി—
നിലപ്പാത ഭോഷ്ഠമന്നു മാനുനി പരഞ്ഞപ്പോറി

മെല്ലവെയ്യാൻ ചെറുതൊന്നാലിചെയ്യുന്നു—
ക്രിസ്തീയരുടെ വിരുദ്ധിത്തുനേരം;
ചെറുതൊന്നാലികേള്ളു കോപിച്ചു നിശാചരി
പെരികെ വേഗതേതാട്ടമട്ടത്ത് ഭക്ഷിപ്പാനായ്;
അനേരമൊരു ശരംയച്ചു രാഹവൻം;
ചെന്ന താടകമാറിൽ കൊണ്ടിതു രാമജാനം,
പാരതിൽ മല ചിറകറ വീണാനുപോലെ
ഓഹാരങ്ങുപിണിയായ താടക വീണാലൈല്ലോ.”

ഭക്ഷിരമായ ഒരു രംഗമാണെങ്കിലും എത്ര ശ്രാന്തവും
മധുരവും ശംഖിരവുമായ രീതിയിലുണ്ട് താടകാവധം ക
ഴിഞ്ഞുകൂടിയതു്. അനീരാമൻറും എഴുത്തുക്കുന്നറും
കലീനസപ്താവത്തിനും അനാരുപമായ ഒരു വധം തന്നെ
യാണിതു്. നമ്മക്കിനി 24 വൃത്തത്തിൽകൂടിയെന്നാണ് നോ
ക്കകൾ :—

“പെരിയമലകരചരണയുഗങ്ങളും ധരിച്ചു—

കൊണ്ട്

വയനാപോലെ രജനിചരി വരവുകണ്ട പറന്തരമുനി
നരങ്ങാജിനി മുത താടക വയനു ദശരമ തന്നെ,
ശരംതോട്ട് വിരവിനോട്ട് രാമരാഘവനാമ ജയ.

അതിചുവന്ന തലമുടിയും, വലിയഗ്രഹക്കണക്കേവായും,
ചുവന്ന വട്ടപ്പുരിശപോലെ ചുവന്ന കണ്ണികൾ

മിച്ചികർ രണ്ട്,

പെരിയവല്ലും കണക്കേവയ, റരിയ പദങ്കുമണംകൊണ്ട്
യരണിതലും കലുക്കിവന്ന രാമരാഘവനാമജയ.

വീണടിത്ത മുലകംകൊണ്ടാജ്ഞതടിയും

മടികൾക്കാണ്ട്

പാശത്തു മുഹപടലിദിഗി: പാശത്തു തങ്കികരണം;
പാശത്തുവന്ന പിടിച്ചുതന്റെ പ്രാണങ്ങളുക്കളുംമുഖ്യ
ബാംഗംകൊണ്ട് കൊടുക്കരസി രാമരഘവനാമജ്ഞാവ്.”

ഈ വർഗ്ഗനാഡി രണ്ടം ഒരാഴ്വട വകയാണെന്നു
എങ്ങിനെ പറയാം? ഇതിചേ രണ്ടം മുന്നും പദ്ധതി,
മുന്നും പദ്ധതി തീച്ച്ചയായും, എഴുത്തുക്കുറതാണെന്നു
പറവാൻ എനിയ്ക്കു് ദൈത്യം തോന്നുനില്ല. ഇതു വാ
യിയ്ക്കുന്നേബാൾ, വാത്തീകി മഹാകവി രാക്ഷസസ്തീക
ളട നേരം പ്രയോഗിയ്ക്കുന്നതു ശാന്തമെങ്കിലും മമ്മം
പിള്ളിന ചില പരിഹാസരണങ്ങളും തോന്നുമ്പോൾ¹
വരുന്നതു്. പരിഹാസരസികനായ കണ്ണുനന്ദ്യാരേയും
സുരിയ്ക്കാതിരിപ്പാൻ സാധിയ്ക്കുനില്ല. എഴുത്തുക്കും
ഇത്തരം പരിഹാസവുഥായി രെഡ്യും തെ ബന്ധവും
ഉണ്ടായിരിപ്പാൻ വഴിയില്ല. ഇങ്ങനെ രണ്ട് ഗ്രന്ഥത്തി
ലേയും പല ഭാഗങ്ങളിലും കാണുന്ന പ്രസ്തുതമായ
ചെവജാത്യം കേവലം അഗ്ന്യമായിത്തുള്ളാവുന്നതല്ല.
ലേവന്നുപാതയല്ലും ഭയനു അവബൈശയല്ലും ഇവിടെ സം
ക്രമിപ്പിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെയിരിയ്ക്കുന്നു.

രാമഗ്രാമരം വീണ ബാലിയുടെ ആക്രമിപവാക്കി
കൾക്ക് രാമാധനത്തിലെ ശ്രീരാമൻ,

“പുതിഭരിനി സഫോദരഭായ്യും

പുതുക്കിത്തരും മാതാവുമേതുമെ

ദേഹമില്ലെന്നാലും വേദവാസുമത്ര

ചേതസിമോദാർ പരിഗ്രഹിക്കനാവൻ
പാപികളിൽവെച്ചുമേറ്റും മഹാപാപി”

യാഥനം അത്തരക്കാരെ ശിക്ഷിയ്ക്കും എങ്കിൽ തന്റെ ദിവ്യാജ്ഞനം മറുമാണല്ലോ സമാധാനം പറയുന്നതു്; എന്നാൽ ഇപ്പത്തിനാലുജുത്തതിലെ ശ്രീരാമന്റെ മുഹപടി ഇതിൽനിന്ന് തീരെ വിലക്ഷണമാണോ, എന്നു കൊക്കു :—

“വീഞ്ഞവാനാരല്ലെല്ലാവിയ്ക്കും മാറിപ്പു
സുഞ്ഞവംശജരായ രാജാക്കന്നാർ;
വീഞ്ഞഹീനനാരോടണംതൊന്തരാനല്ലോ
കാഞ്ഞഗൈശവം സാധിപ്പു ഗോവിന്ന്,”

ഖ. 9. പ. 30.

ഇങ്ങനെന്തെന്ന സുന്ദരകാണ്ഡത്തിൽ രാവനന്റെ സീതയെ പ്രഖ്യാപിപ്പിപ്പാൻ വേണ്ടി പറയുന്ന ശ്രൂതാര വാക്യങ്ങളിലും അസാമാന്യമായ വ്യത്യാസമാണോ കാണുന്നതു്. “ആണസുഖവിതവചരണ നളിനദാസോസ്യുഹം ശോഭനശിലേ പ്രസിദ്ധ പ്രസിദ്ധമേ” എന്ന തൃടങ്ങനാ പ്രേമാഭ്യത്മന മനോഹരമായ ഒരു ഭാഗം തന്നെയാണോ; വില കവികൾ ചെയ്യാറുള്ളതുതുപോലെ പ്രതിനായകനെ എഴുത്തുപുറൻ ഒരു നീചപാതമാക്കിട്ടിപ്പു; സ്നീഹവ്യടത്പരത്തായി ഉള്ളംഗങ്ങളിലും, “സാമവേദജ്ഞത സർജ്ജതെ ലജ്ജ ശ്രദ്ധ” എന്ന സംഭവാധന ചെയ്യുന്നതുക്കവണ്ണം ഒരു പരിപൂർത്തപാതയാണോ എഴുത്തുപുറൻ പ്രതിനായകൻ എന്ന ആ പ്രേമഭിക്ഷയാചിയ്ക്കും വെളിപ്പേട്ടതുണ്ടാണോണ്ട്. പോരകിൽ ബാബുമായി രാമനെ ആക്ഷേപി

യൂട്ടന്തായി തോന്നാമെങ്കിലും, “സ്വപ്നചരാമൊരവകി സുര വരണമവബന്നാക്കമി ശ്രോക്കളിൽ ശ്രോക്കളിൽ ഭേദമി ഷ്ടൈത്രൈ” എന്നിത്രും വരികളിൽ പ്രസർട്ടേട്ടമായിക്കാണുന്ന പരമാത്മപരമായ സ്ത്രീ, മാലയിൽ നുബന്ന പ്രോബല ആ പ്രേമാലൃത്തമന മുഴുവൻം ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നുണ്ട്. 24 വൃത്തത്തിലെ പ്രേമയാവനം അതിൽനിന്ന് വിഭിന്നരീതിയെല്ലാം അവലംബിച്ചിരിയുന്നതെന്നു നാക്കു :—

“സരസമപിരാവണോല്ലാസമാം ഗ്രന്ഥവും
കരതളിലില്ലെടൻ വെച്ചുകൊണ്ടുനിക്കു
തരളമിഴിസിത കേട്ടീട്ടുമാറാറു
പൊരുളുംവതചൊല്ലിയും നെഞ്ചിനാരായണം

...   .

കൂടുമൊഴികൾ മെഴലിമാബു, മനോഫോഹിനി
നെളിനെളുലോചന ദേഹിവെവേഗി കേൾ
തളവളകൾ താലിമാലാഡി രതാനതരം;
കൂടുക്കമ റാരജാൾ നെഞ്ചിനാരായണം.

...   .

ദശരമതന്ത്രജ്ഞം താനമോക്ഷം വിഡ്യു
കിമപിമഹദഗ്നരം പത്രവയ്ക്കുന്നു—
ക്രിയപത്രകരങ്ങളാലിംഗനത്തിനാവ—
നൊഞ്ചമുഖമുഖഭൂഢിജീവ നെഞ്ചിനാരായണം.”

രാവണൻറെ പല്ലവിത്രന്തംഗാരമായ ഇം വാക്കും
ഉള്ളിട്ടു വായനക്കാരുടെ അഭിപ്രായം എങ്ങിനെയാ
യിൽനാലും, രണ്ട് ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും ഇം ഭാഗത്തിൽ കാ
ണുന്ന വ്യത്യാസം അശബ്ദമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ വഴിയു

ണ്ണണ്ണ തോന്നനില്ല. അരീരാമചന്ദ്രനെ ചീതപറയു നോംബങ്കുടി അതിൽ സ്ഥിപരമായ രേത്തിൽ കൊണ്ടുവരാമെങ്കിൽ ഭക്താവതിസമായ ആ കവിശ്രേഷ്ഠൻ ആ സ ഓം വൈതെ കളയുമോ? എന്നാൽ ഈ പ്രേമാലാപ ത്തിന്റെ പോക്കണ്ണബന്ധല്ലെന്നുള്ളിട്ടു വ്യക്തമാണ്. ഈ അങ്ങനെ പല ഭാഗങ്ങളിൽ ഇനിയും ചുണ്ടിക്കാണിയേണ്ടവ യായിട്ടുണ്ട്.

(കവിയുടെ പരിഹാസപരതപം)

ഇതിലധികം എൻ്റെ വാദത്തിൽ ദൈത്യപ്രേക്ഷണത്തുനാതു് കവിയുടെ പരിഹാസപരതപമാണ്. ഗുമാത്തിൽ അഞ്ചിഞ്ചമായിക്കാണുന്ന പരിഹാസം ഇതിന്റെ ക ത്തുപരതെ എഴുത്തുനുമായി ഖടിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനു തീ രെ സമ്മതിയ്ക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ പ്രകടമായി പരിഹാ സിയ്ക്കുന്ന സ്വഭാവം എഴുത്തുമുന്നേൻറെ തുടികളിലൊരോ ത്തും കാണുന്നില്ല

സീതയെ പ്രഭോഡിപ്പിപ്പാൻ ഫോട്ടി പല ചാട്ട ക്രിക്കറ്റം പ്രയോഗിച്ചതു വിഫലമാവുകയും, അവളുടെ പ്രത്യുഷത്തികൾ കേട്ട പ്രക്ഷേപുനാവുകയും ചെയ്തു് രാവണന്റെ കരാളമായ കരവാളമായി അവളെ വധിപ്പാൻ അടുക്കുന്നു. ഈ സദ്ധനത്തിന് മണ്ണേഡാരി അവിടെ പ്രവേശിച്ചു വാദം തട്ടിക്കളുണ്ടു്, ഇതുപതു ചെകിട്ടത്തും നല്ല കണക്കിൽ ‘ചടചട’ പൊട്ടിച്ചുണ്ടോ, തുമ്മടി പിടിച്ചുവബിച്ചു അറയിലേയുള്ളു് വലിച്ചിട്ടുന്നതായി ഈ പത്തിനാലുംതന്നതിൽ വിവരിക്കുന്നു. നോക്കുക:—

“തദ്ദാദശകണ്ടുമരുത്തുകണ്ടതാം
വരുത്തുവത്തീവധാരംദമാഡോക്കും സാ
കരകവിതവാർ പറിച്ചുതുമണ്ണോഡരീ
ഭവിപതിമചാതയൽ നൈമിനാരായണം.

ഇതുപതുകവിംതടക പൊട്ടുമാറ്റുകെക-
തടനടനടിച്ചടിച്ചാളു മണ്ണോഡരീ
തലമടപിടിച്ചുംച്ചാതനനാമംങ്ങാ
മണിയറയിലാക്കിനാർ നൈമിനാരായണം.”

വു. 11. പ. 35—46.

ഈ വണ്ണനയിൽ കവിയുടെ ഒഴവിത്രസ്വല്പി മുഴുവ
നം പ്രകടമായ പരിഹാസവാസനയ്ക്ക് ബലി കൊടുത്തി
ടുക്കിതായിക്കാണുണ്ട്. “ആത്മഭത്താരം പിടിച്ചടക്കിടി
നാർ” എന്ന മാത്രം പറഞ്ഞടക്കനാ എഴുത്തുമുൻറ
മുഖം ഈ വണ്ണന കണ്ണാൽ ലജ്ജാവിധുരമായിത്തീരെ
നാണ് തോൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നതു്. ഇന്തി ലക്ഷ്യാദ്ധന
ഘട്ടത്തിലെ വിപ്പുവങ്ങൾ ഫോക്കേക്കു:—

“കീരേപ്പുതമാഴ ബാലാഗ്രികൊന്തട-
നാശരാധിശൻ മുവത്തുചിഞ്ഞാൻ;
ഭീരേക്കൊന്നൊക്കേ കരിച്ചുവന്നതും
നാശപ്പെട്ടത്തിനാൻ നാരായണം.”

വുത്തം 12. പ. 31.

“തള്ളിച്ചുലച്ചികൾ പിള്ള കരൈച്ചുന്ന
തള്ളിതൃള്ളിപ്പാഞ്ഞടക്കങ്ങാരം
വെള്ളപ്പുടവമേൽ തീപിടിപെട്ടേഹയു്
വെള്ളത്തിൽച്ചാടിനാർ നാരായണം.”

വുത്തം 12. പ. 34.

“കംഡക്കണ്ണറാജീച്ചം മനിയറ-
വെന്തുതടങ്കിതജാത്യോ ധാവം;
കംഡക്കണ്ണരാജീൽ തീയതിങ്ങനോരം
വന്വനണ്ണതമോ നാരാധാ.

നാസികയുടെ പച്ചതീപിടിപെട്ടു !
ഭാസികളുള്ള വരെങ്കാലോയീ ?
കാസാരവെള്ളം മരിച്ചുംകീട്ടവാൻ
നാസാക്കഹരത്തിൽ നാരാധാ.”

വു. 12. പ. 37—38.

ഈ വണ്ണനകളിലും സപ്ലാവചിത്രനേതക്കാരാം പാരിഹാസചരാധ്യാണം തെളിഞ്ഞു കാണുന്നതു്. എഴുത്ത് പ്രശ്നന്റെ “നാസാരണ്യസംഘ്രതരോഹം പിടിച്ചുവലിയ്ക്കും തുന്പിക്കരമററലറിയുമാനകൾ ജംഭാരിവെരിയ്ക്കുക കൂപ്പു മില്ലേതുമേ” എന്നിത്രാദി വണ്ണനയെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല; പക്ഷെ അതിൽ അതുക്കതിയുടെ ലാഞ്ഞരനമാണം കാണണ്ണനേതനം മേൽക്കാണിച്ചു ഭാഗങ്ങളിലെപ്പോലെ പരിശാസമല്ലെന്നും സ്ഥൂലപ്രക്ഷൂട്ടികൾക്കുതന്നു കാണുന്ന സാധിയ്ക്കും. അദ്ദേഹവോഡിതജാളായ പദ്ധതാളെക്കുടിപ്പുതുക്കുക തുന്പേക്കം ഗ്രാലിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെത്തെന്ന പാരിഹാസത്തിൽ മക്കിയ പദ്ധതാം എഴുത്ത് പ്രശ്ന എവിടെ കൈഞ്ഞിലും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടോ ?

വന്നത്തിൽ ചെന്നുചേന്ന് ശ്രീരാമചന്ദ്രനോട് അസുരബാധരയപ്പുറി മഹാപ്രിമാർ ആവലാതി പറയുന്ന ഭാഗങ്ങളിലും മഹാപ്രിമാത്തെ ഗൈരവവും സങ്കടവും പ്രതിഫലിച്ചു കാണുന്നില്ല; തീരെ മറിച്ചു് പരിഹാസം നല്ലവണ്ണമുണ്ടാക്കാം :—

“ഉള്ളിരാധവ, നീയെട്ടെട്ടെത്തിങ്ക പോരിക ബാലക,
ക്രണ്ണാരിത്രൈനിജ്ഞകാൺ, വയസ്സുനേകമതീതമായ്”;
എജ്ഞകിൽ ശതക്ലും പിടിച്ച രാക്ഷശ സഭക്ഷിതം;
ഉള്ളി, ദണ്ഡജിനാദികാൺ റാമരാമ റാറേറാറേ,
റാത! രാക്ഷശക്കന്പാത മദിയദന്മടന്നപോയ്!
ചിന്തനീയമിത്തത്രാമ മദിയവേദനയെന്നിയെ;
മന്മരാഗമിയായി മാമകഗാത്രമേകനടിജ്ഞ യാ,-
ലന്തരാളിസമാഗ്രേ ഹരിരാമരാമ റാരെഹരെ,
ദണ്ഡപാണിരിവാത്രവനോം രാക്ഷശൻ മടിയാതുടൻ
ദണ്ഡുകൊണ്ടുകമ്പ്പുനമ്പുടെ ക്രണ്ണമൊന്ന പോടിത്തു—
പോയ്!

...   .

ഉടക്കനാകിയ റാവനൻപുനത്രുക്കുട്ടി മടക്കിനാൻ;
വാക്കേകുംകിലതിപ്പും മുഖത്രുടക്കന്വയങ്ങം;

...   .

വു. 7. പ. 6—11.

ഒറ്റരാവത്തെത്തപ്പുറി, “ചംടിച്ചുത്രുചുരീഷചം
തെതർ മുടിച്ചു ഭ്രചക്കുമകരിരാജൻം” എന്ന വള്ളിച്ചിരി
യുന്ന. ഈ വക പരിഹാസങ്ങളുടെ പ്രാചൃത്യം, ചില
പ്രഭ്രഹിത പദങ്ങളുടെ ഉപയോഗം, വുത്തബൈലക്ഷണ്ണം
മുതലായവയെ അസ്ത്രഭിച്ചു കരാറി, ഈ ഗമമം, നാലു
വുത്തം, പതിനാലുവുത്തം, ഭാഗവതം ഇങ്പത്തിനാലു
വുത്തം മുതലായവയുടെ കത്താവും പരിഹാസരസികൾ
മായ കഞ്ചൻനമ്പ്പാത്രങ്കേതാണ് എന്ന പറയുകയാണെന്ന
കിൽ, അതില്ല അധികം യുക്തിയുകയമായിരിയ്ക്കു
എന്ന സംശയം തോന്നുണ്ട്.

വിമർശക കേസരിയായ ശ്രീമാൻ പി. കെ. നാരായണപിള്ള, മഹാകവി ഉള്ളിൽ, സാഹിത്യചരിത്രകാരനായ ശ്രീമാൻ ആർ. നാരായണപണിയ്യൻ ബി. എ. മുതലായവർ ഇതെഴുത്തെഴുന്നൾ തൃതിയാണന്ന കാഞ്ചത്തിൽ സംശയാക്കുന്നവരാണ്.

(പ്രഭാത്രം വൈദികജ്ഞൻം.)

പ്രതിനായകനായ രാവണനെക്കൊണ്ടാണെങ്കിലും, അഖ്യാതമരാമായണത്തിൽനിന്ന് വൃത്യുസ്തുമായ രീതിയിൽ കവി, “എന്തെന്താരാധവാ നില്ലുനില്ലുന്” പറയിയുണ്ടായാണും, ലക്ഷ്മണന്നൾ മറവടിയിൽ, “എന്താ രാവണാ കേൾ” എന്ന പറയിയുണ്ടായാണും മിസ്റ്റർ പി. കെ. ദൈ ആരംഖാക്കുന്നതാക്കുന്നു. “എഴുത്തെഴുന്നൾ സഹജമായ ഗൈറവത്തിനു പകരം പ്രമമദ്ദശിയും ലാഘവങ്ങളായ ഭാഗങ്ങൾ ചിലേട്ടതു കാണുന്നാണുള്ളതു” തും അദ്ദേഹത്തിനും ആരംഖയുണ്ടായിരുന്ന കാരണമാണ്. ഇതുപോലെ ലാഘവ മുളിവയും, എഴുത്തെഴുന്നൾതാണോ എന്ന രീതോന്നിയുണ്ടാവയുമായ പല പ്രയോഗങ്ങളിൽ 24 വുത്തത്തിലുണ്ട്. വൈജ്ഞാൻ, അലക്ട്രോഡിക്സ്, ധാരാക്കവാനം, ചുമ്മാ, മമ്മാ, അയച്ചട്ടം, അച്ചട്ടം, ചുറ്റട്ടം, എന്ന തുടങ്ങിയുള്ള ദേശ്യങ്ങളിൽ, സ്കിപ്പിങ്ങളിൽ പ്രചാരവും അഭ്യന്തരിച്ചായ പദ്ധതി ഇടയ്ക്കിയും പ്രകൃതഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നു. ഇവയും എഴുത്തെഴുന്നൾ തൃതികളിൽ പ്രചാരമുണ്ടോ എന്നതനെന്ന സംശയം ദോന്നുന്നു. മമ്മാ, അച്ചട്ടാ മുതലായ പ്രയോഗങ്ങൾ ചംബുകാരന്മാർക്ക് വളരെ ഏല്പണ്ടാണ്. “അലക്ട്രോഡിക്സ്” വളരെ ബാലിശ

മായിപ്പോയി. ഏതായാലും 24 വുത്തതിലെ പല പദങ്ങളിലും അതിന്റെ കർത്തപരം ഏഴ്ത്തപ്പനിൽ അരോഹിപ്പാൻ സഹായിച്ചുനില്ലെന്നതനെ പറയേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു.

വലിയ പ്രാപല്ലമില്ലാത്തവയാണെങ്കിലും, ഇയപതിനാലുവുത്തതിലെ വുത്തവെവലക്കണ്ണും, മൂരമണക്കിപ്പുകന്തതിന്റെ അഭാവം, ഗ്രാക്കുമാരക്കേഡയും മറ്റൊരു വുക്കിത്തപനയുള്ള പരാമർമ്മില്ലായ്ക്കു മുതലായവയേയും എന്ന് എന്നെന്ന് സാധകയുക്കതികളായിത്തനെന്നായെ ടക്കുന്നു. ഏല്ലാംകൂടി തോന്നുന്നതു 24 വുത്തം ഏഴ്ത്തപ്പനും അഞ്ചിനേയാണെന്ന് തീച്ചപ്പെട്ടുതേതണ്ണെങ്കിൽ അതിനു ഇനി പ്രഖ്യാപിക്കാനും കിട്ടുണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നവുമാണ്.

II

ഇയപതിനാലുവുത്തം അതുടെ കുതിയായിതന്നാലും ഒരു കാവൃത്തിന്റെ നിലയിൽ അതിനെന്നാൽ സമുന്നതസ്ഥാനമുണ്ടെന്നും, കേരളീയക്കണ്ണാട്ടം മമതാംഗമാനത്തുള്ളതെല്ലാം ആ കവിത ദരിയ്ക്കൽ വായിയ്ക്കുന്ന സഹാദയനാക്കി ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കി സംസ്കൃത വിഭക്തുന്നങ്ങളായ പദങ്ങൾ മാത്രമല്ല തനി സംസ്കൃത പദ്ധതിക്കാരനെ കാണാമെന്നാിതന്നാലും ഓഷ അത്ഭുതം സരളവും സരസവും അണം. രചനാസൗക്കമായ്ക്കുത്തിലും കവി അപേപിതീയനാരു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കി കാണാനാ ശ്രവണാഭസ്സുഹങ്കരായ പ്രയോഗങ്ങൾ മ

റുള്ള മനോഹരങ്ങാഗങ്ങളോട് തട്ടിച്ചുനോക്കേണ്ടാം പ്രസ്തുത കവിയുടെയാഭാനന നിലയിൽ വിമർശിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതാണ്. മചയാളിഭാഷയോ സംഹിതയോ അറിവിൽത്തുകുടാത്ത പരദേശികളുടെ പ്രസാധനം മുലം ഇത്തരം കവിതകളുടെ കോമൺവർത്തിനു് വല്ല ഒവക്കു തങ്ങളിൽ സംഭവിച്ചു കാണുന്നവെങ്കിൽ അതു ജനയിതാ കളുടെ ഒവക്കുപ്പും സംകുമിച്ചതാഭാനന പറവാൻ വ ഉരു ശങ്കിയേറ്റിട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. മലയാളികളുടെ ഭാഷാ ഭിമാനം ശ്രദ്ധപാംബങ്ങളു കൊഡിക്കിച്ചു കഴിയുന്നോടു നമ്മകാവിഷയത്തിലെ സംശയം തീക്കാം. ഷുഠ്രവണ്യ ത്വിലും ഇതിനു മേലും ഉല്ലരിച്ചിട്ടുള്ള പദ്ധതികളിൽനിന്നു ഗ്രന്ഥം വായിയ്ക്കാത്തവക്ക് കവിയുടെ ഭാഷാസ്പദത്വം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

അലങ്കാരചാത്രരിയിൽ കവി ഒഴും പിന്നോക്കെ സ്ഥി. ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളിൽ അത്മാലങ്കാരങ്ങളിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള കണ്ണാൽ കവി അസാമാന്യ വാസനയുള്ള ഒരു ത്രിത്വമായിരിക്കുന്ന അനന്മാനിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നണ്ട്. സാർത്തികമായിത്തന്നെ പ്രിതിയാക്കരപ്പാസം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, “മുട്ടിയപക്ഷം ഒവക്കോവെ”നു മത്തേത ആചരിച്ച് “പ്രാസാദ്രാഖരണങ്ങൾ വാങ്ങുവതിനായത്മം കളിത്തി”ട്ടില്ലെന്ന കാണാവുന്നതാണ്. പ്രിതിയാക്കരപ്പാസങ്ങളില്ലാത്ത പദ്ധതികളിൽ സുലഭമാണ്. അന്യപ്രാസസുവരങ്ങളായ പദ്ധതികളിൽ ധാരാളമായണ്ട്. നോക്കു:—

“വിരചിതക്കണ്ണേയ പാവകഷ്ണേയ
സുതവിധിമുണ്ണേയ ദിവിശ്വയഷ്ണേയ
നിരസിതപിണ്ണേയാ നതനിജത്രണേയാ
ഗമഭരദണ്ണേയാ നാരായണങ്ഗയ്”

ഘ. 19. പ. 4.

“തുളസിനൈമല്ലെ മുഖലതനവല്ലീ
പരിലസിതചില്ലീയഗചലിതമല്ലീ
ലതകളുകൈല്ലാമഴകിനോടവെല്ലു-
നാവളികിവില്ലെ പരമശിവശംഭോ.
ഹലഭരണനാമാ ബകളപനസാമാ
മധുരതരമാമാ തക,പറകകമാ
കചഭരണനാമാ മമതയണിതാമാ-
യരിയൈവിടച്ചിനാ പരമശിവശംഭോ.”

“വന്ത്രവിവസനം വികൃതതനബന്ധം
നിജമുഖനിനാബേർമ്മവരിതദിനനം
രഘുപതികബന്ധം നിശിചരവരനം
ദഹനനിലെരിച്ചും പരമശിവശംഭോ.”

ഘ. 8. പ. 7. 3. 21.

ഇന്ത്യാദി ഗ്രാവന്റുമുഖജീവജീവിയ പല പല്ലങ്ങളിൽ ഇതിൽ
ക്കാണുന്നണണ്ട്; ഇത്തരം പ്രാസപ്രയോഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി
ചില കവികൾ അപ്രസിലുങ്ങളിൽ അപ്രസന്നങ്ങളുമായ
പദങ്ങളെയാണ്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു ശരണം പ്രാപിയ്ക്കാറുള്ളതെ
നം, എന്നാൽ പ്രകൃതകവിതയിൽക്കാണുന്നതു അനുഭ്രൂം

നിന്ത്രുളിക്കുന്ന പ്രാശങ്ങളാണെന്നും ഈവിടെ ഓമ്മിയേൽ സ്ഥിരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ വക്ക് ഭാഗങ്ങൾ വായിയുള്ള ബോർക്കവി ഒരു “എക്കലുക്കൾ കഷ്ടിപിഞ്ചിരചന്” ക്കാരന്മല്ലെന്നും തീരെ മറിച്ചു കവനകലാക്കേശരചത്തിൽ ഒരു ക്കബേരഹപദവിയെ പ്രാപിച്ചുവന്നാണെന്നും ധായനക്കാക്കു തോന്നുന്നതും സ്പാഡാവികമാകുന്നു. അത്മാലക്കാരങ്ങളുടെ കാൽത്തിലും കവി വിജയാദ്ദീപ്പുകൾത്തെന്നായാണോ:—

“മരിരംതോരുമിനിനിരങ്ങളും
മനംമനം മുരണ്ടു നടക്കാണ്ടു
സുദരാംഗിമാരാനന്തതക്കണ്ടി
ടംബുജാതങ്ങളേന്നാത്തുഗോവിന്”

വു. 2. പ. 6.

അദ്ദേഹല്ലാപുരിവണ്ണനയിലും ഈ ഉല്ലുതപദ്ധതം മധുരമായ ശ്രദ്ധയേന്തോടു സമാളിത്തമാണെന്നും തിന്നുവരുമെന്നും, അതിം ഭാഗിമിത്താദ്ദീകാരം എത്രമേൽ രസികജനരസാധനമായിരിയ്ക്കുന്നു! പ്രാതൃതസംവിധാനങ്ങൾ ഭാവനാഭാസുരമായ കവിയുടെ പ്രതിഭയിൽ പതിയുന്ന ആ പ്രഭ്രേകരിതി, വികാരഭരിതമായ സുഖരാഷ്യയിൽകൂടുതെ പകൻവരയന്താണ്മല്ലോ കവിത. സുഭഗമായ ചിന്ത തദന്ത്രപദമായ ഭാഷയിൽകൂടി ചുറ്റുവരയേബാർ, അതു സുവണ്ണന്തിനും സൈറരല്ലും കുടിയ പ്രോബേഡയായിത്തീരുന്നു. കവിയുടെ നിരീക്ഷണക്കു യും അലങ്കാരങ്ങൾക്കിയും ഉഭാവരനമായി ചില പദ്ധതികൾക്കു കാണിയുംാം:—

“മേലിലിട്ടംചിറയ്ക്കാലംബുഡായോര
സ്വപ്നിച്ച കിടക്കംപോലെ
ചാത്രരമിഴിലോചനം(?)ചേരുന്നു-
ബേലത്രേതൽ രാമഹരണരണം.”

വ്യ. 11. പ. 41.

“സുരഷംപദ്ധതിം സുരഗിരികള്ളിക പരിതൊ
നവവശ്യവുമിതക്കാഡു ഗിരികേസരനിവഹം;
ജലരാശിയിലോര താമരയിലപോലെ ധരാധാം
സമലമീദുശമിതുകാണായി രഘുനായകശരണം.”

വ്യ. 20. പ. 9.

ലക്ഷ്യിലേയ്ക്കു ചാട്ടവാനായി ‘സുഖേല’പർത്ത
ത്തിൽനിന്ന് ശ്രീഹരിമാൻ സമുദ്രത്തെ നിരീക്ഷണം
ചെയ്യുന്നതു മേലിൽ ഇടാൻ പോകുന്ന ചിരയ്ക്കാഗ്രയ
ഭ്രതമായ തുലിംഗനതായി ഉൽപ്പേക്ഷിയ്ക്കുവാനം, ജല
രാശിയിലെ ഒരു താമര ഇലപോലെ ഭ്രൂത്തിയെ
വിമാനചാരിയായ ശ്രീരാമനേക്കാണ്ടപമിപ്പിയ്ക്കു
തിനം, ഒരു സാധാരണക്കാരനായ കവിയ്ക്കു സാധിയ്ക്കു
ക്കുള്ളു. ചില കവികളുടെ അലങ്കാരം ചുമന്ന
ശ്രദ്ധാസംമുട്ടി വലയുന്ന കവിതാവനിതകളെ കാണുന്നോ
രി രസിയ്ക്കുകയല്ല, വായനക്കാക്കി പാവം തോന്നകയാ
ണ് പതിവും. എവിടെ അലങ്കാരം അകുത്തിമസൂഡര
മായിരിയ്ക്കുന്നവോ, അവിടെമാത്രമേ അതു് കവിതയുടെ
സൈനംത്രാതിരേയത്തെ പോഷിപ്പിയ്ക്കുകയുള്ളൂ. വാതമീ
കി, കാളിഭാസൻ മുതലായ കവികളാവാത്രനാൽ, പ്ര
ത്രതിയോട് എക്കും പ്രാപിച്ച ദിവ്യകലാ വല്ലഭനാൽ

കവിതകൾ ഈ വാസ്തവത്തെ ഉദാഹരി ചുന്നുവയാണ്. 24 രൂത്തത്തിൽ ഏവിടെ നോക്കിയാലും ഒന്നുശ്രീകങ്ങൾ ഇല്ലാതെ, കവിതാശരീരത്തിൽനിന്ന് മഴച്ച നില്ക്കുന്ന അലങ്കാരങ്ങൾ കാണാൻ കഴികയില്ല.

“വന്നുകലഞ്ഞാൽ വരണ്ണാമപ്പോൾ
അന്നുതനിയ്യുതിർ കൊണ്ടാങ്ങേന്നും,
വൻതിരകരതാർ കൊണ്ടചിട്ടച്ച
തന്റെതിചരണം നാരാധാരജയ.”

രു. 14. പ. 5.

തുരീരാമനും വഴിക്കൊഴിഞ്ഞു കൊടുക്കാത്തതു നിമി തതം കൂദലുന്നായിത്തീന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാന്ധമേറ്റ വരണ്ണാഞ്ഞ (കടലിന്നു) സ്ഥിതിയാണ് മേൽ കാണി ചുട്ടിള്ളിച്ചതു്. ഇവിടെ വരണ്ണാഞ്ഞ തിരയാകുന്ന കരതാർ കൊണ്ട് തുരീരാമപാദം പിടിച്ചുന്നതു എത്രമാത്രം സ്പാ ഭാവികമായിട്ടുണ്ടെന്നും, ഈ സന്ദർഭത്തിൽ മറുള്ള കവി കളേക്കാം പ്രസ്തുത കവി എത്രയധികം വിജയം പ്രാപി ചുട്ടിണ്ടെന്നും സഹാദയമാക്കുന്നതാണ്.

(പരകീയാശയങ്ങളിടെ സുലഭമായ സംകുമണം)

കവി ഇതുരെയാക്കു നടക്കപ്പെട്ട രഹാജ്ഞാനകിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ കവിതയിൽ പരകീയാശയങ്ങൾ സുലഭമായി സംകുമിച്ചിട്ടിള്ളതായി കാണുന്നു; ഒരു പ ക്ഷേ അതു അദ്ദേഹം അതുമാത്രം ആക്ഷേപാർമ്മായി കാത്തിയിരിയ്ക്കുന്നു. “കണ്ണതും കേടുതും കുടുക്കൊണ്ട് ആതാജണ്ഡാക്കിയോരു പ്രഖ്യാപനിങ്ങെന്” കൊട്ടി ശ്വാഷിച്ച നടക്കുന്ന “ചുജ്ജവികണ്ടകമാരെ സമക്ഷ

തെതാരേട്ടത്ര”കണ്ണാൽ “ചുണ്ണാഹാദികൊണ്ട് തന്നാംഗം വിഗ്രഹമാക്കിട്ടും”മെന്ന് സീരുതിയെഴുതിയ കമ്മ്യൻ നബ്യാർ തന്നു ഈ വിധി തനിയ്ക്കുമാത്രം ബാധകമല്ലോ നോ തന്റെ പ്രവൃത്തികൊണ്ട് തെളിയിച്ചിട്ടിട്ടില്ലോ. ഇങ്ങനെതെ കവികളും ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. സ്വന്തമായി ആശയങ്ങൾ ഉള്ളവൻ അപഹരിയുന്ന തന്റെ ആക്ഷേപപാദമായി വരികയുമില്ല.

താഴെ കാണിയുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് അദ്ദേഹ മേതെല്ലാം കവികൾക്ക് ആശയഗതിയിൽ വിധേയനായിട്ടിട്ടുണ്ടോ എതാണ്ട് കാണാവുന്നതാണ് :—

“വണ്ണനായ ധരാവിരോധമിയറിമേവിന വൈരിനാഥ്
ചുണ്ണാരീകവിലോചനൻ മദനാനക്കാനക സന്നിഭിൻ.
ഭണ്ണകാവനമിന്ത്യമണ്ണല ചുംബിത്രിയഹമണ്ണിതം
ചണ്ണഭാനരിവാദ്രമണ്ണലമാപ രാമഹരേചരേ.”

വു. 6. പദ്മം 2.

ഈ പദ്മം ഭോജചന്തുവിലുള്ള,

“വണ്ണനായ വസ്യാവയ്യുമന്നി
ചുണ്ണാരീക ത്രംഗിനത്പിഷാം പ്രിഷാം
ഭണ്ണകാവനമവാപ രാഖവ-
ശ്വണ്ണഭാനരിവ മേഘമണ്ണലം.”

എന്ന പദ്മത്തിന്റെ വിവർത്തനം മാത്രമാണ്. താഴെ കാണുന്ന കരണമയമായ പദ്മവും മരറാരാളിടെതാ സന്നാണ് കാണുന്നതു്. നോക്കു :—

“ഇന്നൊത്തുരം നടക്കേണ മായ്യാ
എന്നാണ്ട ഭ്രയോപി ഭ്രയോപി ചൊല്ലം
വാമാക്ഷി സീതാ ജനിപ്പിച്ച കണ്ണിർ
പ്രാമാഖ്യമായനു ശ്രീരാമരാമ.”

വൃത്തം 5. പ. 14.

“സദ്യഃ പുരീ പരിസരങ്ങു ശിരിഷമുദ്ദീപി
സീതാ ജവാൽ ത്രിചത്രരാണി പദാനി ഗതപാ
ഗതവുമല്ല കിയദിത്രുസത്തി ബ്രംഖാണാ
രാമാനുണാം ത്രിതവതി പ്രമാവതാരം.”

ഹനമനാടകം.

ഈഞ്ചനതനെന്ന രാഖ്യവംശമഹാകാവ്യത്തിൽനിന്ന് പല
പല്ലങ്ങളിൽ കവി തജ്ജമചെയ്ത ചേത്തിട്ടണ്ണ്.

“ത്രഞ്ഞം മധുരാം സുകമാനി വുക്ഷാ
ദംബംപാത്താൻ വിജയം ഹരിണ്ണഃ
തസ്യാഃ പ്രപനോ സമദ്ധിവഭാവ-
മത്രാനമാസിദ്ധിതം വന്നേപി.”

രാഖ്യവംശം.

“തയനികരമതിത്ത് മഹർന്നിര;
മുവരുണ്ണങ്ങൾ വെടിത്തുഹിരിണികൾ;
നടനംചെയ്തില കേക്കികൾ സീതേട
യദിതംകേട്ടിട്ട നാരായണാനംബോ”.

വു. 23. പ. 10.

സംസ്കാരത്തിൽ അനേകം കവികളുടെ കവിതകൾ
സാമാന്യം മാറ്റിയും മറിച്ചും എഴുതിട്ടിട്ടിള്ളതിനു പുറമെ
മുൻകാണിച്ചപ്പുകാരം കേവലം വിവരംനും ചെയ്യേണ്ട

വയും ധാരാളമിണ്ട്. ഇതു തടാതെ ഭാഷാരാമാധനപ്പു നുവിൽനിന്നും സുലഭമായി അതശ്യങ്ങൾ എടുത്തിട്ടിട്ടിള്ളു താഴിക്കാണ്ണം. സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നും അതശ്യങ്ങൾ മലയാളത്തിലേയുള്ള ക്ഷക്കന്തു സംസ്കൃതമറിയാതെ മലയാളികൾക്കപ്പകാരമായിരിക്കുമെന്നു കവി വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും; എന്നാൽ മലയാളത്തിലെ പദ്ധതികൾ അതുകൊടിക്കുന്ന അംശിനെന്തെനു പരാവര്ത്തനം ചെയ്തു ചെത്തതിനു കാരണം വേരോയന്ത്രപശിയേണ്ടിയിരിക്കും. താഴെ കാണുന്ന പദ്ധതികൾ സാദ്ദേജം നോക്കുക :—

“മോഹമാന്തി വിലാപിനീ തദാ
രാഖവസ്യ മഹിതാ കുടംബിനീ
ദേഹമാത്മദഹനേ ജ്ഞാപ്പിഷ്ടി
ദേഹിനീവ നിമിമീവ ലോപനേ”

ഭാഷാരാമാധനപ്പു.

“ഈതിദശരമാത്മജം ചിന്തയനീനിജം
വച്ചരതിജ്ഞാപ്പിഷ്ടിദേഹിനീവാമലാ
വിരഹത്തശ്ശമാത്മവഹന്തദാലോപനേ
കമനിനിമിമീചസാ നെഞ്ചമിനാരാധനം”.

വു. 11. പ. 49.

ഈഞ്ചിനെ പ്രകടമായ സാദ്ദേജുമിഡിൾ ടുവിലും പദ്ധതികൾ നും മരുതിൽനിന്നും സംകുമിച്ചതാണെന്നും തീച്ച് യാക്കത്തക്കവണ്ണം രാമാധനചംബുവിലും, 24 വുത്തതിലും കാണുന്നു. ഈ സാദ്ദേജും രണ്ടിന്റെയും കത്താവും രാഹതനോന്തായാ എന്ന അഞ്ചുമാത്തിനുകൂടി ഒരു വഴി

കൊടുക്കുന്നു. അപ്പാൽത്തപ്പക്ഷം സമകാലീനമായോ, സമാനയോഗ്യതയുള്ളവയോയും ആ കവികളുടെ ആര്യയോ ഇതുമേൽ സംകുമിച്ചുകാണുന്നതിനു കാരണം വേറു കണ്ണഭ്രതശില്പിയിരിയ്ക്കുന്നു.

എതായാലും പ്രകീഖാശയസംകുമണംകൊണ്ട് ഒരു കവി മോശക്കാരനാവൻമെന്നാലും. സാംസ്കാരികമായി കവി അറിയാതെന്നു അനുഭവിക്കുന്ന ആര്യങ്ങൾ ആര്യയാദി സംകുമിയ്ക്കുന്നതു് സാധാരണയാണ്. കവിസാമ്രാജ്യകാളിഭാസൽ വാത്മീകിയോടു ഇക്കാൽത്തിൽ വളരുക്കപ്പെട്ടാണ്. ‘ഗിവച്ചരാണ’ത്തിലെ പദ്ധതികൾ ചരായ, പദം, പാദം, അല്ലോ എന്നിവ മാത്രമല്ല, സകലനിബന്ധനകളും അപദൃഹിച്ച സാഹസകർത്താവാണ് അദ്ദേഹം. * പക്ഷേ ഗിവച്ചരാണാജാളിലുള്ള പദ്ധതി ഒക്കൊടി നന്നായെഴുതുവാൻ ആ മഹാകവിയ്ക്ക് സാധിയ്ക്കുമെന്നതിനാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയെ ആ തം അതു ആക്ഷേപിയ്ക്കാറില്ല. കമീറ്റാസിന്റെ ഗാനാജാളിം ടാഗ്രൂറിന്റെ ‘ഗീതാജാളി’യും വായിച്ചു രഹിക്കുന്നതിൽനിന്നും കൊള്ളത്തിയ പന്നംപോലെ ഒന്നു മറേത്തിൽ നിന്നുത്തഭവിച്ച സംസ്കാരം പ്രാപിച്ചതാണെന്നു് കാണാവുന്നതാണ്. ആദികവിയായ വാത്മീകിതനു വേദത്തിൽനിന്നും ആര്യയാദിള്ളടക്കത്തിലുണ്ടെന്നു പറയുന്നതിന്റെ വാസ്തവം അറിഞ്ഞുകൂടു. ആര്യയാദിരാണം നല്പതാണെന്നു ഇവിടെ വാദിയ്ക്കുന്നില്ല. അഭിമാന

* കാളിക്കണ്ണ തുടികളിൽനിന്നും സംകുമിച്ചുകാണു് ചിവച്ചരാണ പദ്ധതികളാം ചിലകൾക്കില്ലായാണ്.

മുഴുക കവികൾ അറിയുന്നുകൊണ്ടു ചെയ്യുമില്ല; ഒരു കൈ ഇം സംഗതിയിൽ കവികളുടെ മുടയിൽ ഹരിയു പ്രസാർ മുപ്പേക്കു പറയുന്നുള്ളൂ. ആശയാപഹരണത്തെ മാത്രം ആസ്വദമാക്കി, കവിയുടെ കാലങ്ങളാലുവന്നുകൊണ്ടു നോക്കാതെ, ആയാളുടെ സാമർപ്പണത്തെ അള്ളുന്ന കണ്ണ ക്കാക്കുന്നതു സാഹസമായിരിയ്ക്കും.

(കമാഗതിയം പാതസ്ഥിയം)

കമാഗതിയിൽ നിന്നും കവി രാമാധനത്തോളിയികം വാത്മീകിരാമാധനത്തയാണുകരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു; എന്നാൽ വാത്മീകിയിൽനിന്നും അദ്ദേഹം ധാരാളം സ്പാതന്ത്ര്യം കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിചിത്രമായ രാമാധനകമം വളരെ ചുഡകിയിരിയ്ക്കുന്നതു, കമാഗതിയിൽ അതുവേഗം ഓട്ടീച്ചുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്. സീത വളരെ ധീരപ്രകൃതിതന്നുണ്ട്. അവർ രാവണൻറെ പുഞ്ചിരിയേക്കാളും ഇപ്പോൾ കണ്ണിൽക്കുന്നുണ്ട്;

“തവമധുരവാക്കേക്കുട്ടിക്കേക്കാളുനി-
ജ്ഞഹിത വെ വെള്ളവാൻ വന്നതഭേദസ്ഥം;
ഒരേഖബ്രവാംഗസംഗമം ഭിസഹം;
പ്രതിഭയദമാഗമം നേമമിനാരാധനം.”

ഖ. 11. പ. 43.

നേനരാശ്യ പരിശൃംതനായി വാഴുമായി വെട്ടാൻ വരുന്ന രാവണനോട് മേൽക്കാണ്ണനു പ്രകാരം തുറന്നപറയുന്ന സീത ഒരു വീരവധുതന്നുണ്ടെല്ലാ. രാമൻറെ ധർമ്മയീരതയേയും കവി നന്നായി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“രാമസൗലിതകേകളാസമരാതിം ബുദ്ധപമ്പുത” (കൈ ലാസമിളക്കിയ ശത്രുവിനെ രാമൻ ബഹുമാനിച്ചു) എന്ന പറഞ്ഞ കാളിഭാസനങ്ങളും തന്നെ നമ്മുടെ കവിയുടെ രാമനം പ്രതിനായകനായ രാവണനെ ബഹുമാനിയ്ക്കുന്നു :—

“സംഗ്രാമദേഹി മുഴക്കിച്ചുവീരൻ
 സംഗ്രാമത്രമെഴു വയ്ക്കോങ്ക നേരം
 പെരുലപ്പുള്ളിതം മഹത്സാമഗാനം
 കേരംക്കായി രാമനും ശ്രീരാമരാമ
 രണ്ടാംവിരിഞ്ഞും പുലസ്ത്രും മുനിയ്ക്കു—
 സംഖായദിവ്യും മഹാത്മാവിവൻതാൻ
 കൊണ്ടാടവാൻ യോഗ്യനാഗ്രേനിനച്ചു—
 ലുണേഭാ വിചാരങ്ങൾ ... ...

സ്വ. 16. പ. 34.

എന്നിങ്ങനെ രാവണൻറെ യോഗ്യതകളെ ബഹുമാനിച്ചും, പരിത്രാലുതയോത്തം രാമൻ വില്ലേവെങ്കാൻ കൂടി തുടങ്ങുന്നു. പിന്നീട് രാവണൻറെ സാമഗ്രാന്തിം കല ശുലിയും അവൻറെ ഭജ്ഞതയെ കിരച്ചിട്ടില്ലെന്നും മറ്റൊരു വിഭീഷണനും യുക്തിയുക്തമായി പറഞ്ഞേണ്ടുമെ അങ്കേ ഹം യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതുള്ളി. ഈ അഭിനന്ദനനെ രാവണവധം കഴിഞ്ഞു നാരീജനവിലാപം കേരംക്കുന്നുവോരി രാമൻ,

“മമയമ്മംഡാരവളർന്നന്നാംബു പോക്കവതി—
 നോങ്കമിച്ചതിനും ബതവിപരീതമായിരിവ !
 പരനാരിംഗാരെമുരിച്ചിട്ടിവിയ്ക്കുമാറിക—
 തരമായ് ചമഞ്ഞു ശിവ ശിവരാമരാമ ജയ.”

സ്വ. 17. പ. 11.

എന്ന് തന്റെ ഭാത്യരുടെ കണ്ണിൽ തൃജ്യം വാൻവേണ്ടി അന്നു സ്രീക്കലെ മറയിടിയേണ്ടിവന്നതിൽ വുസനിയും നാ. മറുളിളി പാതുങ്ങളില്ലപ്പറിയോനും വിശിഷ്ട പ്രസ്താവിപ്പാനില്ല.

(വണ്ണനാസാമത്ത്‌ല്ലോ.)

നിസർ്ഗസ്വന്ദര്മായ വണ്ണനാരീതിയിലാണ് കവിയുടെ ദേഹാന്തര മുഴുവനും നേര്ത്തിന്തുകാണുന്നതു്. വികാരണാസ്ഥാനത്തോടുകൂടിയുള്ള ഏറ്റവും ഗമഞ്ചലായ വണ്ണനാം ഇതിൽ പലേബത്തുമുണ്ടോ. ശ്രീരാമൻ സീതരെ വിച്ഛഹോയദേഹമുള്ള വിപ്രലംഭത്രംഗാരവണ്ണനും ശിലയെക്കുടി അലിയിയ്ക്കുന്നതാണോ; നോക്കുക:—

“തദ്ദിമമസിതെ, പുനരൈവിടെ നീ ഹോ-
യരികിൽ മമ വാവാ സകലമുണ്ടുണ്ണു,
തവമുപസരാജം തരളമിഴികാണാ-
ന്തേശ്വരമനസിപാരം പരമശിവശംഭോ.

കനകമുഗ്രതുജ്ഞാപൈജത്തുപുനരൈകിൽ
കഴിവതിനമുണ്ടനാറിക മമ സീതെ,
കമലമുവിച്ചെന്നു ഹരിനാമിത വാവാ
കലഹമിഹപോദം ... ...

... ...

തുളസിനുവുംപ്ല്ലു മുഖലതന... ... ...
പലഭരണനും, ബുക്കള... ... ...
അളിപ്പലമേകേ, ഉവളിത്തിയെങ്ങാ-
നളിന, വദ നീയും നളിനമുവിയെങ്ങാ-
കിളികയിലുകേകീ, കളിവചനയെങ്ങാ-
ന്തേശ്വരമനസിപാരം ...

വദനമിതികാണായോ വിയതിരമണീയം
മുവകമമബലപ്പു മഴമതിയിതത്രെ;
വിപിനഭവിസീതാ വചനമിതികേകരാക്കാ-
മതു പികനിനാദം

വിരഹമഹിവില്ല വയസിസഹവാസാ
ഭതികലഹമുദ്ദേ, വരികരികനിദേ,
സകലജനങ്ങളേ, മയിതവഹൃദാർദ്ദം
കയക്കുപാവിനിദേ ...   .   ”

ഐ. 8. പ. 3—16.

ഹിസ്തുതമായ പ്രസ്തുത വർഗ്ഗം മഴവൻ ഇവിടെ
സംകുമിപ്പിയ്ക്കവാൻ നിശ്ചാഹമില്ലെങ്കിലും, കയനമയ
മായ ഇതു ഭാഗം വിപ്രശംഖളുംഗാരത്തെ എത്തുമാത്രം
മനോഹരമാക്കിത്തീക്ഷ്ണംണെന്ന് അനമാനിയ്ക്കാവുന്ന
താണ്. കവിയ്ക്ക് പാണ്ഡിത്യചുജ്ഞി, അവകാരനിമ്മാ
ണവാത്രം തടങ്കിയ ഏതൊക്കെ മുന്നാഞ്ചേരി ഉണ്ടായി
ങന്നാലും, വായനക്കാരുടെ എദ്ദെയത്തെ വികാരഭരിതമാക്ക
നാതിനുള്ള ശക്തിയില്ലാതെ പോയാൽ അയാൾ പരാ
ജയപ്പെട്ടുകയേ ഉള്ളി. 24 മുത്തത്തിൽ എത്തുതന്നു
ദോഷങ്ങളുണ്ടായിരുന്നാലും എദ്ദെയ്യുംകൂട്ടിക്കൂട്ടായ പല ഭാ
ഗങ്ങളും അതിലുണ്ടെന്ന് എത്തു പുതേഭാഗിയായ വിമർശ
ക്കണം സമ്മതിയ്ക്കാതിരിപ്പാൻ നിശ്ചാഹമില്ല. വനവാസ
ഭാത്രാപ്രകരണവും സീതാവിവാസനഞ്ചട്ടവും പ്രതിത്രാ
കയനമയമാണെന്നാിരുന്നാലും കവി തന്റെ സഹജമായ
ശക്തി അവിടെ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. കയനാഗ്രുംഗാരാലി

കർ മാത്രമല്ല ഏതുതരം ഭാവങ്ങളേയും സചേതനമായി ചിത്രീകരിപ്പാൻ കവിയും ശക്തിയുണ്ട്. കാവുത്തിന്റെ അതരംഭത്തിൽ അദ്ദേഹഭ്യാവസ്ഥനും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു തുലോം എദ്യംഗമമായിരിയ്ക്കുന്നു :—

“നാലുപാട്ടം വള്ളഞ്ഞാഴകീഴ്ക്കന
നീലതോധസരയുന്നഡികൊണ്ട്
സാരമായ കിടങ്ങണ്ട തീര്ത്തിട്ട്
ചാരത്താമാര മേളത്തിൽ ഗോവിം.
ഇന്ത്യസവത്തിനെക്കുടിത്താഴീട്ടം
ക്രൈസ്തവത്തണ്ണണ്ടതിലെത്രയും
ചന്ദ്രമണ്ഡലതോട്ടതമീട്ടന
രത്നമാടങ്ങളാണ്ടതിൽ.....

...   .

മദിരംതോരമിദിരിദിരഞ്ഞാഴ്ത്തം
മദംമദം മുരണ്ട നടക്കൊണ്ട്
സുദരാംഗിമാരാനന്നതെക്കണ്ടി—
ടംപുജാതങ്ങളെന്നാത്ര.....

...   .

എഴുസംഗരമേവലയാക്കേന്നോ—
അഴിതനിൽ നിരയുന്ന ലോകരെ
എഴുകോഴക്കറ ക്രാതെ രക്ഷിയ്ക്കു
നാഴികതോരം രാജാവു.....”.

വ. 2. പ. 2—9.

ഇങ്ങനെന്നെന്ന ശ്രീരാമന്റെ രാജുഭാരം തുടങ്ങിയ ശേഷം സെംഭാഗ്യസ്വരഭിലമായ രാജുക്ക്ഷമതെന്ന കവി വസ്ത്രിയ്ക്കന്നതും എല്ലായിരിക്കുന്നു :—

“മത്തുരത്നാദികൾ തുത്തുരത്നാകര;
 പുത്തു വുക്ഷണഭം വാത്തു തേനാധരി;
 അത്തമോദം തെളിഞ്ഞതാത്ത് ലോകത്രയം;
 പേത്രുചോല്ലാവതോ രാമരാമാധര.

...   .

ചട്ടം മച്ചിലാട്ടക്കഴിച്ചിട്ടുകം
 പുട്ടിയാലിനടൻ കട്ടപോകംയനം;
 കാട്ടിവിട്ടേജ്ജിലും കട്ടപോകനാത-
 നനാട്ടമില്ലേ ധനം.....

...   .

നല്ലരതുജനം ശല്ലമില്ലേതുമെ;
 അല്ലപ്പെന്നാളു തോ പിന്നനയപ്പാറുന്നാം;
 ബാലമുത്തുക്കളില്ലുന്ന ഭ്രമണ്ണയലെ
 പാല്പുമാനോജനെ.....”

വു. 21. പ. 13.

വാനരനായക കടൽ ചാട്ടവാനാളു അലോചന
 യും, സേതുഖന്യന പരിത്രമവും, തുലോം രസാവഹമാ
 യിട്ടിണ്ണു; സേതുഖന്യം വണ്ണിയ്ക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ നോ
 ക്കുക:—

“അംഖരമാർദ്ദമുകമിപ്പുഞ്ഞിന
 തുംഗതരംഗ പരന്പരയാഴിയിൽ
 മഞ്ഞിച്ചുന്നു കപിവീരന്മാ-
 ഞന്മശാലികൾ നാരാധണജയ.
 നീളുത്തിര ചിലർ ചരട പിടിച്ചും,
 നീരൈക്കെതിചന കരറി തരച്ചും
 വാവതുകൊണ്ട മലകൾ പറിച്ചും
 നാലുഡിഗരേ.....

പഴതെ പഴതെ പാഴിയിട്ടും,
വഴിയറിയാതെ യാഴിയിൽവീണം,
നാനാ ജലമാനംശരയെട്ടത്തും,
തഴകിയയച്ചും.....
... ...

മഹിതമഹിപ്പും സാനോങ്കെച്ചു—
രരിയ സുഖവച്ചേതാളം മുടി
നഷ്ടതവിറവഴി തഭപരിവിണം
സുരക്തകസുമം.....
പന്നഗരായി തനിയും ശയപ്പാൻ
പന്നഗരാജൻ പാതാളിതലാൽ
ഉന്നതനായിപ്പോഞ്ചിയ ചോലെ
ദോന്നനിതചിരം.....

വു. 11. പ. 14—20.

സാധാരണ ഘട്ടങ്ങളിൽ സുകമാരകോമളമായിക്കാണുന്ന കവിയുടെ ഭാഷാരീതി സദാനുസാരേണ പ്രൗഢം ഭാവപ്രകാരക്കും അതിന്തീര്ണനാണ്; ഗ്രംഗ് റവും കത്തന്വും വല്ലിയും കവിയുടെ മുഖലഭാഷയും കോമളശൈലിയും വീരരസാദികർക്കു പറുകയില്ല എല്ലാ. രാമബാണങ്കാണ്ട ക്ഷേമപ്പുമായ സമ്പത്തെ വല്ലിയും ഭാഷയും ക്ഷേമപ്പുമായിതീന്നിരിയുംനാതു നോക്കു:—

“തയലതയലഭേഖാഷം ജലനിധിതിളയും,
ഭിജഗാവലികളുണ്ടു തിരണ്ടും,
ജലമാനംശരജ തിമികർ തിമിംഗല—
മലറിയുമ്യുനാ നാരായണാജയ.” വു. 1. പ. 6.

ഇങ്ങനെന്തെന്ന യുദ്ധസംരംഭവെന്നുനയിൽ കാണുന്നു,
 “രധംത്യലമിതെന്ന വരചങ്ങലപ ഇളക്കം
 കംഡിവരരാജിരമപംക്തികളാടോപ്പം
 ഇംതുതിതുടന്റെ കപിവീരനുമാനെതു
 സംപ്രതിമുതിന്റെ സമരായ ഹരിരാമ.”

വ്യ. 15. പ. 29.

ഇതുാണി പദ്മാഖലിഥും രസാനന്തരപമായി ഭാഷാസപത്ര
 പം മാറിട്ടിള്ളതു എത്തും രസകരമായിട്ടണ്ട്. ക്ഷേണി
 ചു ശ്രീരാമനും താഴെ കാണുന്ന വാക്യങ്ങൾ കവി
 യുടെ വീരസവണ്ണനാ ചാതുമുത്തിനുംഭാഹരിയ്ക്കാവു
 നുതാൻം :—

“കൊണ്ടാ ലക്ഷ്മണ വില്ലും ശരവും
 കണ്ണില്ലേതും വരഞ്ഞമിഡാനിം
 കണ്ണാലും മമ വീത്രും ജലനിധി
 മണ്ണിവരുന്നാതു നാരായണജയ
 പണ്ഡാക്കം വഴി തന്നിട്ടിരെപ്പി—
 നാണ്ഡിമീമാനം വരുന്നാമുള്ളിൽ
 കണ്ണേ മാമകളിജബലമറിവു
 കണ്ണാത്മാവുകർ... ....
 മുന്നാഡിനങ്ങൾ കഴിത്താരയുമഹി
 തോന്നിലവനിഹ വഴിതൈവാൻ മേ;
 കാഞ്ഞിടേണം ജലനിധിശബ്ദം
 പ്രാക്തനമിദമഹി.....

വ്യ. 11. പ. 1—3.

ഇങ്ങനെ നോക്കുന്നതായാൽ കവി വീരരംസവർഗ്ഗന് തതിലും, അരുവശ്രൂഹായ അരുശയങ്ങളും, തദന്ത്രപമായ വികാരസ്പൃഷ്ടിയോടു കൂടിയ ഭാഷയും ഉള്ള രഹാളാ സൗന്ദര്യത്തിനും തെളിയുന്നതാണ്. തന്മയത്പരം അദ്ദേഹത്തിനും കവിതയുടെ ജീവനാശം. എഴുത്തുപ്പനോളം ലഘവി പിടിക്കുന്ന സ്പദാവധില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഒരു ഭക്തനാബന്ധം കവിതയിൽനിന്നും മനസ്സിലാവുന്നണണ്ട്. കവിതയിൽ അംഗങ്ങായി കാശനും പരിഹാസപരത യെ ചുരുവണ്ണയത്തിൽ സദാംഖാസാരങ്ങൾ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടോ. എതായാലും 24 വൃത്തം മലയാളസാഹിത്യ ഭണ്ഡാഗാരത്തിലെ പൊടിപ്പരബ്രഹ്മതാബന്ധങ്ങിലും മികച്ചതായ ഒരു രത്നാബന്ധം, പഴമയിലുള്ള അസ്യ ഭക്തി ക്രിക്കറ്റത്തെന്ന നമ്പക്കിമാനിയ്ക്കാമെന്നാബന്ധനിയും തോന്നുന്നതും.

—:o:—

5. കോമ്പുൻ. *

പലതരം കവിം പലപ്പോഴാം പലരെയും പിടിപെടാറിട്ടുപോലെ രഹിയ്ക്കുന്ന പച്ചമലയാളിക്കവിം മലയാള എഴുത്തുകാരിൽ ചില തലയാളികളെന്നോക്കെ പിടിപെട്ടുകയുണ്ടായി. നമ്മുടെ വകുമാശികൾക്കുണ്ട് ഉള്ളിൽ തോന്നുന്നതങ്ങെന്നതെന്ന ധാതോസ് കോട്ടവും കരവും ക്രിക്കറ്റത്തെ പരഞ്ഞരിയിപ്പാൻ ഒട്ടുമുക്കുന്ന പണി

* പച്ചമലയാളം.

യില്ലേനോത്തിട്ടാണിവരെല്ലാം ഇപ്പോഡിജ്ജ് കാപ്പകൈ ടിയതെന്ന തോന്നനില്ല. ഉള്ള കളിക്കെള്ളുമരിയുന്ന വക്കാൾക്കുംതന്നെ അംജലിനെനെയാൽ ഒള്ള ശായിരിപ്പാം തരമില്ല. തനി മലയാളത്തിൽ കൊള്ളാവുന്നവർ വല്ല തുമൊക്കെ എഴുതിയാൽ അതിനൊന്നും മോട്ടിയും പുതു യുമില്ലാതിരിഞ്ഞയില്ല. എന്നതനും നമ്മും തിനു യും തിരിച്ചറിവാൻ കഴിയുന്നവരോക്കെ അതിനെ പുക തുകയും ചെയ്യും. ‘പാച്ച മലയാള’ത്തിൽ വാനോർമെ ശി കുടിക്കുന്നെന്നല്ലാതെ വെള്ളക്കാരുടെയോ, തമിഴുടെയോ, മററാടക്കെങ്ങിലുമോ മൊഴികളുമൊക്കെയേലുപ്പോൾ സ്വന്തമായി തരക്കെടില്ലോ വെച്ചിട്ടുള്ളതു്.

‘പച്ചമലയാള’മന പേരിൽ “ഉള്ളൽ, പി. ജി, കൊച്ചം, വള്ളി” തുടങ്ങി പല വസ്തുക്കായം ചിലതെല്ലാമെ മുതിട്ടശിഖില്ലും അതിൽ ‘കണ്ണറി’നെപ്പോലെ മെച്ചും നേടിയവരായമില്ലേന്നതനു വേഗം പറവാൻ. നല്ല നോട്ടക്കാരോക്കെ ‘കണ്ണറി’നെ കൊണ്ടാടുന്നവരാണോ. കഴിച്ചുവിന്നതനു വളരെ ദൈഹകമായ മലയാളമൊഴി കർക്കൊണ്ടു് എത്ര തരത്തിലുമെഴുതുന്നതിനും, പലേ മട്ടിൽ ചെപ്പടിക്കുളി കാണിയുള്ളന്നതിനും മെന്നവനവർ കുള്ളേപ്പോലെ അറിയും നെറിവുമുള്ള വേരാരാം മലയാളത്തിലില്ലതനു. മേലേക്കിടയിൽ ഇതിന്റെ ഒരു നോട്ടം നോക്കി, നമ്മും തിന്മയും വേർത്തിരിച്ചു കാണിപ്പാണമുള്ള അറിവെവാനും എന്നെപ്പോലെ എളിയ നിലയിലുള്ള ഒരാധക്കു് ഉണ്ടാവാൻ തരമില്ലേന്നു് വായനക്കാരോടു് പറഞ്ഞെതു കഴിയുവെന്നില്ലപ്പോ. മെന്നവനവർക്ക്

ഒരു പച്ച മലയാളത്തിൽ കണക്കിലേരെക്കും പിടി ചെട്ടുകൊണ്ടാണ് തൊനിപ്പുനിയ്ക്ക് കാപ്പുകെട്ടിയതെന്ന് എൻ്റെ വായനക്കാരെ ഓമ്പിപ്പിയ്ക്കുകയും ഇതിലുണ്ടാവാനിടയുള്ള വീഴ്കൾക്കും പോരായ്ക്കുകും എന്നിയും ഡാപ്പു തദ്ദേശാന്തരാക്രമി അറിയിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുകൊള്ളുന്നു.

“പച്ചമലയാള”ത്തിൽ ‘കോമ്പൻ’ ‘കണ്ണൻ’ ‘പാക്കനായ’ ‘കൊച്ചിത്തന്ത്രവാൻ’ എന്നിങ്ങനെന്ന നാലെണ്ണം അടങ്കിട്ടണജീവിലും അതിൽ നോമന്തനതിനെക്കാറിച്ചാണിപ്പോളിവിടെ എഴുവാൻ പോകുന്നതു്. ‘ഉം സൗക്ഷിണ്ടിരവിലോന്നു മരക്കി മിന്നൽ നാണിച്ചിട്ടനു മടവാരാട്ടമൊത്തമച്ചിൽ വാണിച്ചമപ്പോം’ശാഖാം’ മേനു വനവർക്കും ‘കോമ്പൻ’ നെക്കരിച്ചു പറഞ്ഞു തുടങ്ങുന്നതു്. അതു ചുത്തക്കത്തിൽ താഴെ കാണുന്നോലെയുമാണ്.

“പണ്ടി—എന്ന വെച്ചാൽ ‘രീമപ്പയറുമുറ’കളും വെടിമത്തും മറ്റും ഈ നാട്ടിലെത്തുംഥനു, ‘പണ്ടിക്കു നല്ല പതിനെട്ടുവും പയറി’യ വളരെ പടയാളിത്തല വന്നായണ്ണാകയാൽ ടേക്കറേക്കേളിക്കെട്ട് കടത്തനാട്ടിൽ, ‘പാലാട്ട നായാമാ’ങ്ങെയും ‘കനുറുക്കരപ്പ്’മാത്തെയും പേരും പെത്തമയും തികന്ത രണ്ട് തറവാട്ടകളുണ്ടായി അനും. ഈ തറവാട്ടകാർ പണ്ണേഡ്യുപണ്ണേഡ കടിപ്പുകയുള്ളവരാകയാൽ അവർ തമ്മിൽ വഴിയിന്നാലും കൊഴുപ്പിനൊരിയ്ക്കും വഴിയുണ്ണായിരുന്നില്ല. എന്നതനും അവർ കണ്ണാൽ കണ്ണേടത്തുവെച്ചുല്ലോം ‘കടിപിടി’ ആക്കയും ചെയ്യിരുന്നു. ഈവർ നാട്ടവാഴികളായിരുന്നതി

നാൽ ആ നാട്ടുകാരായ നായമാക്കി “രണ്ട് വീട്ടുകാരേയും അടിയന്തരങ്ങൾക്ക് വരുത്താതെയും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല.” അന്ന് ‘പാലാട്ട്’ ‘കോമ്പ്പൻ’ എന്ന ഫോറായ ഒരു ചെറു പ്ലക്കാരനേ ഉണ്ടായിരുന്നതു : എന്നാൽ എതിരാളിവീടിലാക്കട മിച്ചിട്ടുക്കണ്ണാരായ എഴു പട്ടാളിത്തവബന്നായണായിരുന്നു. രെഡിജൂർ അബിട അട്ടത്തുംഭായ ഒരു താലികെട്ടട്ടിയന്തരത്തിനു നമ്മുടെ ‘കോമ്പ്പൻ’ ചെന്ന ചേരകയും, ആ വീട്ടുകാർ ആരും സാക്ഷിയുണ്ടോ കരിയ്ക്കുമൊരു കട്ടിലി’വിൽക്കുകയും ചെയ്തു. അംഗ്പാശ യും ഒരു ചെറുപ്ലക്കാരിപ്പള്ളി കോമ്പ്പൻറെ ക്ലീനിം കരളിം കവന്നുകൊണ്ട് അതിലെ കടന്നപോകയും അവർ അധികാരിക്കുമെന്നു രെഡിത്തിരിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. കരച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴും രണ്ടാളിം തമിലിലാണ്. ‘മാറും മങ്കയാനിവാളുന്നവിന്തു നായങ്ങേയും ‘പാലാട്ടനായരി’ ഉണ്ണം താൻ ക്ലീനുവച്ചതെന്നോ തന്റെ ആ നല്ലാരിഞ്ഞറയും നില തെള്ളാനു പത്തങ്ങളിലായി. എന്തിനേന്തെല്ലായും? താലികെട്ടം കഴിഞ്ഞു : പിരിയേണ്ടവയം പിരിഞ്ഞു. കോമ്പ്പൻ പല ശൈക്ഷി ദുകാർക്കൊണ്ടം കരളുടക്കി നിത്തംവാൻ നോക്കിയതെല്ലാം ചെറുതെയാറുകയാൽ അധികാരി നാംതോടും ‘ഉണ്ണി’ കളിപ്പാൻ പോകുന്നാം മരം മരഞ്ഞുന്നിനും അവരും കണ്ണട ക്ലീനും കരളിം കളിപ്പിയ്ക്കു പതിവായി. ഒരു അധികാരി പതിവിന്നപടി ഉണ്ണി കളിപ്പാൻ വന്ന കാണായ്ക്കാൽ “അവരാ കളിച്ചു കളിച്ചു നീരിൽ പൊതുത്താർ ചെറും മണമണിഞ്ഞാൽ കാറുമെന്നോ” അധികാരി കളിപ്പാൻ ചെന്നിരാഞ്ഞകയും, അപ്പോഴും ഉണ്ണിച്ചിരിയെന്ന

വീടിലെ മററാൽ പെണ്ണിനോടുകൂടി ഉണ്ണി അവിടെ എത്തിരേതുകയും ചെയ്യും. ‘ഉണ്ണിച്ചിരിയമ’യിൽത്തൊന്നം അതു പിടിച്ചില്ല. ‘ചേലായിതെന്നൊരു കുടുംബത്തിലെ ലാധാര പാലാട്ടകാർഷികളും?’ എന്ന വെച്ചു അവരിൽ വീടിലേയ്ക്ക് ആര്യസ്ഥലമാരോട് പറവാനായിപ്പോവുകയും, ഫേഡിലും ലാഭശാഖാവാനിടയുള്ള തകരാറകളോത്ത് ഉണ്ണി അതെ സ്ഥാം നായരോട് പറവാനായി കൂളത്തിലേയ്ക്കിരഞ്ഞകയും ചെയ്തു താൻ വളരെ നാളായി ഇടവിടാതെ കൊതിച്ചു വരുന്ന ഉണ്ണി തന്നെത്താൻ കടവിലേയ്ക്കിരഞ്ഞി വരുന്നതു കണ്ണപ്പോൾ ഉള്ളിൽ തിണ്ണിവിഞ്ഞന വെന്നവോടുകൂടി കോമ്പനം അടച്ചതുകൂടി. പുവനും ചില പുവനുക ഏഴുത്തു ചതുവില്ലിൽ തൊട്ടത്തു. “കോമ്പാലുട്ടത്തിട്ട മൊങ്കെള്ളാട്ടകോറംമലിക്കൊണ്ടാമങ്ക മണ്ണിശ്വാസകാൽ വിരഹാർവരച്ചു” കൊണ്ട് അടച്ചശാഖാവാനിടയുള്ള തകരാറകളേക്കിരിച്ചപ്പോം അയാളോട് പറഞ്ഞു. ഉണ്ണിരുന്നാൽ മട്ടിക്കല്ലായ അതു പടയാളിനായതെന്നോ ഇതുകൊണ്ടോ എന്തോക്കുക കല്ലുങ്ങലുണ്ടോ? ‘ചുപ്പാബന്നനിയ്ക്ക് പടയാളികൾ നിന്റെ കടക്കണ്ണൽപ്പാണ്’ തേമേഖി തുട്ടത്തിട്ടവാൻ ഞങ്കം’ എന്ന പറഞ്ഞു ചിരിച്ചുംകൊണ്ട് നിന്നന്തപ്പാഠത്തെ അയാളുടെയും പിന്നാറിയില്ല. ടുവിൽ വളരെ പണിപ്പെട്ട ഒരു തരത്തിൽ തന്റെ കാർക്കുന്നതെ കെട്ടശിച്ച് പിന്നിലേയ്ക്കിട്ട് കോമ്പനെ അതിനുള്ളിൽ ഒളിപ്പിച്ചു നിന്ത്തുകയും, അപ്പോഴയ്ക്കും ശ്രൂന്തി കയറിയ കുറപ്പനാൽ അയാളെ കൊം ചെയ്യാനായി അവിടെ എത്തിരേതുകയും ചെയ്യും. മുതൽ കുറപ്പു “എങ്ങാതുകിണ്ണിവിടെ വന്നൊരു നായൻ?” എന്നാ

യി. “**ഈഅംഗങ്ങളുടെ വരമെന്നുടെ മട്ടകണ്ണിട്ടുങ്ങാൽ മാറിയുട്**” എന്നും, ‘എൻ്റെ പിന്നിവവന്നങ്ങൾ പോയുറിഞ്ഞു’ എന്നും, **ഉള്ളി ശരിയുണ്ട്** മറവടിയും കൊട്ടുത്തു. ചൊല്ലിനുംരായ കുറപ്പുനും ഇതിലൊളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ചൊത്തുള്ളും അറിവാൻ കഴിയാത്തതിനാലും, അരിശും അതിൽ കവിഞ്ഞത്രുക്കാണ്ടും അവർ നേര കീഴുക്കുന്നു കോമ്പുനു പിടിപ്പാനോടി. ഈ തമാശ കഴിഞ്ഞപ്പോറും ഉണ്ണംകഴിഞ്ഞാജുള്ളമാർ പോയാൽ എൻ്റെ വാതിൽ തുറന്നുകാണാമെന്നും അപ്പോറും അവിടെ കാണണമെന്നും ഉള്ളി പറഞ്ഞപോലെ അവർ പിരിക്കും, പിന്നീട് കോമ്പുൻ രാവിൽ വാതിൽ കുലൈത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്തു. ‘നേരം പുക്കിട്ടവതിനു കരച്ചുട്ടതനേരം’ വരെ കിടന്നരജിയിരുന്ന അവർ കാക്കരണ്ടപ്പോഴേ എഴുന്നീറുള്ളൂ. ഉള്ളി “**ഉണ്ടാക്കിടാം പണിയുട്ടതിട്ടവാൻ മുഷിഞ്ഞ മുണ്ടാക്കിടേണമുടക്കിൽ ചുള്ളിചേത്തിടേണും, കണ്ണാൽ കണക്കിലോരുപാണനിതെന്ന തോന്തിക്കാണാൽ കഴക്കവരികില്ല വഴിക്കതെല്ലും**” എന്നും പറഞ്ഞതു അയാളെ പാണന്നാക്കി പുറത്താക്കി. ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന രീതാണിയായിരുന്നു കൊട്ടക്കവാനായി ഉണ്ണിച്ചിരിയമുണ്ടെന്നു ചെന്ന പെട്ടി തുരക്കകയും അതിൽ കണ്ണിട്ടിയ കോമ്പുന്നേൻ വാഴ്തും പലിശയുമെന്തുതു അവരിൽ ആഞ്ഞുള്ളമാക്കുന്നു കൊട്ടക്കകയും ചെയ്യുന്നു. ആഞ്ഞുള്ളമാർ ഈ വാഴ്തും പലിശയും കോട്ടയ്ക്കലെ കുത്തിമരയുണ്ടാക്കുന്നും ഈ പെണ്ണിനും അവരുമായി ചേർപ്പുണ്ടെന്നും, അതുകൊണ്ട് തറവാടിന്നേൻ മേമയ്ക്കും

കേരളവിജ്ഞം പത്രക്ക പററിച്ച പെങ്ങാളെ വെട്ടിന്നുക്കു നാമമന്നം തീർച്ചയാക്കി. അപ്പോഴിയ്ക്കും അവിടത്തെ അംഗത്വക്കുലുള്ളിവന്നം പെങ്ങൊതിയന്മായ ഒരു വെള്ളി ചുപ്പാട് അവിടേച്ചുടാവിണ്ട്. ‘ഇവളെക്കാളേഡുണ്ട്’ എന്നു, ‘അവലുത്തിലിൽന്നു പല നോൽനുകളിൽ നോററാ തു മതി’ എന്നു പറഞ്ഞു പിരട്ടി കൂദപ്പുന്നായടക്ക കണ്ണി തു പോടി ഇട്ട പെണ്ണിനെത്തട്ടിക്കൊണ്ടപോയി. വെള്ളിചുപ്പാട് പല അടവുകളിൽ എടുത്തുനോക്കിയെങ്കിലും അതൊന്നും ഉള്ളിയോട് പററിയില്ല. ടെവിൽ അയാൾ ‘മരജ്ഞാര നിനോട് ചേരുത്’ അവനോട് തൊൻ വേണ്ട മുതൽ കൈകലാക്കിക്കൊള്ളും’ മെന്നു പറഞ്ഞു വാതിലു മടച്ചുപുട്ടി എങ്ങോട്ടോ പോയി. ഉള്ളിക്കിപ്പോഴാണ് ‘കുനിക്കുങ്കുടിയായതു്’. അവർം ജനലിൽകൂടി പുറത്തെ യേജ് നോക്കിയപ്പോൾ അവിടെ ഒരു ‘വേലൻ’ ഇരിക്കുന്നതു കാണുകയും, അവനെ വിളിച്ച് ‘പാലാട് കോമ നോരെഴുത്തു്’ കൊടുത്തയയ്ക്കയും ചെയ്തു്.

രാവായപ്പോൾ ‘മാലാമലക്കണകളാലുള്ളവായതാ റാൻ’ മാപ്പിള വന്ന അറയിൽ കടക്കകയും ഉള്ളി ‘പാലാട് കോമനട പെണ്ണിവളേ’ എന്നു ഇനിയൊരി മുഖ്യാട്ട് വെച്ചുതു നീയെന്നു വാളിന്തനായിപ്പോയെ യേജുമെന്നു പറഞ്ഞു വാഴ്തുലച്ചു നിക്കുകയും ചെയ്തു. പെണ്ണിന്നു മുമ്പിൽ ‘പന്തം കണ്ട പെതച്ചാഴി’യേ പ്പോലെ മിചിച്ചുനിക്കുന്ന മാപ്പിളയെക്കണ്ട പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട പെട്ടുന്ന കോമപ്പുന്നും അവിടെ ചാടിവീണ്ട്. അവിടെവെച്ചു അപ്പോഴിയണ്ടായ പോരിൽ എതി

രാളീകളിടെ തലകളുടെയും അതു പടയാളിത്തലവൻ പാനാടി. അങ്ങനെന്നയിരിക്കുന്നോടി ഉണ്ടിയമെങ്കുടുടം അതു അള്ളമായം വളരെ പടയാളികളിൽ അവിടെ എത്തിക്കശി എന്തു. അപ്പോൾ ഉണ്ടി മുന്നോട്ട് ചെന്ന അതേവരെയും സിംഗായ എല്ലാ ഉള്ള കൂട്ടികളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുകയും അവർ ചെയ്യു കാരംമോത്ത് കൂദപ്പുനാർ വല്ലാതെ അല്ലെല്ലിൽ പെട്ടകയും ചെയ്ത്. കോമപ്പൻ ചെയ്യു നന്ദയും പകരമായി അയാൾ അവരുടെ പെണ്ണേളെ വേംകണ്ണാ മെന്ന കൂദപ്പുനാർ തീച്ച്ച്യാക്കുകയും, എല്ലാം അതുപോലെതന്നെ നടക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതാണു് കോമപ്പൻ ഒരു ചുത്തിം.”

ഈ നമ്മകിൽത്തിലുംപുട്ടിട്ടുള്ളവരിൽ ഓരോത്തു രേഖും വെള്ളേരു നോക്കി അവരുടെ നന്ദയും, തിന്നയും തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്. നൊമ്മതു് കോമപ്പുനേത്തനെന്ന കൈച്ചടം. ഇത്തും പബ്ലിക്കേഷൻപുട്ടയാളിനായമായുടെ കരാനാന്തരം പകപ്പുണ്ണം. ചെരുപ്പുത്തിലേ പല അടവുകളിൽ പയറിയും ‘എല്ലമുറിയേ പണിയെടുത്തു പല്ല മുറിയേ തിന്നും’ അവരോടു നല്ല ചോരക്കാഴ്ചപ്പും ആണ്ണതവും ഉള്ളവരായിത്തന്നേ വളരുവന്നു.

“കാളയുംകാണംമൊയ്ക്കേതാളുകരിവന്നയും
കാളുകരുന്നുകളുന്നടക്കമാർവിരിത്ത
നീളുത്തിലുക്കുന്നയെക്കകളുമായുംപടയും
കേളിപ്പേട്ടുപടിവിളഞ്ഞുവിളഞ്ഞികോമൻ”

എന്ന മെനവനവർകൾ കോമപ്പുനേക്കരിച്ചുഴുതീട്ടുള്ള തിൽ, അന്നത്തെ ചെരുപ്പുക്കായുടെ നിലയോത്താൽ ഒട്ടം

തന്നെ കുടിപ്പിനുണ്ടാവുന്ന കയറ്റുക വരു. അധാരം കുടിപ്പിനുണ്ടാവുന്ന കയറ്റുക വരുവാൻ ചുറ്റുമുണ്ടെങ്കിൽ കുടിപ്പിനുണ്ടാവുന്ന കയറ്റുക വരുവാൻ ചുറ്റുമുണ്ടെങ്കിൽ കുടിപ്പിനുണ്ടാവുന്ന കയറ്റുക.

മാപ്പിളക്കുട്ടതേരാട്ട് വലിയൊരു ഫോർ കഴിഞ്ഞു നില്ലേണ്ട പിന്നേയും പടയ്ക്കു ചുറപ്പെട്ടവനാ മരറായ കുട്ടത്തുക്കണ്ണപ്പോൾ ഇത്തും ഉള്ളിയോട്ട് പറയുന്നതു നോക്കു :—

“വാളേ ! തെളിഞ്ഞിട്ടുകനിന്നപണിതീന്നതിലു
നാളേയ്ക്കനിത്തിട്ടക നിന്നെന്നയുറക്കമെല്ലാം
ആളേററയുണ്ടിത്തപയ്ക്കുവരുന്ന തേൻചൊ-
ല്ലാളേ ! നിനക്കിനിയുമിനൊരുക്കാഴ്ക്കാണാം.”

മരറാരിടത്തു് ഇങ്ങിനെ പറയുന്ന :—

“തെടിക്കയറ്റപയിൽപ്പുലർക്കുടിവന്നാൽ-
ക്രൂടിക്കയറ്റടയക്കുംഡുകില്ല;
മോടിയ്ക്കുവേണ്ടിയരവാളിതെട്ടത്തല്ല
പേടിയ്ക്കുവേണ്ട പിടമാൻമിഴി തെല്ലപോലും.”

“കയ്യുള്ള നാളിലിതിലിജോരവാളിരിയ്ക്കു
മെയ്യുള്ള മാരലവിലായമെതിന്തച്ചതാൽ
ഇയ്യുള്ള വന്നായകലുക്കവുമില്ലയെന്ന
നിയുള്ളിലോക്കുകലരവുനെങ്ങനുവദേവ !”

ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരു പടയാളിത്തലവൻറെ കല്പകമെല്ലാ
തന്നെ നിലയേ ഇതിലുമേരെ നന്നാക്കി എഴുതിക്കാണി
പ്പാൻ വേരെയൊരാംക്ക കഴിയുകയില്ലെന്ന തീര്യായും
പറയാം.

ഉള്ളിയും തന്റെ നായക്കുത്തത ഒരു പെണ്ണീതനോ ധാരാം. കോമ്പുന്ന തകരാറവല്ലതും പിന്നേതയും എന്ന കണ്ണപ്പോൾ അവർ കാണിയ്ക്കുന്ന തന്റെടം ചുക്കിൽത്തക്കതതു. താൻ കരളകൊണ്ട് വേട്ടിക്കുള്ളതല്ലാതെ അടക്കതു പെതമാരുന്നതിനോ, ദരിയ്ക്കലുകിലും കോമ്പുനമായി എന്തെങ്കിലും പറവാനോ ഇതേവരെയും അവർക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇതു നിലയിലുണ്ട് ഉള്ളിയമ്മ കൂടുക്കുവിലേയ്ക്കിരജിച്ചുന്നതും, കോമ്പുനോട് തകരാറകളുക്കറിച്ചു പറയുന്നതും. ഉള്ളിയുടെ നിലയിലുള്ളതു ഒരു പെണ്ണിനും ഇതു പണി ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത നന്നതനും അവരും പെണ്ണുങ്ങളുടെ മടറിയുന്നവക്കാക്കുവരിയാം. ഇങ്ങനെതന്നെ അവധി കോമ്പുനെ പാണനാക്കിപ്പറഞ്ഞയുണ്ടുന്നതും, ‘മരയ്ക്കാത’ടെ അടക്കതു നിന്നും മറ്റൊരു ഉശിക്കം തന്റെടവും കാണിയ്ക്കുന്നതും ആക്കിം ചുക്കിൽത്തക്കതാണ്.

പെണ്ണുകൊതിയനാരായ വെളിച്ചപ്പുടിനും മരയ്ക്കിം അവരുടെ പണിയുടുത്ത ക്രമിക്കുന്ന കിട്ടി. കൂദപ്പുന്നാർ ചോരത്തിളപ്പുകൊണ്ട് ഒരതരം കണ്ണകാണാതെ ക്രൂരാണങ്കിലും നല്ലവള്ളും ഉള്ള ലിവുള്ള വർത്തനും ധാന്യങ്ങൾ വേണും പറവാൻ.

ഒരതരം താണനിലയിലുള്ള ‘വടക്കൻ പാട്ടിലെ കോമ്പുൻ’, ‘കണ്ണരി’ൻറെ പേനയിൽക്കൂടി ചുറ്റുവരുപ്പോൾ മുത്തുച്ചിപ്പിയ്ക്കുള്ളിൽപ്പെട്ട മഴത്തുള്ളി കാണുന്നവരുടെ കണ്ണം കരളം കവയനു മുത്താച്ചിപ്പിറത്തുവരും പോലെ ഇതാ എണ്ണിയാലൊട്ടാത്ത നമ്മയോട്ടകൂടി

ചുറ്റു വനിരിയ്ക്കുന്ന. ചില എഴുത്തുകാർ പാല പഴ
വാട്ടകളുമെടുത്ത് പലപ്പോഴാം അധിവിരക്കുന്നതും അതു
കാണുന്നവക്കാക്കേ മട്ടുണ്ടാക്കുന്നതും എഴുപ്പാം ചു
തിവാസംപ്രാബ്ദി. എഴുത്തുകാർ എഴുതുവാൻ തിരഞ്ഞെടു
കുന്നതു് പഴയതായതുകൊണ്ട് യാതൊരു തരങ്കേട്ടുമി
ശ്ലൂസ് തന്നുയല്ല, വേണ്ടതുപോലെ നന്നാക്കവാൻ കഴി
യുന്നവരാണെങ്കിൽ പഴയതുനുന്നുയായിരിയ്ക്കും എന്നു
നന്നായിരിയ്ക്കുക എന്നുട്ടി മെനവനവർക്കാം കോമ്പൻ
നിൽ തെളിയിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഇങ്ങനെന്നതനു മൊഴികൾക്ക് അകത്തും പുറത്തും
വരേമാതിരി അണിവുകൾ ചേഷ്ടന്നതിൽ തനിയ്ക്കു് യാ
തൊരു ക്രസ്റ്റമിശ്ലൂസ് മെനവാൻ വേണ്ടപോലെ വെള്ളി
വാക്കിയിരിയ്ക്കുന്ന. നോക്കു:—

“നേരംമരിച്ച ചിലതെന്നാടരിച്ച തന്ത്രം-
മേരുനണിച്ചിരിതിരിച്ച ചതിച്ചുകൊംബാൻ
ചേരംചോടിച്ചുനെന്നയാജിളമാർക്കളേഴ്സ്-
പേരംപിടിച്ചുപോടികാച്ചണമെന്നവെച്ച്.”

ഈതുപോലെന്നതനു യാതൊരു തടവുമില്ലാതെ
ആഴിയിലെത്തിരകൾപോലെ അലച്ചുകാണിരിയ്ക്കുന്ന
മൊഴികളും നാം കോമ്പനിൽ എങ്കിം കാണുന്നതു്.
ഹരിടത്തെക്കിലും മലയാളമൊഴിമുകയുടെ തുതാലിയായ
'എത്തക' (ദ്വിതീയാക്കരപ്പാസം) യും ഉടവോ, ചതുവോ
ചററീടിലെശ്ലൂസം തീരുത്ത് പരയാവുന്നതാണോ; എന്നാൽ
മെനവനവർകളുടെ 'പാക്കുന്നരിൽ'ക്കാണുന്നതും

‘ഉന്നോന്നേരത്തുടക്കംതളിരോടുമരി—

യുംചൊടിയുംചൊടിയും

കൊണ്ടുത്തുടക്കംകൊണ്ടുകൊണ്ടുമരി—

കുംമടക്കുംമടക്കും

കണ്ണാലുംകാവിടിയുംനാഴലുകിടപിടി—

യുംപിടിയുംപിടിയും

കൊണ്ടാടേണ്ടംനടയുംമടക്കിയഴിയിട—

യുംനാടിയുംനാടിയും

ഇത്തരത്തിലുള്ളതും ആരെയും അന്വരപ്പിക്കുന്നതും ചാരം ചെപ്പുടിക്കളികൾ കോമപ്പുനിൽ ഇല്ലെന്നതെന്ന പറയേണ്ടിയിരിയുംനും. വായനക്കാക്ക് ചുഴിത്തുനോക്കം തോറും എൻ്റെയരെക്കാളുംാമെന്ന തോന്നുന്ന പല ഇടങ്ങളിൽ ഇതിൽ കാണാം; നോക്കുക:—

“കണ്ണിൽക്കവിഞ്ഞിട്ടുമട്ടപ്പുമെഴുന്നു കോമ-
സണ്ണിയേണ്ണം ചൊടിയിലിനുത്തുപോലെയായാൽ
എന്നിൽക്കളിക്കമ്മിവന്തുംനിന്നെന്ന ചോര-
തന്നിൽക്കളിപ്പുതിനു വാഴ്തനേതുടങ്ങീ.”

ഇതിൽ ഉണ്ണിയുടെ വബന്ധാടിയും കോമപ്പുന്നർ കുണ്ണിഞ്ഞും നിരംകൊണ്ട് വളരെ അട്ടപ്പുമണ്ണായതുകൊണ്ടാണ് അവർ തമിൽ മുത്തും കൊഴുപ്പുനോത്രും, താൻ ചുവന്ന നിരത്തിലായി കോമപ്പുന്നർ കരം കവയവാൻവേണ്ടി വാദം ചോരയിൽക്കളിപ്പും തുടങ്ങിനാതും, മറ്റും മേനവനവർകളുടെ അതിരിപ്പാത്ത തലചുംബിന്നർ മേനയെയാണ് കാണിക്കുന്നതെന്നല്ലാതെ മാറ്റാനാണും പറവാൻ കാണാനില്ല.

കരേതെങ്കിലും ഇതിൽ പൊതുസ്ഥാത്ത മൊഴി കളിപ്പ്; വസ്തു പോട്ടോ, പൊടിയോ വെച്ച് വിടവട യേണ്ടിവരികയും ചെയ്തിട്ടില്ല. ചിലേടത്തു കരഞ്ഞാക്കു ചായ് ആം ചരിച്ചും വെഞ്ഞിട്ടിവനിട്ടിണ്ടു് പറയാതെ കഴികയില്ല.

“ഈ ശ്രദ്ധമോത്സാഹിനിക്കുള്ളിം താലികെട്ടി-നായ് ചെന്ന കോമനിന്നയാകിയ ചാപ്പൻമോട്ടം.”

ഈവിട “താലികെട്ടിനായ് ചെന്ന” കയറിയതു് തീരപ്പറിയില്ലെന്നാണ് ചിലർ പറയുന്നത്.

“തീവെച്ചുപോലുമിർച്ചുടം നന്ദവീപ്പിനാൽ കണ്ണിർ വാച്ചു കോമനതുമഴിലെഞ്ഞകിതാനം.”

എന്ന വായിക്കുന്നോടു വായനക്കാക്കം ‘കണ്ണിർ വാച്ചു’ പ്രോക്കന്നവെന്നും, അവർ പറയാതിരിക്കുന്നില്ല. ‘കാ—ജമാനോരു വെന്നവലാടന്നതു്’ (നു) തു് ഒരു മട്ടിൽക്കെ ചിച്ചുകുട്ടാമെങ്ങിലും ‘ഈപ്പാടിവരുന്നു തനവാട്ടനേ കളം കോ—രിപ്പാടുനായഞ്ഞലുംടിരഞ്ഞിയ’ (മൃഗ) തു് വലിയ ഒരു ചുറ്പാട്ടതനുനായിപ്പോയെന്നും ആവലാതിയുണ്ട്.

‘.....കോമനോ ഈ—
അഞ്ചാട്ടയ്ക്കേരിവരികെന്നവയുന്നതല്ല (ഒ)’എന്നും

‘.....ചൊടിപ്പുറിയിക്കവാന—
അഞ്ചാട്ടയ്ക്കേരിവരികെന്നവയുന്നതല്ല. (ഒ)’ എ

നും എഴുതിയതു ടാട്ടയടപ്പാനംകുടി ഒരു വകയാണെന്നു പറയുന്നവയും ഇല്ലായ്ക്കില്ല.

ഇങ്ങിനെ ടീച്ചുക്കത്തുന്ന പണി വളരെ നല്ലതാണോ എനിക്കും തോന്നുന്നില്ല; എന്നാലും ഒന്നിനിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് മുട്ടത്തൽ മെച്ചപ്പെടുത്തുകയിൽ അതു ചെയ്യുവരെ കൊണ്ടുന്നതുനാഭത്തിനാണെന്നാറില്ലെന്നില്ല.

അതുകൂടിടെ കരളിന്റെ പോകിനേക്കാറില്ലോ, അതിനു പലപ്പോഴം ഉണ്ടാവാനിടയുള്ളതു മാറ്റേതെല്ലാറില്ലെങ്കിൽ അവിന്തുക്കൂടാതെ എഴുത്തുകാരുടെ പുസ്തകം തോൽ മയിൽ കലാരിപ്പാനാണെങ്കില്ലോ. മെന്നവനവർക്കുംകാക്കുന്നതുകൾ ഒന്നാനെരുമായിരിയാമെന്നോ ഇതിലെ പദ്ധതികളും വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ട്. നോക്കുക :—

‘നില്ലേനുപേടി, മലരന്നടക്കത്തുവെള്ളി-
ചെല്ലേന്നുപേടി, യതുവയ്ക്കുവരട്ടു; ദയനോ
ചൊല്ലേനുടൻ കൊതിയു, മൊന്നമുറയ്ക്കുവാനാ-
ഉല്ലേനുപിനോയവനോനു പരഞ്ഞിനിനു. (നൃനാ)’

കോമ്പുനും ഉള്ളിയുംകൂടി ഒന്നാമതായി കൂട്ടുകൂടി വിൽ വെച്ചു് കണ്ണടക്കുന്നോഴ്ത്തു അയാളിടെ നിലയാണുണ്ടായിരിക്കുന്നതു്. പല തരത്തിൽ അയാളിടെ കരഡി കിടന്നോളം തല്ലുന്നതും, അതുകൊണ്ട് സംബന്ധിച്ച പരഞ്ഞലും ഇതിലും ഒന്നായി എഴുതിക്കാണിപ്പാൻ മറ്റാക്കുകിലും കഴിയുമെ എന്നു് കണ്ണടതനു അറിയേണ്ടതാണോ. നമ്മുകൾ മറ്റാരിട്ടുകൂടി നോക്കാം:

“പോയി കരപ്പുമതുകേട്ടവരെപ്പിടിപ്പാ-
നായിട്ടു മറവവരോടാളു കിഴക്കനോക്കി
അയിരി തൊടായ്ക്കുതിതെങ്ങിനെയാണിവള്ളു-
മായീടിലെനുടനെയുള്ളിയുമൊന്നുകുണ്ടാണു. (നൃനാ)”

വലിയ തകരാറുകളിൽപ്പെട്ട കഴങ്ങി വലയുന്നോടു അതുകൂടിവരുന്ന മററ നിലകളും കുറെ നേരങ്ങേതയ്ക്ക് മറന്നുവന്ന വരം; എന്നാൽ അതു തകരാറു തീന്റുകൾ എത്താൽപ്പുന്നെന്ന മുന്നേതെപ്പോലെതന്നെന്ന അവയുടെ മററ നിലകളിലും തിരികെ വന്നുചേരുന്നു. ഇതാണ് മേൽ ഏട്ടു കാണിച്ചതിൽ ഒട്ടവിലത്തെ രണ്ട് വരിയിൽ മേനുവനവർക്കരിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു്. കുറപ്പുന്നാർക്കോമ്പുനെ കൊലബച്ചയ്യാൻ ഓടിയെത്തിയപ്പോരും ചെ ട്രൗം ഉണ്ണിയമ്മ അധാരേ കാർക്കുന്നലിനുള്ളിവോളിച്ചു വെച്ചുവെങ്കിലും, അവൻ പോയപ്പോഴേയ്ക്കും അതുമുയു ദു ക്രൂപ്പിരപ്പായ നാശവും മററം മുന്നേതെപ്പോലെ തന്നെ വന്നകഴികയും ‘അയി തൊടാഞ്ഞുതിതേങ്ങിനെ യാണിവണ്ണമായിടി?’ലെന്നൊക്കെ അവുലുംതിപരവാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. പണ്ടിതനെ യാതൊഴി കുലക്കു വുമില്ലാതെ നമ്മുടെ കോമ്പൻ കുറപ്പുന്നാർ പോയപ്പോരും അട്ടുകൂടിക്കിട്ടിയ ഇതു തരത്തെ വെറുതെ കൂടുവാൻ കഴി കയിലെപ്പുന്നവെച്ചു് എന്നൊക്കെനെയോ വശമുത്തുങ്ങാറും ചെ ജ്ഞാൻ തുടങ്ങിയെന്നും മുക്കാണിച്ച വരികളിൽനിന്നു തെളിയുന്നാണെല്ലോ. നമ്മക്കു കുറ്റാണംഞ്ചിലും നാം എല്ലാം കാണുന്നില്ല. തെളിത്തുകിടക്കുന്നവ തന്നെയാണെങ്കിലും പലതും നമ്മുടെ കുറ്റാക്കരിക്കുകയും ഒളിവിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതെയുള്ളൂ. അവിധും നെരിവുമുള്ള മിച്ചക്കുമാരായ എഴുത്തുകാർ അവയുടെ കുറ്റാക്കരിക്കുന്നതു് വേണ്ടമാതിരിക്കാണുകയും, കണ്ണവെയെ നമ്മക്കുടി കാണിച്ചതരികയും ചെയ്യുന്നു. കുറപ്പുന്നാർക്കു കൂടുക്കരയിൽനിന്നു പോയപ്പോരും അവിടെ ചില നേരങ്ങോക്കരിക്കാണുതു് നടന്നു നാം കാണു

നില്പ; എന്നാൽ മെനവനവർക്ക് അതൊഴുക്കെങ്കിൽ പിടിക്കുകയും, അവരെ നമ്മക്കുടിക്കാണിച്ചതരികയും ചെയ്യും. ഈനി നമ്മക്ക് വേരാരിട്ടുള്ളൂട്ടി നോക്കാം:—

പറവിലെനിരുള്ളായപത്രക്ക പയററിലൊന്നു—
തെററീല ചോരയിത്ര കാണുവതെൻ്റെയല്ല;
തെററീട്ടകില്ലവനൊരുപ്പുപര മരയുള്ളാ—
രേററീടിലെനടവിലുള്ളിയെനോക്കിക്കോമൻ. (ഫംബ)

വളരെദ്ദോരാളികളുടെ തുയരിത്തു് വാളിലെ
ചൂരയും തുടച്ചുവരുന്ന കോമ്പുൻ തന്റെ ദാമനയെ
നോക്കുന്ന ആ ഒരു നോട്ടം നാഡിം കണ്ണുവെന്ന് വരാം;
എന്നാൽ ആ ഒരു നോട്ടത്തിൽ ഇം മാതിരിയുള്ള പൊ
രുള്ളകളെല്ലാം ലളിത്തു കിടക്കുന്നശൈലിനു് മെനവൻ പറ
യുംവോളാണു് നമ്മളിം തല കല്പകവാൻ തുടങ്ങുന്നതു്.
ഈ തരത്തിലെല്ലാം ആഴത്തിലാണ്ടുകിടക്കുന്ന പോതളി
നെ കണ്ണപിടിയ്ക്കുകയും, അതിനെ മരൊരാംക്കു കഴി
യാത്തവുണ്ടു് അതുകൂം മെച്ചുമായി നമ്മക്ക് പറഞ്ഞുതരി
കയും ചെയ്യുന്ന കണ്ണിൻറെ കുമ്മതയേയോ, നാക്കിൻറെ
ഉംക്കിനേയോ, എതിനെയാണേരുള്ളുകും തീണ്ടെതുന്ന
റിയുനില്ല. എതായാലും കണ്ണരിന്റെ പേനയുടെ മു
സിൽ, ഇങ്ങിനെ പാശ്വജാളിലും കാണിച്ച പണികൾ
കാണുവോരി ആത്തടെ തലയും താണ്ടപോകാതിരിക്ക
യില്ല, തീച്ചുതനു.

ശാകന്തളി തതിന്നെൻ്റെ മുലം.

വിശപവിദ്യാതമായ അഭിജ്ഞാനശാകന്തളം നാടകം കാളിഭാസമഹാകവിയുടെ ലോകോത്തരമായ തൃതികളിൽ സർപ്പധ്രാനമായിട്ടുള്ളതാണെന്നാണ് വെച്ചിട്ടുള്ളതു്. കാളിഭാസന്നേരു മറ്റൊരു മിഛു തൃതികളുമെന്ന പോലെതന്നെ പ്രസ്തുത നാടകവും ഏതിഹാസികമായ ഖരിപ്പുത്തന്ത്രം ആദ്യത്തെ ഒചിയ്യേപ്പട്ടിരിയുള്ളൂ. മഹാഭാരതം ആദിപത്രത്തിൽ ജനമേജയന്നേരു വോദ്ധൃതിനാശരിച്ചു്, വൈശ്വനായന്നു ശാകന്തളികമായി വിവരിച്ചുകൊടുത്തായിട്ടാണ് പ്രസ്താവഥമുള്ളതു്. ആകപ്പോടെ കമാഗതിയിൽ കാളിഭാസൻ വലിയ വുത്രാസങ്ങൾ വരുത്തീട്ടില്ലെങ്കിലും, ഒരു ലെഞ്ചിക കവിയുടെ നിലയിൽ, യുക്തിയുള്ളൂ, മനസ്സുപാലാവത്തിനം അധികം അന്വയനാജുമായ സന്ദുദായമനാശരിച്ചു്, ചില മാറ്റങ്ങളും വരുത്തീട്ടിലുണ്ടു്; ആ മാറ്റങ്ങൾ തുലോം എദ്യംഗമങ്ങളായിട്ടുണ്ടു്. ശകന്തളം കാളിഭാസന്നേരു കരശില്ലുകൈഞ്ഞലുത്താൽ ഒരു പുതിയ സൗജ്ഞ്യതന്നെയായി തിന്നിന്നിരിയുള്ളൂ.

എന്നാൽ ഈ മാറ്റങ്ങളും ഒന്നു മററാനി പേജും സംകുമിച്ചതാണെന്നു് വിചാരിയ്യും തങ്ങവെള്ളം ‘അഭിജ്ഞാനശാകന്തളി’ത്തിലും ‘പത്രപുരാണം’ത്തിലും ഒരേ മാതിരി കാണപ്പെട്ടുന്നണണുള്ളതു് വിസ്തൃപ്പാണു വരു. പത്രപുരാണകാരൻ കാളിഭാസനിൽനിന്നും പ്രാചീനനാണക്കിൽ കാളിഭാസൻ അദ്ദേഹത്തിനാശപ

ജീവിച്ചിട്ടിള്ളതെന്നും, തന്മൂലം ശാക്രത്തുത്തിലെ കമാ ഘടനയിലും പാതുപ്പുണ്ടിയിലും മറ്റും കാണുന്ന പലേ മേമകളിൽ പത്രമുത്രരാണകാരൻറതാബന്നും വരുന്ന താണ്. മഹാഭാരതത്തിലും പത്രമുത്രരാണത്തിലും പലേ പാലുങ്ങളിൽ ഒരേവീധത്തിൽത്തന്നു കാണുന്നശബ്ദിലും, കള്ളിതഭാഗങ്ങളിൽ ഏററവും അടുത്ത സാദ്ധ്യം കാണുന്നതു പത്രമുത്രരാണത്തിനും ശാക്രത്തുത്തിനും തമ്മിലുണ്ട്. ചില സാദ്ധ്യങ്ങളെ താഴെ കാണിയ്ക്കും :—

മഹാഭാരതത്തിൽ, ഭാഷ്യത്തമഹാരാജാവു് നായാട്ടി തു മുഴക്കിക്കൊണ്ടു് കണ്പാത്രമത്തിനാട്ടത്തു ചെല്ലുകയും, അപ്പോൾ മഹാത്മാവായ കണ്പത്തെക്കൊണ്ടു് പണ്ണും നേ ടാമെന്ന വിചാരിച്ചു് ആത്മമത്തിൽ പ്രവേശിയ്ക്കും ചെയ്യുന്നതായിട്ടു് പ്രസ്താവിയ്ക്കുപ്പട്ടിരിയ്ക്കും.

എന്നാൽ ശാക്രത്തുത്തിലുക്കെട്ട് ഒരു മാനിബന്ന നം രാജാവു് ത്രപരിത്തഗമനം ചെയ്യുന്നതായും, അദ്ദേഹം അസുമയപ്പാൻ തുടങ്ങിവോഴുയ്ക്കും, കണ്പാത്രമവാസി കളായ മഹാഷ്ഠികർ പ്രവേശിച്ചു്, ‘രാജാവേ, ഈ ആത്മമുഹമ്മദത്തെ കൊന്നതു, കൊന്നതു’ * എന്ന പറയുന്നതായും, ആ അഭിപ്രായം സ്വീകരിച്ചു് മാനിബന്ന വിട്ടയച്ച രാജാവിനോടു് അവർ വീണ്ടും, ‘ചമത കൊണ്ട് വരാനായി പുരപ്പട്ടിരിയ്ക്കുന്നുണ്ട്’ എങ്പറാം. ഈതാ, മാലിനിതീരത്തു കലപതിയായ കണ്പമഹാഷ്ഠിയുടെ ആത്മം കാണുന്നു. മറ്റു കാത്തുങ്ങാർക്കു മുടക്കം വരാനി

* മനാക്കാവി വള്ളി ഞാക്കിവെന്നു അജ്ഞകയിൽനിന്നുണ്ട് ശാക്രത്തുത്താബന്നം ഉല്ലരിച്ചിട്ടിരിയ്ക്കും.

ല്ലെങ്കിൽ അവിടെച്ചുന്ന് അതിമിസരക്കാരം സപീക റിച്ചാലും.’ എന്നും മറ്റും പരകയം തദ്ദോരാ രാജാവിന്ന് അതുമപ്രവേശനത്തിന് പ്രസക്തിയിണ്ടായിത്തീരകയും. ചെയ്യന്നതായുമാണ് പ്രസ്താവിച്ച കാണ്ണന്തും. പത്രഭരണാഖ്യാതിലെ പ്രസ്താവവും ഇതിൽനിന്ന് വളരെ വ്യത്യസ്ഥമല്ല; നോക്കു :—

‘അപ്പോൾ കാട്ടിൽ വളരെ ഉഞ്ജിത്തായ ഒരു മാനിനെ കാണുകയും, ആ രാജാഷ്ഠി വീണാട്ടുടി അതിനെ പിൻതുടങ്കകയും ചെയ്തു; ആ ബലവാനായ മുഹമ്മദട്ട കാട്ടിൽക്കുട്ട തുശ്ശിക്കതിച്ചുംനാതിന്നും രാജാവു് വാഗിയോട്ടുടി അതിനെ അന്നധാവനം ചെയ്യുന്നതിനും തുടങ്ങി, ഇങ്ങിനെ കണ്പാതുമത്തിൻറെ സമീപത്തെ ത്തിയപ്പോൾ, ബലവാനായ രാജാവു് പെട്ടെന്ന് മാനി ഒന്നു ലക്ഷ്യമാക്കി ശ്രദ്ധിപ്പിയും അതുമരവുമായ ഗരേമട്ടത്തു തൊട്ടുകുകയും, മുഹമ്മദാലുകതനായ അദ്ദേഹത്തോട്ടപ്പോൾ കുറയ്ക്കിനു കണ്പാരിപ്പുനാർ, ‘രാജാവൈ, ആ ശുമംഗളത്തെ കൊന്നുട്ട, കൊന്നുട്ട’ എന്ന വിളിച്ചുപറകയും ചെയ്തു?’ [1]

പക്ഷേ ഇതിനുശേഷം, ശാകന്ത്രാഖ്യത്തിലെ മഹാഷ്ഠിയുടെ ക്ഷണമല്ല, പത്രഭരണാഖ്യത്തിൽ, രാജാവിൻറെ അതുമപ്രവേശനത്തിനു പ്രേരകമായികാണ്ണന്നതെന്നും, ഒരു ‘വെള്ളിംഡാഹി’മാണന്നമുള്ള ഒരു വ്യത്യാസം പറയാം; പക്ഷേ അതു പ്രകൃതത്തെ സാരമായി ബാധിയ്ക്കുമെന്ന തോന്നനില്ല.

[1] അമാരാശ്രൂദിംബസം മുഹമ്മദുന്നാഞ്ചാ.

തമനപ്യാവലുജ്ഞൻിൽ മുഹമാത്തശരാസനം.

മുഗ്രാപി ബലവാൻ തസ്മീനിന്ത, പുഡേന മഹായശാഃ
ധാവത്രേവ തത്രോ രാജാ ബലംമഹേഷാന ധാവതി.

തതഃ കണ്പാ തമാഞ്ചാസേ മുഹം പ്രതിമഹാബലഃ
സംഭദ്യ ശരമതുഗ്രം.ശസ്ത്രങ്ഗിനമാളു വെ.

തം തംം സംഭാത്തശരം കണ്പാരിഷ്വാഃ സുക്രിതഃ!

അമ്പു.വന്നാത്രുമുഗ്രാ ന ഹന്തവേം മഹീപത്ര.

(പ്രതിചുരംബം)

ഈ ഭാഗം കാളിഭാസൻ രാമാധനത്തെ അനുകരി
ച്ച ചഞ്ചിമാനിനെ അന്നധാവനം ചെയ്യുന്ന തീരാമനെ
മനസ്സിൽവെച്ചു്, ഏഴ്തീട്ടിട്ടിള്ളതാണെന്നു വിമർഖനാർ
പറയാറിള്ളതുമാണ്.

കാളിഭാസൻറെ ദ്രുറവും സചേതനകളിൽ സെറണ
സ്രൂസുരലിലകളിലെ രണ്ടിൽകൂടും സ്വാജികളാണ് പ്രിയംവ
ദയും അനസ്യയയും. ഇവരില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ശക്തി
ഉയരം സ്വാജി ഇതുയും സുകമാരമാകമായിരുന്നില്ല; ശാ
ക്തിളൂത്തിൽ ഈ ഇഷ്ടസവികളോടുകൂടി വുക്ഷഃസചനം
ചെയ്യുന്ന ശക്തിയുടെ നയനാസേചനകമായ ത്രാം
തത്തെയാണല്ലോ, മരം മരഞ്ഞു നീള്ളുന്ന ഭിഷ്ണവൻ
അല്ലെങ്കിലും പാനംചെയ്യാനുണ്ടു്. രംഗ
തിണ്ഠന്റെ ആവല്ലുത്തിനായും മരം കാളിഭാസൻ ആ
ഭാഗം കരണ്ടതാനു വിസ്തുരിക്കുന്നവെന്നല്ലാതെ, മരം
സംഗതികളിൽ പത്രപ്രാണവും ശാക്തിളവും കണ്ണത
നൊയാണോ; നോക്കുക:—‘അവനവന്’ അന്നത്രുപാദിളിം
ക്ഷത്രവെച്ചിട്ടിള്ളവയുമായ കടങ്ങരംകൊണ്ട് സരസ്സിൽ

നിന്നു വെള്ളിയം കൊണ്ടുവന്നു വന്നുജോലായ അതുമുമ്പുകൾ
അപ്പേരു ആ കൗക്കർ നന്നാചുകൊണ്ടിരുന്നു.’ [2]

സവികളുടെ നാമനിശ്ചയം ഇവിടെ തല്ലാലും ചെ
യുനില്ലെങ്കിലും, പിന്നീട് വരുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ പബ്ലിക്
ത്രം പ്രിയംവദയുടെ പേര് കണ്ണുതും പ്രസ്താവിച്ചു കാ
ണുന്നണ്ട്. [3]

ഗൈത്തമി, ശാഖ്യരവൻ, ശാരദപതൻ എന്നീ ദാ
ത്രങ്ങളെ മഹാഭാരതത്തിൽ കാണുന്നില്ല. ശാഖ്യരവരും
രഘുതന്നാർ ശാക്ഷത്തുട്ടിൽ വളരെയധികം ഭാഗങ്ങളും
നാം അഭിനയിക്കുന്നവരല്ല; എങ്കിലും അവരിന്നയിക്കുന്ന
ഭാഗം എല്ലാംതന്നെയാണ്. മുഖ്യായ ഗൈത്തമിയെ
കൊണ്ടുള്ള ആവാദ്യങ്ങൾ കുറച്ചുണ്ടാണെല്ല. ഇവരെപ്പും
ററിയെല്ലാം പത്രപുരാണത്തിലും പല അവസരത്തിലും
പറയുന്ന കാണുന്നു. [4]

[2] സ്വാന്തപ്രായവക്രഃ കുക്ഷ—
വി മുഖ്യേः സരസം പദ്യഃ |
അതു പ്ര സിന്ധവീക്ഷണാഃ
വന്നുംബന്നുമപാശവം ||

[3] ‘സവി പ്രിയംവദാ നാമ
ത്രംവാ നുായഭാഷിതം’
‘പ്രിയംവദേ റുചപംഡംവ—
ഭാഷിതംനും ന പന്ന തി’
‘സവിം ചംസ്യഃ പ്രിയംവദം’

[4] ഇതി സന്നു വദ്യഃ ആപം
ഗൈത്തമി ച പ്രിയംവദാ
മുനിഃ ശാരംഗംഗരവഃ രിശ്വഃ
തമാ ശാരദപതം മുനിഃ
ഡോക്ടറുട്ടിം പുസ്തകം കുറു
പന്നുനും പ്രഞ്ചിപേരിരു.

ശക്തിയും രാജാവിനിയിൽ വന്നപ്പോൾ രാജാവും എത്രമൊന്നാറിങ്കിലുന്ന ഭാവത്തിൽ ശക്തിയുടേയും, മുനിശിപ്പുന്നാരുടേയും, ഗൈത്തമിയുടേയും വാക്കുകളും നിരസിയുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്; എന്ന മാത്രമല്ല ഒരു കല്പനന്നാം അല്ലെങ്കിലുന്ന യോജിയ്ക്കാത്ത മട്ടിൽ, സദസ്സിൽ വെച്ചുള്ളേം ശക്തിയുടെയും അതാസമായി ആ ക്ഷേപിയുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നീട് അശ്രീരിവാകും കേടുശേഷമാണ് രാജാവും ശക്തിയുടെയും സ്വീകരിയ്ക്കുന്നതു്. “ലോകപരാക്ഷമായിട്ടാണ്” നമ്മുടെ സമാഗ്രമം നടത്തിയിരിയ്ക്കുന്നതു്; തന്നിമിത്തം ഭഗവതിയെ സപ്തീകരിയ്ക്കുവോരും ആക്ഷേപങ്ങൾ വരുത്തിയുണ്ടോ; അതുകൊതെ കഴിപ്പാനാണ് തൊനിഞ്ചിനെന്നെന്നാക്കപ്പെട്ട എന്നു്” തെന്നാണ് അഭ്രേഖം ശക്തിയുടെയും സമാധാനിപ്പിയുകുന്നതു്.

മഹാഭാരതത്തിലെ ഈ കമാഡാഗം ശാക്തിയുടെ തുല്യമായിക്കാണുന്നു. ഭർഘാസസ്സിൻറെ ശാപവും, അംഗ്രഹിയവും ഭഷ്യത്തെന നനാക്കന്നാതിനും കമാഗതിയും ഒട്ടേറെ സഹായമായിരിയ്ക്കുന്നുണ്ടോ. നാടകത്തിൽ രാജാവും എത്രതനെ കാറിനമായി സംസാരിയ്ക്കുകയും പെയമാരകയും ചെയ്യുന്നതാണെങ്കിലും, അഭ്രേഖം ശാപഗ്രന്ഥനാകയാൽ അതെപ്പോം അഭ്രേഖത്തിൻറെ ചാരിത്രം ബിഡു മാറ്റരയ്ക്കുന്നതിനു് തുലോം പ്രയോജനപ്പെട്ട നാതായിട്ടാണ് പരിണമിയ്ക്കുന്നതു്. ഭർഘാസസ്സം മോതിരവും കാളിഭാസക്കുന്ന ഭാവനയുടെ രണ്ടുംശംസന്നാനമായിട്ടാണ് വിമർശകനാർ ഗണിയ്ക്കുന്നതു്.

ശാകന്തളത്തിൽ ഭർംബസസ്യിന്റെ ശാപം ഇങ്ങി
നെ വിവരിയ്ക്കുന്നു :—

‘എടി, അതിമികകളെ അരുദരിയ്ക്കാത്തവരെ,
എകാഗ്രചിത്തതയാടാരെ നിന്നുണ്ടായ നീ
കാണ്ണിലെ വന്നപരമേഴ്സ് മമ സന്നിധാനം,
ഓക്കാതെ പോതുയറിയിയ്ക്കിലും, മദ്ധ്യമാനോ-
ക്കനാഡി മുൻകമ്പരയയെന്ന കണക്ക് നിന്നു.’

ഒത്താവിന്നത്തെന്ന വിചാരിച്ച് വ്യസനിച്ചുകൊ
ണ്ടിരുന്ന ശകന്തള ഔഷ്ഠി അരുതുമത്തിൽ കയറിവന്നതിൽ
യാതെ പോയതിനാൽ അഞ്ചേരം അവരെല്ല ശപിച്ചതാ
യും, പ്രിയംവദ മഹാഷ്ഠിയുടെ കാല്പനിക്കുവീണും ശാപമോ
ക്ഷം വാങ്ങിയതായും ശാകന്തളത്തിലെപ്പോലെത്തെന്ന
പത്രമുരാന്നത്തിലും വിവരിച്ചു കാണുന്നു. [5]

[5] ക്ഷണം വിശ്വാകയംമരണസ
ഭിണ്ണരാം ലോലിലംചനം
യുംയന്തി ഇന്തനിന്ദമോ
ക്ഷണംപ്രാണ്ടിനാദമാ
അതഃസ്മൃതി യാണ്ടിപ്പുണ്ടാ
സ്വാന്തസ്ഥിതിക്രാന്തിചനം
എതന്നീന്നന്തരം വിശ്വം
ഭർംബസസ്യപസം ജപലൻ
അതിജരംമാനുഖപദം
കണപസ്യ പ്രിജസത്തമു,
ക്രൂരഭരിച്ചുന്നഭാംഷ മ
ദക്ഷം പന്ത്രണ്ടും സമിതാ
വിശ്വാകയതു മാം പൂഞ്ഞ—
മതിമിം ഭോജനാത്മിനു,
ഈസ്വരത്തുന്നില്ലെന്നാശ്വ
ന സ്വാദ്യാത്മിസിന്തക്രിയം
തദ്ദേശം യന്നു കുറപാത്രം
ശാശ്വത ക്രൂയാനം മുനി:

ശാകന്തളത്തിലെ മുക്കവൻറെയും ധനമിത്രൻറെയും പ്രസ്താവം മഹാഭാരതത്തിലില്ല; ഈ ശാകന്തളത്തിൽ കാണുന്ന വിധംതന്നെ പത്രപുരാണത്തിലും വിവരിച്ചു് കാണുന്നണണ്ട്. നോക്കു :—

“സവി പ്രിയംവദാ നാമ ശ്രദ്ധാവ ക്രൂയഭാഷിതം
ത്പരയാമ സമാഗമു പാല്യാദിക്രതസ്വയാ
പ്രസാദയാമാസ മുനിം മുല്ല്‌നാ തച്ചുരണംഗതാ.”

“പ്രിയംവദയെന്ന പേരായ സവി കോപത്രേണാട്
ക്രടിയ ആ വാക്യം കേള്ളി: അവർ ബല്ലപ്പെട്ട വന്ന പാ
ല്യാദിപ്പുജാസാധനങ്ങളുടെ മുനിയെ കാല്പിക്ക വീണാ
നമസ്കരിച്ചു പ്രസാദിപ്പിച്ചു.”

“രാജൻ, സാംയത്രികോ നാളും ധനവുല്ലിർമഹാധനം
വിചന്നു സാഗരേ സംഖ്യ വാഹയൻ സംഭ്രഥാസ്ത്രീ
സ ചാനപത്രും തസ്യോദ്ധാ നാവോ രത്നൈ പ്രപുരിതാഃ
തവൈവ കോഷമഹന്തി ഗ്രഹ്യനാമചിരേണ താഃ.”

“അല്ലെയോ രാജാവേ, ധനവുല്ലി ഏനു പേരായ
വലിയ ധനികനായ കൃപ്പത്സ്തുവടക്കാരൻ മരിച്ചുപോ
യിരിയ്ക്കുന്നു; അയാൾക്ക സന്തതിയില്ല; രതാങ്കരം നിറ
ചൊഞ്ചകിയ ഏഴ് കൃപ്പലുകൾ അയാർക്കണ്ട്; അതു രാ
ജഭണ്ഡാഗാരത്തിലേയ്ക്കു് വേരേണ്ടതാകയാൽ അവയെ
വേഗം ഗ്രഹിച്ചാലും.”

കമാപാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവിയിലും, കമാഗതിയുടെ
സ്പദാവത്തിലും, സംഭവവള്ളനങ്ങളുടെ രീതിയിലും ഏ
നാവേണ്ട സാമ്പ്രതികമായ രതേരക്കുത്തും പത്രപുരാണ
തതിനും ശാകന്തളത്തിനും തമ്മിൽ കാണുന്നണ്ട്. വിച

ലമായ ആ ഏകത്തുപ്പത്തിൽ ചിലതു ചുണ്ടിക്കാണി യുകയല്ലാതെ വിസ്തരിയുന്നതിന് ഈ ചെറുലേവനം കൊണ്ട് സാഖ്യമല്ല. എന്നരണ്ടു സദഭ്രാംകുടി ചുണ്ടി ക്കാണിയ്ക്കാം :—

“വൈഴളം മുന്പു കടിപ്പുതിനു തുനിയാ
നിങ്ങൾക്കു നൽകാതെയാർ
ഒള്ളാറില്ലാണിവാൻ കോതിയുക്കിലു മാ-
രവാൽ ബോഡപ്പല്ലവം,
നല്ലോത്താവമാക്കു നിങ്ങെട കടി-
ഞ്ഞിൽപ്പുപ്പിറ, പ്പേക്കി-
ങ്ങല്ലാം വിട, യറ്റുക്കണ്ണളയിതാ
പോകുന്ന കാന്താലയേ.”

എന്ന ശാക്രാന്തം നാലാമങ്കത്തിലെ പ്രസിദ്ധ പദ്ധതിക്കേരം എതാണ്ട പക്ഷപ്പെട്ട് പത്രപുരാണത്തിൽ കാണുന്നണ്ട്. ഫോക്കുക :—

“അമഗ്രള്ളലതാവുക്കഷാൻ
ഹരിണാൻ ഹരിജാംഗനാഃ
ഉവാച കണ്പഃ പ്രുമാർദ്ദോ
മുഖ്യനാഗ്രകലാ മഹ്രഃ
യുജ്ഞാകം പരപ്രേമഃ സാ
വാസിതേയം സുതാ മമ
സദ്രൂ ക്രത കല്യാണം
സുവം യാതി ശേഷന്താഃ.”

“അനന്തരം കണ്പൻ, വള്ളിക്കടിലുകൾ, ലതകൾ, വുക്കണ്ണരം, മാനകൾ, മാൻപേടകൾ എന്നിവയോ

ട, മുമാർദ്ദനായി കള്ളനീർ വാത്രക്കാണ്ട് പറഞ്ഞു: നിങ്ങളുടെയെല്ലാം പരമപ്രേമത്തോടുകൂടി എൻ്റെ ഒരിയായ ശക്തിയും ഇവിടെ പാത്രവന്നു; അവൾ സുവിജയി പോകുന്നു; എല്ലാവയങ്ങൾ മംഗളം കൈമാറിയിൽ.”

മഹാഭാരതത്തിലെ ‘സർവ്വദമന്ത്രം’ പ്രായപൂർത്തി വന്നശേഷം മാത്രമാണ് ശക്തിയേണ്ടതെന്നില്ലെങ്കിൽ അല്ലെന്ന കാണാവാൻ പോകുന്നതു്. പരിശോഷിക്കായി നടന്ന ഗാന്ധർവ്വിവാഹത്തിൽനിന്നണ്ടായവനം, അട്ടത്ത കിരീടവകാരിയും രാജക്കമാരനും ദൈവന്മാളിവരും രാജസമീച്ചത്തേയ്ക്കുപൂശാൻ ലോകത്തറഞ്ഞെന്നായ കണ്ടപ്പെടുവാൻ ശ്രമിച്ചില്ലെന്നു പറയുന്നതു മുക്തമല്ല; അതു പുരാണകമതനെന്നായിപ്പോയി.

കാളിഭാസന്നേറയും പത്രപുരാണകാരന്നേറയും കണ്പന്നാക്കി നല്ല വകതിരിവുണ്ട്; നോക്കുക:—

“മണാട്ടി ബന്ധുക്കളിലേ വസിയ്ക്കിലോ
വിശ്വാസ്യും ക്രയാഭ്യും സതിതനെന്നാകിലും;
ഇതോത്രയുള്ള കണവന്നാട്ടക്കലേ—
യേ,വൻ തുജിപ്പോള്ളയുമാത്രംബാന്നായവർ.”

(ശാക്രമാളം)

“കന്നു പിത്രനുഖേ നെനവ
സുചിരം വാസമർത്തി
ലോകാവവാദി സുമഹാൻ
ജായതേ പിത്രവേദനി.”

(പരമപുരാണം)

“വിവാഹിതയായ കമ്പുക വളരെക്കാലം പിതൃഗ്രഹത്തിൽ പാക്ഷിനാതുകൊണ്ട് ശരിയല്ല; പിതൃഗ്രഹത്തിൽ പാക്ഷിനാതുകൊണ്ട് വലിയ ലോകാപവാദം ഉണ്ടാക്കാതാണോ.”

ശൈക്ഷിക്കുന്ന കണ്ണപ്പോരംത്തെന്ന അവരെ ഭർത്തുഗ്രഹത്തിലേയ്ക്കുയായി ഭാരം ശ്രീമൃദുവാൻ കാളിഭാസരം പത്രമച്ചരാണകാരം വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. അതിലും ഒരപോലെ ഒച്ചവിത്രം തികച്ചും കാണിക്കുന്നണ്ട്; നോക്കുക:—

“പാരിൻ നമ്മൾക്ക് ദിഷ്ടംശന-
തേജസ്സുകിരക്കാണ്ടിരിയ്ക്കുയാൽ
തീയിരംചേച്ചുന്ന് ശമിരിയ്ക്കാതോ-
ഉത്രേ മുഹമ്മൻ, കമാരിയാം.”

(ശാക്ഷാത്മി)

“അമ തസ്യാസ്തുഭാ ഗഭ്രം
രാജഘഷ്ടണ്ണുജസാ ത്രിക്ക്
ശരീവ വിശദേ പക്ഷേ
വല്ലതേ സ്ഥിരിനേ ദിനേ.”

(പത്രമച്ചരാണം)

“രാജഘഷിയുടെ തേജസ്സുകൊണ്ട് ധരിക്കപ്പെട്ട ഗഭ്രം അപ്പോരം വെള്ളത്തെ പക്ഷത്തിലെ ചാരുന്ന് ഏന്നാപോലെ ദിവസംതോഴം വല്ലിപ്പാൻ തുടങ്ങി.”

യമ്മാശക്കിയായ ദിശ്യന്തനാൽ പരിത്രുക്കതയായ പ്രോപ്പാം ഉണ്ടായ സീതാ തിരോധനത്തെ അന്നസ്ത്രിപ്പിക്കുന്ന ശക്താളും തിരോധാനം, ശാക്താളത്തിലും

പത്രപുരാണത്തിലും എഴുതിയതിൽ വളരെ സാദ്ധ്യം തോന്നും; നോക്കുക:—

“എത്സീനിന്നരേ വിച്ച, മെനകാപ്പരസാംവരാ
തേജാത്രപാ വ്രോമമല്ലാതടിൽപാനംപചാതസാ,
കിമിഡം കിമിഡം ചിത്രമിതി ജയപത്സസ്ത്രഃ
സഭാസേമഷ്ട ച സദ്രേഷ്ട തേജസാ യഷിതേഷ്ട ച,
അത്വോക്തനപ്രശ്രക്തവിഷ്ട ഭഷ്യനേ ഭയവിഹപലേ,
ശക്തിഭാം സമാഭായ അംഗ്‌കമാരോപ്പ സത്പരാ,
അംബരം വിജഗാഹേ സാ തത്കേനാപിനലക്ഷിതം.
എവം ഗതേ ത്ര ഭഷ്യനാഥ വേദമാപ തത്തോളിശം.
ദേവേന ചരിതാം മാധാമഖ്യുത തദാനൃപഃ!”

(പത്രപുരാണം)

“ഹതിനിടയിൽ അഖിരസ്സുകളിൽവെച്ച് ശ്രേഷ്ഠ
യായ മെനക തേജാത്രപമായിട്ട് ആകാശത്തിങ്കൽ നി
ന്ന് മിനാൽപിന്നാലോലെ ഭ്രമിയിലേയ്ക്കിരഞ്ഞി. ഇതെ
ന്നാണ്! എന്നിങ്ങിനെ അത്രത്രപ്പുട്ടുകൊണ്ട് എല്ലാം
ത്രം ആളുകൾ ജല്ലിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കു, സഭാവാസികൾ
ആ തേജസ്സിൽ കഴിഞ്ഞി അങ്ങോട്ട് നോക്കനാതിന്നാംകൂടി
അംശക്തമാരായിരിയ്ക്കു, ഭഷ്യനേ ഭയവിഹപലനായി
രിയ്ക്കു, അവർ ശക്തിയെ എടുത്തു മടിയിൽവെച്ച്
കൊണ്ട് ആകാശത്തിലേയ്ക്കുയൻ. അതായം കണ്ണിലു;
കാഞ്ഞം ഇങ്ങിനെയൊക്കെയായഽ്ഫാറി ഭഷ്യന്നാം വലി
യ വ്യസനമായി; ദേവമായയായിരിയ്ക്കുമെന്നദേഹം വി
ചാരിച്ച്.”

സാക്ഷിഭൂതത്തിൽ പുരോഹിതൻറെ വാക്കായിട്ടാണു
ഈ വിവരം കാണുന്നതു്:—

“പുരോഹിതൻ:—കസ്പരിഷ്യനാർ തിരിച്ചുപോ
യിക്കഴിഞ്ഞതെപ്പോൾ,

അപ്പുണ്ടത്തും തന്ത്ര വിധിയേ-

പുറി നിദിച്ചുകൊണ്ട്

കയും പൊങ്ങിച്ചുശരണ്ടയാ—

ലാള്ക്കു കേഴ്വാൻ തുടങ്ങി;

രാജാ—വേരെ എത്തുണ്ടായി ?

പുരോഹിതൻ:—

എന്നപ്പോഴീഡ്യുവരൈ നലമോ—

ടേനി യെങ്ങോ മറഞ്ഞു

നാരീതുപാനപിതമോക്കഹ—

സ്വീരസ്സീത്മപാർപ്പാൽ !”

മഹാഭാരതത്തിൽ ഈ സദഭം വിവരിച്ചിട്ടുള്ള തങ്ങൾനു
യി. “അപ്പോൾ അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്നാരെരിവാ
കുമുഖായി: ഭശ്യന്താ, ചതുരന്ത ഭരിച്ചാലും; ശക്താളയെ
അപമാനിക്കുതു്; നീയാണ് ഗംഗത്തിൻ്റെ കാരണാന്തി
തൻ; ശക്താള പറഞ്ഞതു് സത്യമാണു്.” എന്നാണ്
മഹാഭാരതപാലുത്തിൽ കാണുന്നതു്.

പത്രമുരാന്തത്തിലും, ശാക്കത്തിലും കാണുന്ന
ഈ സാംഗ്രാമികമായ ഏകതുപ്പുത്തിൻ്റെ കാരണമെ
നെന്നുള്ളതു് അജഞ്ഞാതമായിരിയ്ക്കുന്നു. ചില പ്രധാന
സാദ്ധ്യങ്ങളെ മാത്രമേ ഈവിടെ എടുത്ത കാണിച്ചിട്ടുള്ളു.

വിശ്വാതിശായിയായ കാവുസന്ധാരിക്കാണ്ട് ലോ
കം മഴവൻ ജയിച്ചിട്ടുള്ള കാളിഭാസനപ്പോലുള്ള ഒരു
മഹാകവി ഇങ്ങിനെ ബാലിശമായി കാവുചോരണം
ചെയ്യുമെന്നു് വിശ്വസിപ്പാൻ വളരെ പ്രധാനമാണു്.

വാതമീകി, വുംസൻ, അപ്പേലോഷൻ മുതലായ പ്രാചീന മഹാകവികളുടെ കവിതകൾ കാളിഭാസൻ നല്ല വണ്ണം വായിക്കുകയും, അവരുടെ കാലടിപ്പാടുകളെ പിരുട്ടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട് ആ കവിതകൾ വായിയ്ക്കുന്നവക്ക് അനാധാരണമാണെന്ന മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കും; പക്ഷെ കാളിഭാസൻ ഒന്ന് വേരെത്തന്നുണ്ട്; അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുതികളിൽ തികച്ചും തന്റെ ആകഞ്ചകമായ വുക്കതിപറം തെളിഞ്ഞു കാണാവുന്നതാണ്. പ്രാചീന കവികളുടെ ആശയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിഭയിൽ പ്രതിഭിംബിച്ചു പറഞ്ഞ വജ്രേഖാർ അതിനൊരു പുതുമയും ഡംഗിയും പ്രത്യേകതയും കുടുന്നതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്; എന്നാൽ പത്രപുരാണത്തിലേയും ശിവപുരാണത്തിലേയും അവാകരണത്തിന്റെ കമ അതല്ല; അതു എത്താരാത്മാദിമാനമഴു കവിയ്ക്കും ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതല്ല. ‘ശിവപുരാണ’ത്തിലും ‘കമാരസംഭവ’ത്തിലും സമാനാശയങ്ങളായ പദ്മങ്ങൾ മാത്രമല്ല കാണുന്നത്; പാദങ്ങളും അംഗങ്ങളും ഫ്രോക്കങ്ങളുടെ മിയ്യവാദം ഭാഗങ്ങൾക്കിയും രേഖാതിരി തന്നു രണ്ട് കുതികളിലും കാണുന്നത് ആയുർക്കരമായിരിയ്ക്കുന്നു. കവികളത്തിവായ കാളിഭാസൻ ഇത്തരം ബാലിശവേരണാത്തിനൊരു ആക്രമണ വിശപ്പിയ്ക്കുന്നതു നിരാലംബമാണ്.

പുരാണങ്ങളല്ലാം വളരെ പുരാണകാലത്തുനാളണ്ണായിട്ടുള്ള വയാണുന്നതു ധാരണ ശരിയാണെന്ന തോന്നുന്നില്ല. എ. ഡി. ആറാംശതകത്തിനും ശ്രേഷ്ഠമാണ് പുരാണങ്ങളിൽ പലതിനേരയും ഉല്പത്തിയെന്നുള്ള

അഭിപ്രായം ശരിയാണെങ്കിൽ ഈ സംകുമണ്ണത്തിൻറെ യൈല്ലാം അടിസ്ഥാനം സുഗമമായി മനസ്സിലാക്കാവുന്ന താണ്. സാഹിത്യചരിത്രകാരനായടക്കാടിയിൽ ദിനാഭി പ്രായമുണ്ടാക്കില്ലോ കാളിഭാസൻ ബി. സി. ഡി.ജാണ് ജീ വിച്ഛിത്തന്ത്രണ അഭിപ്രായം വളരെപ്പേക്ഷിണ്ടാണെങ്കിലും തും വിസ്തരിക്കേണ്ടതുപോലെ. പുരാണങ്ങളിടെ പ്രാഥാസ്മ്യവും മാഹാത്മ്യവും സ്ഥാപിയ്ക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, പെത്രാണി കനാർ കാളിഭാസകവിതകളെ കവന്നിട്ടുള്ളതാണെന്നു വന്നുകൊണ്ടുയില്ല; നഘനല്ല ഭാഗങ്ങളുമാത്രം ചിനീച കൂടിശുഭ്രതവെന്നും വരാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനേക്കായാണിനെ യൈകിലും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ, ആതു കുത്തഹസ്തനായ ലോകമഹാകവിയിൽത്തന്നെ ഈ ചോരണ്ണത്തിൻറെ അപരാധമെല്ലാം ചുമഴേണ്ടിവരും. അതു ഉപചന മല്ലതാണ്.

രാമായണം കമ പത്രചുരാണ്ണത്തിലും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്; അതിലും, പത്രചുരാണ്ണത്തിനും വാത്മീകരാ മായണ്ണത്തിനും തമിലല്ല സാദ്ധ്യം കാണുന്നതെന്നും പത്രചുരാണ്ണത്തിനും ഒല്ലവംശത്തിലെ രാമായണക്കട ജൂം തമിലാണ് സാദ്ധ്യമുള്ളതെന്നുമുള്ള സംഗതിയും ശ്രദ്ധയമാണ്. ഒരു പക്ഷേ കാളിഭാസൻറെ കവന വൈദിത്തിൽ മോഹിതനായ പത്രചുരാണ്ണകാരൻ, ഡാ രാളിമാഡി കാളിഭാസനെ അനുകരിച്ചാരായിച്ചുവെന്നും വരാവുന്നതാണ്. പത്രചുരാണ്ണത്തിലെ കവിത കാളി ഭാസകവിതയോട് കിടപിടിക്കുവെന്ന പറവാൻ നില്കു ത്തിയില്ലതാണ്.

7. കാളിഭാസഗൾ പാരിത്രംബാധം.

ഇന്ത്യയിലെ കവിസാമ്രാംഗങ്ങൾ കാളിഭാസകന്പുറാറി. പല ഏതിഹ്യങ്ങളിലും പൊതുജനങ്ങളിൽ ഇടയിൽ ദ്രുചരിച്ചുവരുന്നുണ്ട്; അവരെല്ലാം എത്രക്കണ്ണ യുക്തിയു കത്തങ്ങളിലും ധാമാത്രവേദത്വാട്ട് സമീപിയ്ക്കുന്നവയുമാണെന്ന് പറവാൻ വരു. അദ്ദേഹം ഒരു വേദ്യാലംവടനായി തന്നെവന്നം, ഒരു വേദ്യാലം കൈകൊണ്ടിരുന്നോ, അമ്മവാ അവർ മുഖമായോ, അതുന്നട്ടേക്കാത്തിരുന്ന് മരണമായിട്ടുള്ളതെന്നം ഏതിഹ്യവേദികൾ പറയുന്നു. ഇതിരുന്ന് വാസ്തവമിതി നമ്മരിഞ്ഞുകൂടാ. രസചക്രവർത്തിയായ ശ്രൂംഗാരത്തെ അതിരുന്ന് പരമക്കാടിവരെ മഹാകവി തന്നുന്ന കൃതികളിൽ പാലേടത്തും വണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതു ഒരു സംഗതി ബഹുജനങ്ങളും ഇങ്ങനെയായ ‘കവിത’യുണ്ടാക്കി വിച്ചവാൻ ഫേരിപ്പിച്ചവോ എന്ന സംശയിയ്ക്കിയിരിയ്ക്കുന്നു. ശ്രൂംഗാരരസവണ്ണനത്തിലുള്ള ഗൈസസ്റ്റികചാതുത്തുത്തെ അസ്സുദിച്ച് ഇതു ഏതിഹ്യത്തെ സാധുകരിയ്ക്കാമെങ്കിൽ, അരസ്സുണ്ടോ കൂടം മാൻകലങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അന്ത്യാ ദ്രുമായ ഫ്രേമത്തെ അസ്സുദമാക്കി അദ്ദേഹം ഒരു വനവാസിയായ മഹാപിയായിരുന്നവന്നം ഉണ്ടായിരുന്നതോന്നുണ്ട്. ഒരു കവിയുടെ കൃതികളിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തെക്കരിച്ച് പലതും മനസ്സിലാക്കവാൻ സാധിക്കുമെന്നു തന്നെ വാസ്തവംതന്നെ. കാളിഭാസന്ന് ശ്രൂംഗാരരസത്തിലുള്ള പ്രതിപത്തിയും വിസ്തരിയ്ക്കുത്തക്കുത്തലും; എന്നാൽ

കാളിഭാസൻ മുംഗാരരസികനായ ഒരു മഹാകവിയാണെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നതോടുകൂടിത്തന്നെ, കരച്ചുടി ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നപക്ഷം, അദ്ദേഹം ഒരു പ്രശ്നിയേണ്ടതു വന്നും സംയമമുള്ള മഹാനഭാവനായ ഒരു ലോകമുത്തുവാണെന്നുടി നൂൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും. കവി ഒരു സാധാരണ മനസ്തുന്നേക്കാൽ വികാരഭരിതനായിരിയ്ക്കും. എന്നാൽ അത്യാളുടെ ആത്മനിയത്രം മനസ്തുന്നേക്കാൽ യും സാധാരണമാരെ കവിതരുന്നില്ലോ എന്നാണ്.

കവിതയിൽ കാണുന്ന ധാർമ്മിക തത്പര്യങ്ങൾക്കും ഒരു കവിയുടെ ജീവിതവായി വളരെ ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നുകൊള്ളിണമെന്നാണ്; എന്നാൽ കാളിഭാസങ്കർ കവിതകളിൽ പലേറ്റത്തും കാണുന്ന ധാർമ്മവോധം, പ്രസക്താന്തപ്രസക്ത്യാ, വന്നവേൻ ചില ധാരാളിക പ്രസ്താവങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നു പറവാൻ വളരെ സംശയിയ്ക്കിയിരിയ്ക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തോട് തുമേൽ ടെപ്പിടിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്ന് വിചാരിയ്ക്കുന്നു വന്നും ചാരിത്രവിഷയകമായ ധാർമ്മവോധം കാളിഭാസ തുതികളിൽ മുകളിതാവസ്ഥയിലും പ്രസ്തുതാവസ്ഥയിലും സാമാന്യേന പല നിയമങ്ങളിലും പരിലസിയ്ക്കുന്നതു കാണാം. കാമിനിയായ ഭാര്യയെല്ല, വിനീതയായ സഹധാരം ചാരിഞ്ഞിയെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുതികളിൽ നാം കാണുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ “ഭാര്യ” കാമത്തിന്റെ കളിത്രേശിയായിട്ടല്ല, ധമ്പതിന്റെ സഹാദരിയായിട്ടാണു്, കാണപ്പെടുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസ്തുതിയിൽ വിവാഹം മതസംബന്ധമായ ഒരു സംസ്കാരമാണു്.

സന്തത്യത്മമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവാഹം. “പ്രജാ ദയവുംമെധിനാം” (സന്താനാത്മം വിവാഹം കഴിയും നാവർ) എന്നാദ്ദേഹം രാഖവംശരാജാക്കന്മാരെ വണ്ണിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു.

“കമാരസംഭവ” ത്തിൽ പാർത്തി തന്റെ ദയവുന്ന ത്തിന്റെ ആകഷ്ടകത്പരകാണ്ട് പരമഗിവനെ വണി കരിയ്ക്കാമെന്ന് വിചാരിയ്ക്കുന്നു; എന്നാൽ അതവുംടെ വ്യാമോഹരമായിരുന്നു. വാസനം, കാമദേവൻ മുതലായ വർ സഹായത്തിനാണ്ടായിട്ടുള്ളിട്ടി, അവുംടെ ആ ലോകാത്മര സൗഖ്യത്തിലും ആ റാറുത്തിരെ സമാകഷിയ്ക്കുന്നതിന് പത്രാപ്പുമായില്ല. അവരും അവമാനിതയായി, നൈരായുനിഹതയായി. ഒരുതോടു സംയതചിത്രത്തേ യും സമാകഷിപ്പാൻ പത്രാപ്പുമായ ആ ലോകാത്മര സൗഖ്യത്തിലും അനാക്രൂഢമായ പരിത്ഥിപ്പിൽക്കൂടി, സമൃദ്ധിമായ സാധനസാമഗ്രിയിൽക്കൂടി, വിഹ്വലമായി! അപ്പോളാണവർഡക്ക് മനസ്സിലായതു് പരമഗിവൻ കാമ തത്തിനു വശംവദാവില്ല; ധർമ്മത്തിനോ വശംവദാവു എന്ന വാസ്തവത്തപോ. പാർത്തി തപസ്സു തുടങ്ങി; അതിന്റെ പരമാവധിയിൽ, അന്ന് ആ സുധാനിധിയെ തത്കികളുംതു സംഹാരരൂത്തിയാകട്ട, ഇന്നിതാ അവും ടെ മുന്പിൽ “ഞാൻ ഭവതിയാൽ തപസ്സുകൊണ്ട് സപാ ധത്തനാക്കപ്പെട്ട ഭവതിയുടെ ഭാഗമാണെന്ന്”നു പരഞ്ഞു് ശിവത്രപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. അവരും സം തുപ്പയായി; തുത്തുതുയായി. അവരും കാമസാമഗ്രികൊണ്ടല്ല, ധാർമ്മികസാമഗ്രിയാൽ, പരമഗിവനെ അകീത ഭാസനാക്കി!

കാളിഭാസന്നർ സർപ്പ തതികളിലും ഇത്തരം ഒരു ധമ്മസങ്കേശം അന്തല്ലീനമായിക്കിടക്കുന്നവെങ്കനും മഹാ കവി ടാഗോർ കാഞ്ചകാരണസഹിതം സമർപ്പിക്കുന്നു. വിമർശകന്മാരുടെ ഇരുജാലവില്ലകൊണ്ട്, കവികൾ സ്വപ്നം കാണുകപ്പോലും ചെങ്കുടിപ്പൂത്ത പലസംഗതികളും കാവുത്തിൽനിന്നനായിച്ചു കൊണ്ടുവരാറെങ്കു്; എന്നാൽ യോക്കുകൾ ടാഗോറിന്നർ വിമർശനം അത്തരത്തിലുള്ള നേരം; അതു യുക്തിയുക്തമാണു്. കാഞ്ചകാരണനിബുദ്ധമാക്കാതു അചബവുല്ലും അഭ്യേഖവുമാണു്. തങ്ങളൈപ്പറി വേണ്ടതുപോലെ ലോകം അറിയുന്നതിനു് കാളിഭാസത്തികൾ, രണ്ടായിരത്തിലധികം വഷ്ഷദണ്ഡോളം അത്രതാവരഹമായ ക്ഷമാശക്തിയോടുകൂടി നിറ്റേബുമായി കാത്തിരിയ്ക്കും ശ്രിവന്ന. അനേകശതവഷ്ഷദണ്ഡങ്ങൾ ശേഷമെങ്കിലും, തന്നെ സൃഷ്ടികളുടെ അന്തരാത്മങ്ങളൈ ലോകത്തിനു വുംവുംനിച്ചുകൊടുത്ത നവീനകവിയെ, ആ പ്രാചീനകവി ഏഴയുച്ചും അന്തരുഹിച്ചിരിയ്ക്കും.

“രഘവംശം” പതിനാറാം സർപ്പത്തിൽ, ചവണാ സുരനേക്കാനു് മധുരാപുരിയിൽ താമസമാക്കിയ “കംഗ”ന്നർ ശഞ്ചാറുമത്തിൽ ഒരു ദിവസം രാത്രി അയോഖ്യാലക്ഷ്മി ഒരു സ്ത്രീയുപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു ഒരു പ്രസ്താവമഉണ്ടല്ലോ. ആ സന്ദർഭത്തിൽ വിസ്തൃതാവിതനായ ആ ഭാഗരൂപീചത്രൻ “ചുമ്പാലംവിസ്തൃതല്ലു്”നായിട്ടു് അവളോട് പറയുകയാണു്: —

“ലബ്ധാന്തരാ സാവരണേപിഗ്രഹേ
യോഗസ്ത്രാവോ നവ ലക്ഷ്മതേതേ

ബിഭഷിച്ചാകാര മനിർവ്വതാനാം
 മുണ്ടാളിനി ശാമമഹിവോപരാഗവാ|
 കാതപംമുഖം, കസ്യപരിഗ്രഹാവാ,
 കിം വാ മദഭ്രാഗമ കാരണം തോ|
 അചക്ഷപമതപാവരിനാംരഘാം
 മനഃ പരസ്സീ വിച്ഛവപ്രവൃത്തിഃ॥

സ: 16. പ 7—8.

(പ്രവര്തനപ്രാരഞ്ഞം ബന്ധിച്ചിട്ടിട്ടുട്ടി നീ ഭവനത്തിൽ
 പ്രവേശിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന; നിനക്ക് ഫോഗപ്രഭാവം ഉള്ള താ
 യി കാണ്ടുപുട്ടുനമ്പില്ല ഫേമന്തകാലത്തെ മുണ്ടാളിനി
 യൈഫ്രോലെ നിനക്കുന്നോ അസുവച്ചുള്ളതായി തോനു
 നോ. നീ അരുരാണോ? അതുകെ ഭാര്യയാണോ? എൻ്റെ
 അട്ടതേതയ്ക്ക് വന്നതിന്റെ കാരണമെന്താണോ? ആതെ
 ദ്രിയന്മാരായ രാഘവംഗരാജാക്കന്മാരുടെ മനസ്സു് പരസ്സീവിച്ചവമാണോ മനസ്സിലാക്കി ഇതിനു മറപടി
 പറയുക.)

ഇതിൽ രണ്ടാം പദ്ധതിലെ ഉത്തരാല്പം ഒരു സാ
 യാരണ കവി എഴുതുമെന്ന തോനുന്നില്ല. ആ ഭാഗം
 ചാരിത്ര്യലിയിൽ സ്ഥിരമായ അഭിപ്രായമില്ലാത്ത ഒരു
 കവിയ്ക്ക് എഴുതിയേ കഴിയു എന്നില്ലാത്തതാണോ. ഈങ്ങൾ
 നേതരനാ ശാക്രന്താളം അഭ്യും അങ്ങത്തിൽ ഭേദം തന്നെ
 മുഖേന കാളിഭാസക്കു ചാരിത്രവിഷയകമായ സുസ്ഥിര
 ധർമ്മഭോധം പ്രസ്തുതമായി പ്രകാശിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്.

കണ്പമഹാഷിയില്ലാത്ത അവസരത്തിൽ കേവലം
 ഔദ്ധരതികളായ താപസക്രമക്കരം അധിവസിയ്ക്കുന്ന

പ്രാജ്യാനുമതിയെ ചെന്ന് ഭാഷ്യന്തർ കാട്ടിക്രൂട്ടിയ ചാപ
ല്ലാം ഒരു ദിവസിന്മാരുമായി വിഭ്രാംവന്നാൽമായ
രാജപ്പിയ്ക്ക് അനാദ്യോജ്യമാണോ? കണ്ടപറേണ്ടോളം
ങ്ങൾ മഹാത്മാവിനാൽ ശിക്ഷിതയായ ഒരു വളരെച്ചതറി
യ്ക്ക് യോജിച്ചതായിരുന്നുവോ ശൈത്യാളിക്ക് തീരും?
എന്നാക്കേ സംശയത്തിനാവകാശമുണ്ട്. വൃത്തുസ്ഥിതായ
ആരാധനയുാദകളാൽ വലയിത്തമായ ഒരു പരിസരത്തിൽ
ജീവിയ്ക്കുന്ന നമ്മൾ ആ നായികാനായകനായെട തീരും
കരു അനാശാസ്യമായിത്തോന്നാമെങ്കിലും, അന്ന ക്കുതി
യെടെ ഇടയിൽ പ്രചാരപ്രചാരത്തിലിരുന്ന ഗാസ്യത്ത്
വിവാഹം അധികമായി ചരിയിയിൽക്കിനാവരെ ഏഴി
വാക്കുന്നബന്ധനാണ് എൻ്റെ വിശ്വാസം. ഭാഷ്യന്തർ
കേവലം കാമം തെളിച്ചു വഴിയിൽക്കൂടെ നടക്കുക മാത്ര
മല്ല ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നാതിന്ന്, അദ്ദേഹത്തിന്ന് ശൈത്യാളി
യിലഭാഗിച്ചുള്ള ഭാഷ്യരാഗം മതയെ ശൈത്യാളാപ്പാളിവ
നേരുള്ള മുന്നക്കാശഭൂതിയെ കാണുന്ന പല ധാർമ്മികവിമർശം
നാശഭൂതിക്കിനം വൃക്തമായിതെളിയുന്നുണ്ട്. ഒരു കാ
മകിക്കരനായ സ്കൂലവുടന്ന് അത്തരം ധാർമ്മാധിവിമർശം
നാശഭൂതിക്കിനം അവയ്ക്കില്ലാത്തതാണ്ടേ; എന്നാൽ ശൈ
ത്യാളിക്കുന്നായെടെ വൈവാഹികചാപല്ലാഞ്ചഡാ കാളി
ഭാസന്ന് ഇപ്പോൾ ചുറ്റംസ്ഥിന്റെ ശാപത്തെ
കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നം ചിലക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ്
അഭിപ്രായം സ്പീകരിയ്ക്കുന്നതു്, കാളിഭാസന്റെ ചാരി
തവിഷയകമായ ധാർമ്മഖ്വാദത്തെ ക്രോക്രൂട്ടി സമ്മതി
യ്ക്കുയായിരിയ്ക്കുമെന്ന പരയേണ്ടില്ലെല്ലാ.

ശോകന്തളിം അവാം അങ്കത്തിൽ വിവാഹവുതനാ
നും വിസ്മരിച്ച രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ വന്ന ശേക്കന്തളി
ചൈക്കണ്ണ് അന്ത്രേഹം ഇങ്ങനെന വിചാരിയ്ക്കുന്നു:

“കാസപിഭവക്കുനവതീ
നാതിപരിസ്ഥിട്ട ശരീരലാവസ്ഥാ
മദ്ധ്യതപോധനാനാം
കിസലയമിവ പാണ്ഡുപത്രാണാം.”

അഃ 5. പഃ 13.

(പാണ്ഡുപത്രങ്ങളുടെ ഇടയിൽ തളിരെനപോലെ മുട്ട
പടം ഇട്ട് ശരീരഭാവസ്ഥാം വേണ്ടപോലെ വ്യക്തമാവാ
തെ തപോധനമായടെ മല്ലത്തിൽക്കാണപ്പെട്ടുന ഇം
സ്തീ എത്താണോ?)

ഇം വിചാരത്തിൽ ശേക്കന്തളിയുടെ സൗഖ്യത്തിനു
യാത്രപുറിയുള്ള മതിപ്പുകടിപ്പത്രക്കൾപ്പെട്ടുനില്ലോ.
പ്രമമദ്ധിയിലുള്ള ഇം അഭിപ്രായം കേട്ടപ്പോൾ,
പ്രതീക്ഷാരി, “ഇവളുടെ അതുകൂടി കാണേണ്ടതുതന്നൊന്താ
ണോ”നും അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിയ്ക്കുന്നു; അപ്പോൾ
ചുണ്ടുനിൽ പറയുന്നതു “അവരുടെ, പരകളിൽനാം നിന്നും
തന്ത്രങ്ങളുടെ ഏതുവാൻ” എന്നാണോ.

ഇങ്ങനെന്നതനെ ശേക്കന്തളിയുടെ സ്വന്തമാം
കാണാണതിട്ടായിരിയ്ക്കും ചുണ്ടുനിൽ സംശയിയ്ക്കുന്നതെ
നും വിചാരിച്ച ഗൈതമി അവളുടെ മുട്ടപടമെടുത്ത
പ്പോൾ ചുണ്ടുനിൽ വിചാരിയ്ക്കുന്നതാണോ:—

“ഇദമുപന്തമേവം ആപമല്ലിഷ്ടകാനിഃ

പ്രമമപരിനുഹിതം സ്വാനവേതിവ്യവസ്ഥം

ദേഹ ഖവ വിഭാഗതെ കമ്മന്തസ്ത്രിഷാരം
നചവലുപരിഭ്രാക്കതും കൈവ ശക്കോമി ഹാതും”

അഃ 5. പഃ 19.

(അനന്തരാസേന സപാധിനമായതും അസ്ത്രിഷ്ടകാനിയുമായ ശ്രൂത ശ്രദ്ധം ആളും പരിഗ്രഹിച്ചതോ അല്ലയോ എന്ന് ആരശക്കിയ്ക്കുന്ന തോൻ, പ്രഭാതസമയത്തിങ്കൽ ഉള്ളിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന കല്പന്തുവിനെ വണ്ട് * എന്നാപോലെ സപ്തികരിയ്ക്കുന്നതിനും ഉപേക്ഷിയ്ക്കുന്നതിനും ശക്തനായി ബുദ്ധവിയ്ക്കുന്നില്ല.)

മേലുംരിച്ചു രണ്ട് പല്ലങ്ങളിൽനിന്നും ശക്താളയുടെ ലാവസ്യം, മുഖ്യന്തരെ സഹിശ്രേഷം ആകഷിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടും, എന്നാൽ “പരകളതും അനിത്രംഗനീയമാണു്” എന്നതു ഒരു മനസ്ഥിതി തന്നൊയാണ് ശക്താളാ സപ്തികരണത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ പ്രതിബേദ്യിയ്ക്കുന്നതെന്നും, വ്യക്തമായി ധരിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. പ്രതീക്ഷാരിയുടെ “ആയും ! എജമാനന്നർ ധാർമ്മികത്പം ! അയത്താലാബ്ദ്യമായ ശ്രദ്ധരം ഒരു ശ്രദ്ധത്തെ ദംശിച്ചിട്ടും വേരെയാരാണു്, ആലോചിയ്ക്കുക !” എന്ന വാക്യം മുളിഭാസൻ ആ സംഗതി കണ്ണതും പറഞ്ഞതായിട്ടുംവേണ്ടം വിചാരിപ്പാൻ.

കാരേക്രമിക്കഴിഞ്ഞു പരസ്യരസംഭാഷണം അംഗീംകുടി മുള്ളു വശാവുന്നോടു രാജാവു പറയുന്ന :—

“വുപദേശ മാവിലയിത്രും
കിമീഹസേ ജനമിമം ച പാതയിത്രും

* വന്ന് മാനു കൈഷിച്ചാൽ വരുത്തുവാക്കമെന്നു കാഡി സരങ്കരം.

കുലംകുഴവസിസ്യഃ
പ്രസന്നമംഭസ്തതയം ച.”

അം: 5. പ: 21.

(കുചംകഷയായ സിസ്യ പ്രസന്നമായ സലിലങ്കതയും വക്കരുതു നില്ക്കുന്ന രൂക്ഷത്തെയുമൊപ്പാലെ, കുലംകൈട ക്ഷനന്തിനം ഇത്തുള്ള വന്നെങ്കുടി അധിക്ഷിപ്തിയും നിന്മം നീ തുനിയുന്നവോ !)

“കമ്മഡാന്റേവ ശ്രാങ്കഃ
സവിതാ ബോധയതി പക്ജാന്റേവ
വഴിനാംഹി പരപരിഗ്രഹ-
സംഭ്രൂഷ പരാഞ്ചമുവീ മുത്തിഃ.”

അം: 5. പ: 28.

(പദ്മൻ ആവലുകളേയും ഗുണ്ഠൻ പക്ജണ്ണങ്ങളേയും മാത്ര മേ വിടത്തുന്നാളും; ജിതേന്ദ്രിയനാർ പരാഡാരങ്ങളേ ആ ഗഹിയ്ക്കയില്ല) അക്തപദ്മങ്ങളും രാജാവിന്നർ “എ വംഖ്യങ്ങളായ, ആത്മകാർത്തു നിവർത്തനേം ക്രൈട്ടേം വാ ഓമധ്യവാൽ വിഷയികൾ മാത്രമേ ആകഷ്ടിയ്ക്കപ്പെട്ടു കൂടിയാണും.” എന്ന തുടങ്ങിയ വാക്യങ്ങളും നായകൻ മുവേന ആ ധർമ്മാചാര്യനായ മഹാകവിയുടെ ധർമ്മസന്ദേശത്തെയും ധാരാം വ്യാഖ്യാനിയ്ക്കുന്നതു്.

എന്ന മാത്രമല്ല, “അങ്ക് അനുകളത്തുനംഗംകൊണ്ട് പൂർക്കമകൾ വിസ്തിച്ചതാണെങ്കിൽ ഇത് ധർമ്മാചാര്യത്തെത്തിനൊക്കെയെന്നതാണത്?”മെന്ന ‘ശാർണ്ണരവ’ നീറു ചോദ്യത്തിനു രാജാവു പറയുന്ന മറപടി ഇങ്ങനെയാണാം:—

“ഭവാനോട്ടതനൊ തൊൻ മുതലാഖ്യവത്തെക്കാളിച്ച
ചൊഡിച്ചുകൊള്ളിട്ടു്”

മുഖം: സ്വാമഹ മേഷാവാ
വദേമിത്രേതി സംശയേ
ഭാരത്യാഗി ഭവാന്മാഹോ
പരസ്നീ പ്ലംപാംസുലഘി”

അഃ 5. പഃ 29.

(തെ പക്ഷേ തൊൻ വിസ്തരിച്ചതാണോ; അമ്ഭവാ ഇവ
ഈ വ്യാജം ചറയുന്നതാണോ, എന്ന സംശയത്തിൽ തൊ
ൻ ഭാരത്യാഗിയാക്കാതോ അതോ പരസ്നീസംഗ പാം
സുലനാക്കാതോ നല്ലതു്?)

ഈ ചോദ്യത്തിൽനിന്നു കാളിഭാസങ്കര ഏതെങ്ങിനെ
ശയകമായ അഭിപ്രായം കണ്ടുകൂട്ടി വ്യക്തമാക്കും.
തൊൻ ശക്തിയെ വിവാഹം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നതു് സംശ
യാസ്പദമായിരിയ്ക്കും അവക്കു സ്പീകരിയ്ക്കുന്നതു ചാപ
മാണുന്ന മാത്രമല്ല, തന്റെ ഭാത്യയെ തുജിയ്ക്കുന്നതിൽ
നിന്നുണ്ടാവുന്ന ചാപമെല്ലുകയാണോ, പരസ്നീസംഗപ
കിലനാബുന്നതിലും ദേഹമുന്നുക്കി അദ്ദേഹത്തിനാഭിപ്രാ
യമുള്ളതായി വരുന്നു. അതുകൂം മഹത്തരമാണോ അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ ചാരിത്ര്യത്തിലുള്ള മതിപ്പു് !!

ശാക്തിയുള്ളത്തിലെ കമാവസ്തു മഹാഭാരതത്തിൽനി
ന്നൊട്ടത്തിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും, ആ പെത്രരാണിക സാഹി
ത്യത്തിൽക്കാണുന്ന അനൈതിച്ചിത്രങ്ങളും യുക്തിഭംഗ
ങ്ങളും മുരീകരിപ്പാൻവേണ്ടി കാളിഭാസങ്കര നാടക

തനിൽ പല ഘട്ടങ്ങൾക്കും വരുത്തിട്ടുണ്ട്. ഈവിടെ ഉണ്ടായിട്ടും ചേത്തിട്ടില്ല ഡാമ്പിക വിമർശനങ്ങൾ മുഴുവൻ കാളിഭാസങ്കറതാണ്; നന്ദിപോലും റ്റാസങ്കറ മുല ഗമ്പതിയനിന്നൊടുത്തതല്ല. ചാരിത്രത്തെപ്പറ്റി ഒരു മതിപ്പും സ്ഥിരമായ വിശ്വാസവും ഇല്ലാത്ത ഒരു കവിതകൾറു ഗമ്പതിയൽ സാറ്റുതിക്കുമായി മേൽ ഉല്ലാസിച്ച കാണിച്ചപോലും അഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിച്ച കാണവാൻ പ്രസക്തിയില്ല. ഈത്തരം പ്രസ്താവങ്ങൾ തന്റെ നായകനെ യീരോദാത്തനാക്കവാൻകുടിയേ കഴിയുമെന്നുള്ള വരയാട്ടല്ലതാണ്. കാളിഭാസകുതികളിൽ ഒരു തരത്തിലുണ്ടായിരുന്നു മരഹായ തരത്തിൽ സർവ്വത്ര പ്രസരിയുള്ള ആ ധർമ്മസങ്ഗങ്ങൾ ഒരു യദ്ധൈബാസംഭവമാണെന്നോ, ഈ പ്രസ്താവനകൾനാക്കല്ലോം വിപരീതമായി നടക്കുന്ന രഹാളാണ് പ്രസ്തുത മഹാകവിയെന്നോ വിശ്വസിപ്പാൻ പ്രയാസം. ആപ്പംസംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാജ്യാശാരമായിരുന്ന ആ ലോകമഹാകവി ഒരു വേദ്യാലുവടനായി ഒന്നവെന്നാലും, ചാരിത്രസമ്പന്നാം ധർമ്മിയുമായിരുന്ന ഒരു മാതൃകാരൂഷങ്ങളായിരുന്നവെന്ന മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ് യുക്തിചുക്തമായിട്ടുള്ളതെന്നുണ്ടിയ്ക്കുന്നതു.

—:o:—

8. കമാരനാശാന്നർ കവിത.

(രൈ ലാളവീക്ഷണം)

മഹാകവി കമാരനാശാന്നർ തുടികൾ മലയാള
പദ്ധസാഹിത്യത്തിനഃഖായിട്ടുള്ള ആ മനോജ്ഞത്വമായ
പരിവർത്തനത്തിന്നർ വിഭാതവേളയെങ്ങാണ് ചിത്രീക
രിയ്ക്കനാതു്. കമാശടനയിലും, വസ്ത്രനാരീതിയിലും,
അലങ്കാര വൈചിത്ര്യത്തിലും എന്നവേണ്ട സാന്ത്വനിക
മായ ഒരു പുതുമയാണ് ആശാന്നർ തുടികളിൽ കാണ
ശ്രദ്ധനാതു്. മലുകാലത്തു് സാസ്ത്രസാഹിത്യത്തിലും
അതിനെ അനുകരിച്ചു് നവീനകാലത്തു് മലയാളസാഹി
ത്യത്തിലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള തത്തിമങ്ങളായ കവനസ്രൂപം
യങ്ങളേപേക്ഷിച്ചു് ആശാനവർകൾ ഒരു ടുതിയ പ്ര
സ്ഥാനത്തിനു് മാർപ്പണത്തിനു് ചെയ്തു്. മററായ പ്രകാ
രത്തിൽ പരകയാണെങ്കിൽ ആശാൻ മലുകാലങ്ങളിൽ
ലെ കവനസ്രൂപം അഭ്യര്ഥിക്കാനുള്ള കവച്ചുകടനു് വാത്മീകി,
വ്യാസൻ മുതലായ ലോകാത്മരമാരായ കവനകലാവ
ഡിനോഡെ കാലടിപ്പാടുകളെ ആധുനികക്കാലത്തിന്നർ
അഭിചചിയ്ക്കാത്തവസ്ത്രം കഴിയുന്നതു് അനാസരിച്ചു്.
സ്പതാന്ത്രം ചിന്നാഗതിയും അശായമായ ആലോച
നയും ആശാന്നർ ആശയഗതിയിലും പദ്ധതിയോഗങ്ങ
ളിച്ചും കാണാവുന്നതാണു്. പരിജ്ഞാരത്തെയും സ്പാത
ആര്യത്തെയും അഭ്യോഗം സ്പാഗതംചെയ്യുവെങ്കിലും അധിക
പതനത്തിലേയ്ക്കു് വഴി കാണിയ്ക്കുന്ന നിരക്കശത്പം അ
ദ്ദേഹത്തിനഃഖായിരുന്നില്ല. കമാരനാശാന്നർ കാവു
ങ്ങളിലെ ഭാഷാരീതിയെപ്പറ്റിരിയും രസശടനയെപ്പറ്റി
യും സഹ്യദയനാരായ സാഹിത്യരസികന്മാർക്കും ആലങ്കാരി

കന്നാക്കം എന്തൊക്കെത്തന്നു പറവാൻ സംഭായിങ്ങനാലും മലയാള പദ്യസാഹിത്യത്തെ, അതിന്റെ ഇന്നത്തെ മാന്യാവസ്ഥയിലെത്തിച്ചിട്ടുള്ള കല്പനാസമ്പന്നരായ അസാധാരണ വ്യക്തികളിൽ ഒരാളുമന്ന നിലയിൽ കേരള ക്രായിലഭ്രഹം എന്നാം സബ്രഹ്മാനം സുരിയും പ്ലിംഗനാതാശൻ. അപുഡാലുക്കളുായ ക്ഷുദ്രനിത്രപക്കനാക്ക് കളിക്കപ്പിലമാക്കവാൻ സാധിയ്ക്കുന്നതവിധം സമുന്നത മായ ഒരു സ്ഥാനത്തു് അദ്ദോഹത്തിന്റെ സാഹിത്യം എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. വള്ളുങ്ഗത്താളിന്റെ വിശ്വേഷാ തത്രമായ രചനാ സൗഖ്യരൂപത്താട്ടാ, ഉള്ളിരിന്റെ ഉള്ളവക്കളുാലിത്തമായ കവിതാതരംഗിജനിയോടൊ മല്ല ടിച്ചു ജയിപ്പുവാൻ ആശാന്റെ കവിതകൾക്കു പക്ഷം സാധിച്ചില്ലെന്നു വരാം; അതു സാധിയ്ക്കും ആവശ്യവുമില്ല. അദ്ദോഹത്തിന്റെ കവിതകൾക്കുള്ള പ്രത്യേകത കൂടി മറ്റു ചിലവയാണ്; അതു പ്രത്യേകതകൂടി അദ്ദോഹത്തെ ഏററാവും സമുന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തു് ഏററാവും റാറപ്ലിംഗത്തി രായുംപ്രാണികൾ മുച്ചതിൽ നിന്തിക്കുള്ളു നും. ആശാനു് ആരാധകനാർ വളരെയിട്ടു്; എന്നാൽ അവാഗാമികളായമില്ല; ഏററാവും മനോഹരമായതു് ഏററാവും വേർപ്പിരിഞ്ഞുനിഛ്റുനു എന്ന അഭിയുക്തനാക്കി വാസ്തവമായിരിയ്ക്കുന്നും. വിളംബി പാണ്ഡിത്യവും തിക്കണ്ഠ വാസനയുംകൂടി സമേഖിയ്ക്കുക, ഒരു മഹത്തായ സംസ്കാരത്താലും തത്പരാന്തതാലും സംസ്കരിയ്ക്കുപ്പു ടീക്കയും ഒരു മഹാത്മയവിന്റെ നേതൃത്പത്താൽ അംഗീര ഹീതനാവുകയും ചെയ്യുക! ഇത്തരം സൗഖ്യരൂപങ്ങളും നും അതു സുലഭങ്ങളുംപ്ലിംഗം

ആശാൻറു “വീണ പുവും” “നളിനി”യും കേരള
അടിവെ സഹാദയനാരെ ആക്കമാനം മൂക്കിത്തീർത്ത്.
രുത്രനിബന്ധനയോട് കൂടിയ കേവലവാക്യം, ഏറിയ
പക്ഷം അതിൽ കൊച്ചു ഫലിതം കൂടിയിണ്ടായാൽ നല്ല
കവിതയായി എന്ന അഭിപ്രായത്തിന് അനും കേരള
അതിൽ നല്ലോരു സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നവുനാണും തോന്ന
നാൽ. വീണപുവു് നളിനി മുതലായ കവിതകളുടെ
ആവിഞ്ഞാവം, മുഴു അഭിപ്രായത്തെ കടപരിയത്തക്കവണ്ണം
പിടിച്ചിളക്കി; എന്ന മാത്രമല്ല, സംസ്കാരം മുംഗ്രീഷ്
മുതലായ മുതിന്റെ ഭാഷകളോടൊപ്പം, മുത്തമസ്തുനാരെടു
തു് കൈകൊതു് ചെയ്യുന്നതായാൽ, മലയാളഭാഷയും എ
അതിചേരുതമെന്നും അവ ഉഭാഹരിച്ചു. സപ്തരാ കല്പന
കളും പ്രസ്ഥാനങ്ങളും തന്റെ വർത്തനിന്നുസാല്പ്പമാണെ
നും ധരിച്ചുവെച്ചിരുന്ന അസൃഷ്ടാലുവായ നജ്ഞകെ മലയാ
ളി അവ ബങ്കാളിയിൽ നിന്നുപറ്റിയുള്ള പ്രക്രിയയാണെ
നും പരഞ്ഞപരത്തി. ആശാൻറു കവിതകൾ ഒരുരം
“കീരാമുട്ടി”ക്കവിതകളാണെന്നായി ചിലർ; അതെ, വാ
സ്തുവത്തിലൂ കീരാമുട്ടികൾ തന്നെയായിരുന്നു: അതേ
വരെ ചിന്താശക്തിയെ വൂപരിപ്പിയ്ക്കാതെ പദ്ധതാ
ധനം ദച്ചയുന്ന മലയാളിയ്ക്കു് ധാത്രപത്മങ്ങൾ കൂടി
ഓന്നക്കി പദ്ധത്യോജനം ചിന്തിയുണ്ടിവരിക, അലു
ക്കാരങ്ങളുടെ ഒഴചിത്രും മനസ്സിലാക്കേണ്ടിവരിക, ഇതോ
ക്കെ വലിയ ബുദ്ധിമട്ടായിതോന്നി. പച്ചമലയാള
അതിൽ പോതിത്രുവെച്ചുണ്ട് കഴിയാത്ത ആശയങ്ങൾ;
പ്രോശ്രംഖിൽ കവിതനു,

“തന്നതില്ല പരസ്യഭൂ കാട്ടവാ-
നൊന്നമേന്ത നോയമീശപരൻ;
ഈനഭാഷയത്പുള്ള്, മിഞ്ചെഹാ
വന്നപോം പിഴയുമത്രംക്കയാൽ.”

(നേരിനി)

എന്നിങ്ങനെ പരോക്ഷമായി തന്റെ അംഗങ്ങൾഡിയ
വിനയപുരസ്സരു സമതിയ്ക്കുന്ന ആളുമായിരിയ്ക്ക; അ
പ്രോം അവിടെ ഒരു “ഭരവഗാഹിതപം” വന്നകുടിയേ
കഴിയു. ഈ വാസ്തവം സമതിയ്ക്കുന്നതുക്കന്നാണ്. കവി
തയിൽ രചനാസൗഖ്യവത്തിനാളും സ്ഥാനവും വിസ്തി
യുംതുക്കത്തെല്ലു; എന്നിതനാലും സംഗീതവും സാഹിത്യവും
ഒരുവിടവെച്ചുണ്ട് ഭദ്രിയ്ക്കുന്നതെന്ന് നാം ആലോചി
യ്ക്കുണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു.

“കണ്ണംഗതഃ മൃശ്യതി കണ്ണ് ഏവ
സംഗീതകം സൈക്കത വാരിരീത്യാ;
ആനദയത്രംതരന്നപ്രവിശ്രൂ
സുക്തിഃ കവേരേവ സുധാസരന്യാ.”

നീവകണ്ണാഖിക്ഷിതൻ.

എന്ന സംഗീതസാഹിത്യങ്ങളുടെ വ്യത്യാസത്തെപ്പും
ററിയും സുരിയേണ്ടതാണ്. അതെ, സംഗീതം മനൽ
പ്പറത്തുവീണ വൈശ്വാലേ ചെവിയിൽപ്പെട്ടു് അവി
ടെത്തനെ ലയിച്ചപോകുന്ന; എന്നാൽ അമൃതസദ്ധം
മായ സാഹിത്യമാക്കു എഴുത്തിൽക്കെടുന്ന അവിടെ
രൂപരിഥ്യു് നമെ ആനദയപ്പെട്ടുകൊണ്ട്. ആശാന്തർ കു
വിതകളെപ്പോലെ വീണ്ടും വീണ്ടും വായിപ്പാൻ തോന്തി

യുടന കവിതകൾ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ വളരെ കുറ ചേണ്ട ഉള്ളിട്ട്. എഴുത്ത സ്ഥാനപ്പോലെ അദ്ദേഹവും ആപ്പ സംസ്കാരത്തിന്റെ സങ്ഗവാഹകനും നമേം ഇത്തതി ചിന്തിപ്പിയുടന അഴിമാണ്.

അദ്ദേഹം നൊമതെഴുതിയതുതനു നൊന്നരുമാ യിരുന്നവെക്കിലും അനു കേരളം അതിനെ സപീകരി ചുണ്ണ; അദ്ദേഹം തിരസ്സരിയു പ്പെട്ട്. വളരെ വൈകിയ ശേഷം മാതുമാണ് “ആരംഭം സുസമ്മതനായി സപീകരി യു പ്പെട്ടത്”. “വിഞ്ച പുവി”നോടും “നളിനി”യോടും കിടപിടിപ്പാൻ ത്രാണിയുള്ള കവിതകൾ മലയാളത്തിലുണ്ടോ എന്ന സംശയമാണ്. ആരംഭാൻറെ പ്രധാന കൃതി (Masterpiece) തനു നളിനിയാണെന്ന് ഇതു ലേവ കൻ വിചാരിയുടനും.

ആരംഭം ഒരു തത്പരതാനിയായ ആചാർത്ഥനായി രിയു വ്യോമംതന്നെനു ഒരു ഗ്രൂംഗാര റസികനായ മഹാക വിയും കുടിയാണ്; എന്നാൽ മാംസളമായ ഗ്രൂംഗാരത്തിനു ആരംഭാൻറെ കവിതയിൽ സ്ഥാനമനവദിച്ചിട്ടും; മിയുവാരും സാത്പരിക്രമേമതെത്തന്നെന്നായാണ്. ആരംഭാൻറെ വണ്ണിയുടനുതു. “പരിഗ്രാലുമായ അന്തരാഗം” അപ്പേ കുഠി “കലപ്പില്ലാത്ത ഗ്രൂംഗാരം” എന്ന് നളിനിയിലെ പ്രേമത്തെ പണ്ണിത രാജരാജൻ പ്രശ്നസിയുടനും. വെ സ്ഥാനിശ്ചന്നുംഗാരത്തിന്റെ ഭൂത്യും കേരളാന്തരീക്ഷത്തിൽ പ്രകടമായി പൂംപിച്ചിരുന്ന കാലത്തായിരുന്ന നളിനിയിലെ പ്രേമസൗരഭ്യം അവിടെ പരക്കവാൻ തുടങ്ങിയതു. ഒരു വല്ലുത്ത വൈപരീത്യം! വെഞ്ഞണി

യുടെ തുതികൾ എക്കാന്തതയിൽക്കൂട്ടി വായിപ്പും കൊള്ളാത്തവ ! അതാൻറുതാനെങ്കിൽ കുടംബവാരഗണങ്ങൾ ക്കൊങ്ങമിച്ചിരുന്നുകൂട്ടി വായിച്ചു രസിയ്ക്കാവുന്നവ !

അതാൻറു സ്നേഹഗായകത്പരം സൗഖ്യസില്ലമാണ്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗാനങ്ങൾ ഭോഗതുണ്ടായെടു പ്രതിശ്വപ്പനികളും; സാത്പരികപ്രേമത്തിന്റെ മധുരാലാ പങ്കളാണ്. സുരീകളുടെ നവശിവാനമുള്ള അവയവ അദി യാതൊരു മന്ത്രാദയം കുടാതെ വർണ്ണിച്ചവിട്ടന്നതു നമ്മുടെ പാരവയ്ക്കില്ലമായ ഒരു മന്ത്രാദയാണാല്ലോ; കാളിഭാസാദികൾക്കുടി ഈ മന്ത്രാദയെ ശക്ത്യാന്വസ്തും സമാദരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ ഒരച്ചിത്രപുഞ്ചം സപീകരിയ്ക്കുന്നതു വിരസമായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല; പ്രക്ഷേ അതാൻ ഇതിലും ഒരു പുതിയ സന്തുദായമാണെന്നീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു. “കയൻ”യിലോഴിച്ചു മററാടിത്തും അദ്ദേഹം തന്റെ നായികമായെടു അവയവങ്ങൾ വർണ്ണിപ്പും തുനിന്തിക്കില്ല. കുടിനായിലെ വേദ്യം വർണ്ണനം അപരിഹാര്യമാണെന്നുള്ളതു ആ കവിതയുടെ കമാഗതി പരിഞ്ഞാധിയ്ക്കുന്നവക്ക് അനാധാരണ വോധപ്പെട്ടുടക്കയും ചെയ്യും. നല്ലിനിയിൽ,

“സപന്തഹിഷ്യയതിനായുടെളിച്ചുനീർ
ചിറ്റമീറനൊട്ട് പൊയ്യുന്നതുടേ
ബന്ധുക്കാംഗത്വി തുവിനിന്നും-
‘ സന്ധ്യപ്രോബലയോരു പാവനാംഗിയാർ.’ ”

എന്നാൽ ചെറിയ വിവരങ്ങളെന്തോടുകൂടിയാണ് കവി നായികയെ വായനക്കാക്കി പരീചയപ്പെട്ടതുന്നതു്. അതുകൊണ്ട് നാം മുഴീപ്പെട്ടുന്നതാണോ. ആ ഉപമ കൊണ്ട് കവിയും പലതും സാധിപ്പാൻ കഴിയുന്നണ്ട്. നാളിനിയിൽ നായികയുടെ ചിത്രം വരയ്ക്കുവാൻ കുറ യോക്കെ സഹായിയ്ക്കുന്ന പദ്ധതിയാണു് ഉള്ളവ മുവയാണു്.

“യീരനായ യതിനോക്കി തന്നപിതൻ
ഭ്രിബാഷ്ട പരിപാടലം മുഖം,
ചൂരിതാഭയോടുചല്ലിൽ മഞ്ഞതൻ
ധാരയാന്ന് പനിനീകു സുമോപമം.”

... ...

“പാരമാശു വിളിക്കുന്നുടൻ
ഭ്രിചോന്നമമു മഞ്ഞളിച്ചുമേ
നാരിതൻ കവിക്കിരം കലന്നഹാ !
സുരരംഗി തടവും പഴുക്കപോതു്.”

അതശാന്നീര മുഴീ വർന്നനാസന്ത്രായം കാണുന്നുവോ റം വാതമീകിയുടെ വർന്നനാരീതിയാണു് വാമ്പംവരുന്നതു്. ഓവചിത്രങ്ങളാണു് രണ്ടാഴ്ചം വരയ്ക്കുന്നതു്. മിയ്ക്കവാറും വിശ്വേഷണങ്ങളുടെയും അലങ്കാരങ്ങളുടെയും സാമത്യവും കൊണ്ട് അക്കാത്മകം നിപുണമായി നിന്തുക്കുയ്ക്കുപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. മനസ്സാന്നീര ബാഹ്യസെത്തും മാതമല്ല, അതുരസെയുംതും അക്കഷ്മകമായിട്ടുള്ളതു തന്നെ യാണു്.

ഇതേ രീതിതന്നെ അദ്ദേഹം “ലീല”യിലും അന്ന വത്തിയ്ക്കുന്നു :—

“സക്തുകമമ മതശരിച്ചുതാൽ
മികവോടണിഞ്ഞിതു ശ്രേശവം മുതൽ
പ്രതിയവക്ഷ യംഗകാന്തിയാൽ
സുക്തിപിതാവു വിഭ്രഷണങ്ങളാൽ.”

“വിഭവ, മതുകണക്കെ വിഭു, തീ
സുഭഗത, ശ്രോദന യൈഡവനാഗമം,
ഗ്രഭമണകിവയിൽ ചുരിയ്ക്കു യാ-
യദിമത വാപിയിൽ മുഖ്യഹംസിപോൽ.”

ഇങ്ങിനെ അക്കപ്പൂട്ടെ ലീലയുടെ സ്ഥിതി വിവരി
യ്ക്കനാതുകൂടാതെ അവധിവജ്ഞലോനം വണ്ണിയ്ക്കനാത്
അവിടെയും കാണുന്നില്ല. നവ വധുവായ സീതയുടെ
വണ്ണനം മരൊരു പ്രകാരത്തിലാണ്ടേഹം നിന്ത്യമിയ്ക്കു
നാൽ :—

“അവർ നിൽക്കുന്ന പേശൽ നിൽക്ക-
മവലൈപ്പോൽ നടന്നിടം;
അവർംപോൽ ഭ്രഷ്യണിയു-
മയോദ്ധ്യയിൽ നന്ദാംഗിമാർ.”

ഈ വണ്ണനംകൊണ്ടുതന്നെ, കലീനവും പരിമിതവു
മായ ഈ വിവരങ്ങംകൊണ്ടുതന്നെ സീതയുടെ സൗഖ്യ
ഘ്രപാരലുതെ ചിത്രീകരിച്ച കഴിഞ്ഞു. അയോദ്ധ്യയി
ലെ സ്നീകർ നിൽക്കുന്നതിലും നടക്കുന്നതിലും ആഭരണ
ങ്ങളിനിയുന്നതിലുമെല്ലാം സീതയെ മാതൃകയാക്കുന്നവെ
കൂൽ അവർ വലിയ സുന്ദരിയായിരിയ്ക്കുന്നും; ആത്രാധ
നം അംകരണത്തിലവസാനിയ്ക്കുന്നാൽ സ്പാഞ്ചവികമാ
ണ്ണും.

“രുവമിഹമാംസ നിഖലമല്ലരാഗം” എൻ ബല
മായി വാദിയ്ക്കന കവി, ബാഹ്യവർന്ണനങ്ങൾക്കുതു പ്രാ
ധാന്യം കൊടുക്കാതെ മാനസികരഹസ്യങ്ങളെയും രാഗ
വൈഭവത്തെയും കുറിച്ച് അവഗാഥമായി ചിത്രിച്ചു
പോകുന്നതിലാളിപ്പിലില്ല. സ്നേഹത്തിന്റെ മാഹാത്മ
ത്തെപ്പുറി ആശാനന്ദപ്പാലെ അവഗാഥമായിച്ചിന്തി
യ്ക്കയും വർന്ണിയ്ക്കയും ചെയ്യു ഒരു കവി കേരളത്തിലെ
ഞായിട്ടില്ല. നളിനിയുടെ ലോകാത്മരമായ ആ ആ
ലൗകികപ്രേമം മാത്രമല്ല, ലീലയുടെ ലൗകികപ്രേമം
കൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഖിയിൽ “മാംസനിഖലമല്ലാ”
തത്തായിത്തീരുന്നു! ഒരു വേദ്യുത പ്രേമത്തെപ്പുറി
പ്പോലും,

“കതിരവനു ചെറുകിരണവും കാലുമല്ലി-
യതിമാതു മിഞ്ചാതിങ്ങ മന്യക്രപത്തിൽ.”

“എന്നാണു” ആ പ്രേമഗായകൻ ചോദിയ്ക്കന്നതു;
പ്രേമവിഷയകമായ ആശാന്റെ പ്രചഞ്ചനംതന്നെ വള
രെ വിസ്തൃതമാണു.

“അരികില്ലനരാഗ മേരയാ-
ളരിവോർ തെററിട മൊക്കെയാക്കകിൽ
നിരവേദകയില്ല കാമിതം
കരയും ഹാ ! സവിഭാഗ്യാദികൾ.”

എന്ന തുടങ്ങിയതു ജീവിതരഹസ്യങ്ങളെ ചിത്രീക
രയ്ക്കന വർന്ണനകൾ ആരെയാണു ഇത്തതി ആലോചി
പ്പിയ്ക്കാത്തതു!

സാഹിത്യാസ്പദനം.

(കരിപ്പുകൾ.)

---

1. സാഹിത്യ വിമർശനം.

- ഭാഗം 1. സജീവം=ജീവനോട്ടുടർച്ച. ഭാവന=കല്പന, Imagination. അനംഗം=വില മതിപ്പാർക്കുന്നിയാൽത്തു്. തമേം...ധാരം=ഈക്കാല നിറവേദനത്തു്. സാഹി...കൾ=സാഹിത്യ നിത്രപകൾ.
- ,, 2. ജേതാവു്=വിജയി. ദ്രോഡാ...തി=ദ്രോഡ തതിക്കവെച്ചുള്ളതിയ കവിത. ഗ്രേസ് എലിജി എന്ന സുപ്രസിദ്ധ കവിത. ബ്രഹ്മാനന്ദ...രം=ബ്രഹ്മാനന്ദതുല്യം. പെണ്ഠ...നാർ=ഈന്നും സാഹിത്യവിമർശകനാർ.
- ,, 3. തത്താദ്വശം=അംഖാഡൈനയുള്ളതു്. വ്യംഗ്യം=ഗ്രംഗം.
- ,, 4. വിമ...ക്ഷമം=വിമർശിയ്ക്കുന്നതിനു് ശക്തിയുള്ളതു്. ഒരു...ഷം=പുത്രൻറ വേർപ്പാടു്.
- ,, 5. നിരക്കശം=തോന്തിയതു കാണിയ്ക്കുന്നതു്. ഇന്ന...സ്രോതി=ലേശം മുന്നാരെതു പ്രശ്നംസിയ്ക്കുന്നതു്.

- അഗം 6. പെര...മ്പം=ദോഷം കാണുന്ന സ്വഭാവം.
തിരോധാനം=മറയൽ. അസ്തുനാനതിരി
ക്കം=എററക്കരച്ചൽ ശുഭാത്മ. പ്രസന്നതാ
വും=കർത്താവും.
- ,, 8. അജ്ഞനം...നാർ=അപ്രസിദ്ധമാർ. ദിഗ...
കൾ=നാട്ടിലെല്ലാം കേരളവി കേട്ടവർ. കവി
തകളെയല്ലാതെ=കാവ്യങ്ങളെയല്ലാതെ.
- ,, 9. “യേനാ...”ചിലർ എന്നൊ നിഡിയ്ക്കുന്നും;
അവക്കുന്നൊ ചിലതൊക്കെ അറിയാം; ആ
കുടക്കവേണ്ടിയല്ല എൻ്റെ പരിത്രം. എ
നൊപ്പോലും ഒരാൾ ഉണ്ടാവും; കാലം ഈ
നിയും വളരെയുണ്ട്; ലോകം വിസ്തൃതവുമാ
ണ്ണല്ലോ.
- ,, 10. തുണം...വ്യം=തുണ്ടെയിയുത.
- ,, 11. ശാഖാ...ണം=വിഷയം തെററിപ്പോകൽ.
സ്ത്രീയ്ക്കം=വുവസ്ഥിതം, തീച്ചർപ്പേട്ടത്തെപ്പേട്ടതു.
“മാന്യാൻ മാനയ്”=മാന്യമാരെ മാനിച്ചു
ഡു. “രാമസ്തു.....” രാമൻ കൈലാസമെട്ട്
തെ രാവണനെ ബഹുമാനിച്ചു. പ്രതിദ്ദണി=
എതിരാളി.
- ,, 12. “അന്നഹം ..” സിംഹം മേഘഗർജ്ജനത്തി
നേരക്കുടെ ഗജ്ജിയ്ക്കുന്ന; എന്നാൽ കൂടു
രി ഓളിയിട്ടേണ്ടാം ശബ്ദിയ്ക്കാറില്ല. ചെങ്കു

പ്രേഫന വിമർശനങ്ങൾ=ചെയ്യപ്രേഫന നിത്യ
സംബന്ധങ്ങൾ.

ഭാഗം 13. ഉച്ചംവെലം=ദോന്തിയഫോലെ കാണിയ്ക്കു
നാൽ.

ചോദ്യങ്ങൾ :—

(1) ഒരു വിമർശനംണായിരിയ്ക്കും ദുഃഖങ്ങൾ
എവ?

(2) വിമർശനം എഴുന്നാൽ അക്ഷവേണ്ടിയാണ്?

(3) കാളിഭാസൾ, ഭവത്തി എന്നിവരെ അല്ലോ
ലോകം ആഭരിച്ചിരുന്നില്ല എന്നതിനു തെളിവുകളുണ്ട്?

(4) പ്രക്തികളെ നോക്കി പുറ്റുകനിത്യപരം ചെ
ആന്തരകാണ്ടിള്ള ദോഷമെന്തു?

2. എഴു തത്ത്വം, നമ്പ്രായം.

ഭാഗം 14. താര...നം=തട്ടിച്ചുനോക്കിയിള്ള നിത്യപ
ണം. അടപിതിയനാർ=നോംകിടയില്ലാത്ത
വർ.

,, 15. ചെവച്ചല്ലും=ധാരാളത. അനി...രണം=മ
റജിഷ്ട് വക്സ് സാധാരണയായി ഇല്ലാത്തതു്.
കലാ...നാർ=കവികൾ. സാർ...കം=എ
ല്ലാ നാട്ടിനേയും സംഖ്യയിച്ചതു്. സർ...
ല്ലും=എല്ലാവരാലും എജിഷ്യൽ തത്സ്ഥാനതു്.

- അഗം 16. നിശിതം=മുച്ചുയുള്ളതു്. പ്രതി...യം=കട്ടാ
വസ്തു. നിര...തപം=നിയന്ത്രണമില്ലായു, നി
യമങ്ങൾക്കു വിലവെള്ളായു. അഡി...ക്രതി=വി
ദ്ധനതം. വിധേയൻ=അധിനന്ദ. കാവ്യ...
കൻ=കാവ്യനിത്രപക്കൻ. കാളാ...ശം=കാ
രിക്കുപോലെ കറിനം. നിസ്സുപതം=ശരൂ
വില്ലാതെ. വൃത്തിയാനം=തെററിനടക്കൽ.
സ്പാതത്രം x പാരതത്രം.
- ,, 17. ആലുപിയുള്ളനാ=പാട്ടനാ. അചിരേനാ=വേ
ഗതിക. ഉനായിയുള്ളനാ=ഉയര്ത്തനാ. ആജ്ഞം
=നെന.
- ,, 18. ക്ഷണ...ലം=മിനാൽപിണ്ടപോലെ അ
സമിരം. വഹി...ദുനാ=തിരുവിലിട്ടപഴപ്പി
ച്ച മുത്തവിൽ വീണ വെള്ളത്തുള്ളിയോടു്.
ക്ഷണ...രം=ക്ഷണത്തിൽ നശിയുള്ളനതു്.
ചക്ഷി...സമം=സഫ്റ്റത്തിനെന്റെ വായിൽപ്പെട്ട
തു്. ഭക്തം=പോക്കാച്ചി=(വലിയ) തവള.
കാലാധിനാ=കാലമാകനാ സഫ്റ്റത്താൽ. പ
രിഗ്രസ്സം=വിഴങ്ങപ്പെട്ടതു്. ആലോ...സാ=
ഖുകനാ മനസ്സുബന്ധങ്ങളിയതു്. ഒത്ത...റമം=
മക്കൽ, ബന്ധുക്കൾ, ധനം, ഭാരുമാർ എന്നി
വരോട്ടുള്ള ചേച്ച്. താന്തർ=ക്ഷീണിച്ചുവർ.
വിഡ്യാഗം=വേർവ്വം. നല്ലാം=നദിയിൽ.
കാഞ്ഞങ്ങൾ=വിറക്കൾ. ആല...മം=വീട്ടി

നോട്ടീഷൻ ചേർത്ത്. “പുതമിത്രാത്മ”എന്ന തുടങ്ങിയുള്ള ആരു വരിയിൽ അലപങ്കാരം മാലോപ്പമ. “ചക്ഷിത്രവസ്താ” എന്ന തുടങ്ങി നാ നാലു വരിയിൽ ഉപായ.

“ഒന്നിനൊന്നാട്ടസാദ്ധ്യം
ചൊന്നാലുപമയാമത്രും;
മനാവേദ്യ, വിളിഞ്ഞനാ
വദ്ദനേപ്പാലനിന്നുവം.”

(ഭാഷാശ്രംഖണം)

അയ്യവം=ചവ്വലം. “എത്രകാലമൊരേറ്റത്തു നിലകൊഞ്ചു മബ്പിത്തിരകൾക്കാർക്കുടെപ്പിറ നാവരം” എന്നുള്ള വഴുതേക്കാളിന്റെ വരി കൂടി നോക്കു.

ഭാഗം 19. അവഗാഹം=ആഴത്തിലുള്ളതു്.

- ,, 21. “ഇടിവെട്ടിട്ടും” എന്ന തുടങ്ങി നാലു വരിയിൽ അലപങ്കാരം ഉപായ. സത്രപ്പം=ലാജം യോച്ചകുടി.
- ,, 23. പ്രാതു...അംബം=അവപരിശൃം കമാപാത്രങ്ങൾ. വൃത്തുസ്ത്രം=വൃത്താസമുള്ളവ.
- ,, 24. പദ്മ...ത്തി=കാമാത്തി. അരവിഞ്ചം, അശോകം, തേനാവു, നവമാലിക, നീലോല്ലപ്പം എന്നിവ കാമദേവൻ്റെ ബാനങ്ങളാണ്.
- ,, 25. മേഘരം=തടിച്ചതു്. ഭക്താ...സം=ഭക്തരമാരിൽ ശ്രദ്ധയ്ക്ക്. ജന്മ...വം=പിത്രപുത്രഭാവം, കാഞ്ചകാരണഭാവം.

ഭാഗം 27. ധപ്പു...നീനൻ=ധപനിപ്രധാനമായ കവിത തെളിയുന്ന അനും.

- ,, 28. വിക...അം=അപകടം പിടിച്ച കഴികൾ. ഭാ...കം=അതായും ഭാവങ്ങളേ തെളിയിച്ച കാണിയ്ക്കുന്നത്.
- ,, 29. വൈജാത്യം=വൃത്യാസം. സ്കീമി...ഭാവ=ഇള കാതെയും ഗംഭീരമായും ഉള്ള ഭാവങ്ഞന്നട കുടിയതു്. സുര...ണി=ഗംഗ. മുണ...തം=പുല്ലു ദുടിയതു്. നീരോദാത്തൻ=ഉൽക്കുള്ള നായകൻ. നിഷ്ട ..മനം=ഇള കാതെയുള്ള സമ്പാദം.

(പ്രഖ്യാപിക്കാൻ)

(1) എഴുത്തെല്ലാം നമ്പ്യാങ്കടയും ഭാഷാ രീതി.

(2) ലക്ഷ്മണാപദ്മരം (സപനം വാക്കുത്തിൽ പരാവര്ത്തനം ചെയ്യുക)

(3) സിതാവിവാഹം (വള്ളനം)

ചോദ്യങ്ങൾ :—

(1) കവിതയുടെ പരമപ്രധാനമാനന്താണോ?

(2) അങ്കെ വള്ളനാരീതിയാണോ അധികം നല്ലതോ? കാരണം എന്തോ?

(3) ഏരാൺകമകൾ നമ്പ്യാങ്കട കയ്യിൽ എങ്ങിനെ മാറ്റുന്നു?

(4) ഓട്ടംതുള്ളവിനം ചാക്കാർകുത്തിനം തമ്മിലുള്ള ബന്ധമെന്തോ?

---

3. റാഷ്ട്രത്തോർ.

അംഗം 30. കളക്കല്ലാത്തമൻ=നല്ല പുകയിൽ. സുവി ദിനം=നല്ലവള്ളം അറിയപ്പെട്ടത്.

- ,, 31. സങ്കരാവരം=അതുമായ പൊയ്യ.
- ,, 32. സ്ഥാലീ...യം=അരി വെന്തുവോ എന്ന നോ ക്കന്നതിന് നേന്നാ രണ്ടാ വരെട്ടു പരി ശ്രോധിച്ച് എല്ലാറിന്നെല്ലം വേവു നിയു യിയ്ക്കാണാണല്ലോ; അങ്ങിനത്തെ സദഭ്രതിൽ ഇം നൃായം പറയും. ഒരു വർദ്ധത്തിലെ, നേന്നാ രണ്ടാ ആളുടെ സ്വപ്നാവം നോക്കി മറഞ്ഞുവരുടെ സ്വപ്നാവം നിയുക്കിയുള്ളനാതു് ഇം നൃായമാണ്.
- ,, 33. കഡളാദം=മുളകൾ. പീവ....നം=കുരിയൾ.
- ,, 34. തട...വം=വക്കരുളിക്ക മരങ്ങളിലെ പുള്ളാദം. വിവി...ജം=പലതരത്തിലുള്ള പുകൾ.
- ,, 35. സുമാ...ദിരയ=പുള്ളസമുഹത്തിന്റെ മധ്യര മായ അല്ലി മുതലായവയെ. കമലിനി=താ മരപ്പൊയ്യ. മുതി...സി=വണ്ടകളാക്കന്ന ക നക്കത്തിലും. മുതി...യദാദം=ശോഭയുള്ള രാ മരവളയമാക്കന്ന വളകൾ.
- ,, 37. വെകുതം=മാററം.
- ,, 39. വികാ...തം=വികാരം കൊണ്ടിള്ക്കന്നാതു്.

ഭാഗം 40. വൈരസ്യം=വിരസത.

,, 41. അല്ലെം...ചായങ്ങൾ=കുറച്ച് മാത്രം ചായ
ങ്ങൾ.

ചോദ്യങ്ങൾ :—

(1) മറ്റ കവികളിൽനിന്ന വളരെ തേരാളിന്നുള്ള
വൃത്താസമെന്തു?

(2) വളരെ തേരാൾ കവിത പ്രതിയുടെ എഴുപിന
യുള്ള ഭാഗത്തെത്തയാണ് കാണാനു?

(3) സാധാരണ ചിത്രങ്ങൾക്കും വളരെ തേരാൾ ചിത്ര
ങ്ങൾക്കും പരസ്യരഹിത വൃത്താസമെന്തു?

4. തുല്യപാതയിനാലവുത്തം.

—————:o:—————

ഭാഗം 42. വിപ്രതിപത്തി=താല്പര്യമില്ലായ്ക്കു. അജ്ഞതാ...
ങ്ങൾ=കത്താവിനെ അറിഞ്ഞുകൂടാതെന്തു.

,, 43. സൗതല്യം=ധാരാളത. അസംഗതം=അയ്ക്കതം.

,, 45. ഭഗ്നാവ്യം = കേരംപും സൂഖ്യമില്ലാത്തതു,
രചനാവൈഷമുള്ളതു. ധത്വുത്തങ്ങൾ=
വുത്തം തെററിയവ. പാര...ത്യം=അനേകം
സ്ഥലങ്ങൾ വൃത്താസം.

,, 47. സാജാത്യം = തുല്യത. വൈവലക്ഷ്യം = വൃ
ത്താസം.

- അഗം 48. അത്...പ്രം=അത്മവ്യത്യാസം.
- ,, 49. അനന്തസ്ഥിതി=അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തത്.
- ,, 52. “അണം...ദമേ”=ഹൈ സുദരി, കേരളക്ക, എന്ന നിന്റെ ഭാസനാണ്; സുശീലേ, നീ എ) നീൽ പ്രസാദിയ്ക്ക; പ്രസാദിയ്ക്ക..
- ,, 53. ശ്രദ്ധചൻ=പരയൻ. തരളമിഴി=പഞ്ചലാ ക്കി. നന്തമി=നമ്മുഖിയ്ക്കന.
- ,, 55. വര...വതീ=സത്ത്രാജാദളം വർ. വധാ... സാ=അവർം വധിപ്പാനാളം ആരംഭം കംബിട്ട്.
- ,, 56. കാസാ...ളം=പൊയ്യിലെ ജലം. നാഃ ക്കഹരം=മുക്കിന്റെ ദ്വാരമാകന മുഹം.
- ,, 60. കുത്തഹസ്തൻ=കൈ തെളിഞ്ഞവൻ, പരിച വയം സിലിച്ചവൻ.
- ,, 61. “വന...” കാട്ടിൽ താമസിയ്ക്കനവനം വിങ്ഗ പമായ ശരീരബന്ധത്തോട് കൂടിയവനം അലർച്ചകൊണ്ട് ദിയ്ക്കക്കെലു മാറ്റരാലി കൊളളിയ്ക്കനവനം രാക്ഷസനമായ അവ നെ തുറീരാമൻ തിയ്യിലെരിച്ച.
- ,, 62. ഇനിസിരജം=വണ്ടികൾ. അംബുജാതം= താമര. ഭാന്തിമലഭകാരം=ഭാന്തിമാൻ എന അലങ്കാരം. ഉല്ല...പ്രം=എടത്തുകാണിച്ച ദ്രോകം. പ്രാതി...നജം=പ്രക്തിയിലുള്ള വസ്തുകൾ. ഭാവ...രം=കല്ലുനാശകതികൊണ്ട ശേഖിയ്ക്കന്തു.

ദ്രോഗം 64. പരകീയം=അന്ത്യം.

- ,, 65. “വണ്ണാധനം”=ലോകത്തിന്നപട്ടവം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന വൈവരികളുടെ നാശം ചെയ്യാനായിക്കൊണ്ട്, ചന്ദ്രമണ്ണംലഭത്തിൽചെയ്യുന്നതമുണ്ടും മുക്കണ്ണങ്ങളും ലഭ്യമായ കാട്ടിലേയ്ക്ക് വണ്ണാധനാവെന്നപോലെ അന്തക്കം അന്തക്കാനെക്കും തുല്യനായ രാമൻ പ്രവേശിച്ചു.
- ,, 65. “വണ്ണാധനവ.....”=ആമിയാക്കുന്ന സ്ഥീയ എഡ മനസ്സാക്കുന്ന താമരഫ്രൂവിനു ചന്ദ്രരഘീക കൂകുന്ന ശരൂക്കളുടെ നശീകരണത്തിനായി കൊണ്ട് രാഖവൻ വണ്ണാം മേഖമണ്ണം ലഭ്യിക്കുന്നപോലെ ദണ്ഡകാവനത്തിലേയ്ക്കുന്നപോലെ പ്രവേശിച്ചു.
- ,, 66. ഭ്രയോ...യോപി=വീണക്കം വീണക്കം. വാമാക്കി=സൂര്യ. പ്രാമണ്യം=നീനാമതായിട്ട്. “സദ്ഗിപ്പരി...”=വേഗത്തിൽ പുരിയുടെ സമീപപ്രദേശങ്ങളിൽ വാക്കപ്പുറുപോലെ മുഴിലയായ സീത മുന്നനാലടി നടന്നിട്ട്, മുനിഎത്ര പോകണമെന്നു ചോദിച്ചു് രാമനെ കൊണ്ട് തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ആല്ലുമായി കണ്ണിൽ വിഴിച്ചു.
- “ഗ്രഹം മയുരാഃ...” മയിലുകൾ ഗ്രഹങ്ങൾ യും, മുക്കണ്ണങ്ങൾ കൂടുമണ്ണങ്ങളും, മാൻപോട

കൽ വായിൽ ഉള്ള ദംകല്ലേയും ഉപോക്ഷിച്ചു; അവരുടെ തല്ലൂമായ ഭിവം ഉണ്ടായിട്ട് ഒരു വനത്തിലും അധികമായി നിലവിളിയ്ക്കായി.

- ഭാഗം 69. അല്ലോതു രാമാധനാദത്തക്കാർ = കേരളത്തിൽ നടപ്പുജിച്ച ഏഴത്തുമ്പൻറ കിളിപ്പാടി സ്വന്ന മുലഗ്രന്ഥത്തിനേക്കാർ. അഫിത്തൻ = ശ്രൂ.
- ,, 70. മധ്യ...ബു=എൻറ ധർമ്മപത്രിയുടെ വല്ലിച്ച കണ്ണനിർ.
- ,, 71. വികാരസ്=പ്രദർശനം=വികാരങ്ങൾ കാണിയുള്ളനാത്. വിപ്ര...രം=ഭാഞ്ചാദത്താക്കന്നാർ പിരിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ശ്രൂരാരം.
- ,, 74. തുംഗ...വര=വലിയ തിരകളുടെ കുട്ടം. ഉത്തരാലികൾ=മദ്ദത്തുവർ. കതിചന=ചിലവർ.
- ,, 76. പ്രാക്തനമീഡപി=ഇതു് പുരാതനമാണെങ്കിലും

(പ്രഖ്യാം.)

(1) ഇതുപത്തിനാലുവുത്തും ഏഴത്തുമ്പൻറതല്ല എന്ന വിഷയത്തിൽ ഒരു ഉപപാദനം ഏഴത്തുക.

(2) ഇതുപത്തിനാലുവുത്തുകാരൻറ പരിഹാസപരതയെപ്പറ്റാറി ഒരു വിവരണം.

ഓച്ചാളുങ്ങൾ :—

(1) രാവണൻ സീതയെ പ്രലോഭിപ്പിപ്പാൻ പറയുന്ന വാക്കുങ്ങളിൽ, എഴുത്തെല്ലാം 24 വുത്തത്തിന്റെ യും രീതികളിലും വുത്തുാസമെന്തു്?

(2) ഒരു കവി ഒരു കമ്മാവസ്തുവിൽ രണ്ട് കാല്പ്പന എഴുതിയെന്ന പറയുന്നവക്കിൽ യുക്തികളേവ?

(3) കവിയുടെ ഒരു ചിത്രവും പരിഹാസത്തിനും ബലി കൊടുത്തതിനെ എങ്ങിനെ തെളിയിയ്ക്കാം.

(4) എഴുത്തെല്ലാൻ സാധാരണ ഉപയോഗിയ്ക്കാത്ത പ്രദാനമാം എത്തല്ലാമാണോ് 24 വുത്തത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ളതു്?

(5) 24 വുത്തകാരന്റെ രചനാത്മകത്തിനും രണ്ട് ദാഹരണങ്ങൾ കാണിയ്ക്കുക.

5. കോമ്പുന്ന.

അംഗം 77-87. മൊഴി=ഭാഷ. കാപ്പുകൈട്ടുക=കൈഞ്ഞതുകം ബന്ധിയ്ക്കുക, ഒരുങ്ങുക. നെറിവു്=സാമ ത്രുപ്പം. മടവാർ=സ്രൂപി. പെരുമ=മഹതപം. വഴക്ക്=ശബ്ദം. മാററ...മക=ശത്രുഗുഹത്തിലെ സ്രൂപി. വെന്നുൽ=പരിശ്രമം. ഷുദ്ധനും=കാമൻ. തൊട്ടത്ര=വേത്രത്. മലക്കൻ=ഷുദ്ധനും.

ഭാഗം 91. കാർക്കുന്നത്=മഴക്കാർപ്പോലെ കൃത്ത തല
മുടി.

,, 92. പൊതുസം=അത്മം.

ചോദ്യജ്ഞം :—

- (1) പച്ചമലയാളമെന്നാലെന്തു് ?
  - (2) താവികെട്ട്, കടിപ്പുക, ഇവയെപ്പറ്റാറി എന്തിയും ?
  - (3) പച്ചമലയാളത്തിൽ കവിതയെഴുതിയവരാരെ സ്ഥാമാണോ ?
  - (4) കോമ്പും ധീരതയെ തെളിയിയ്ക്കുന്ന സംഭവങ്ങളേവ ?
-

6. ശാക്രതാളി ത്രിനേര മുലാം.

ഭാഗം 93. വിദ്യ...തം=ഡോക്കലും. എത്തിഹാസികം=ഇതിഹാസസംബന്ധി. ഇതിവുത്തം=കമാവസ്തു.

- ,, 94. കലപതി=പതിനായിരം ശിഖുന്നാരെ അന്നം, വസ്ത്രം മുതലായതു കൊടുത്തു് പഠിപ്പിയ്ക്കുന്ന വിപ്രസ്ഥി.
- ,, 96. “തമനപ്യാവൽ” എന്നതുടങ്ങുന്ന പല്ലജ്ഞാളം “ഈ ഭാഗം” എന്ന തുടങ്ങുന്ന ചെറിയ ബണ്ണികയും 95-ാം ഭാഗത്തെ [1] എന്ന നേരം

ടിന്നുവ താഴേ ചേത്ത് വായിയേണ്ടതാണ്.

മുക്കി...തം=മുക്കിം നന്നയ്ക്കുത്. നയ.. ന
കം=കണ്ണിനു സുവകരമായിട്ടിരുത്തു്.

ഭാഗം 97. വസ്ത്രം=വനത്തിലെണ്ണായവ. നാമ...മം=
പേര് ചുണ്ടിക്കാണിയ്ക്കു

,, 98. അഞ്ചു.. ലുക്ക്=വില്ലാബ്രാസം ചെയ്യുവൻ. അശ
...കും=ശരീരമില്ലാതെ കേടിക്കപ്പെട്ടുനന്ന വാ
ക്കും. ഭവതി=നീ. ശാപ...സുന്ദർ=ശാപത്തി
ൽ മുകിയവൻ.

,, 100. “സവീപ്പിയംവദാ” എന്ന തുടങ്ങന്ന പദ്ധ
അള്ളം ചുവടെ കൊടുത്ത സാരവും 99-ാം ഭാ
ഗത്തിലുള്ള [5] എന്ന കറിപ്പിന്നുവും ചുവടെ
ചേത്ത് വായിയേണ്ടതാണ്. ഒരുക്കയു
പ്പാം=തല്ലുത.

,, 102. മന്മാട്ടി=വധു. മനവാളൻ, മന്മാളൻ=വ
ൻ. വിശംകു=ശക്കിയ്ക്കുത്തകവെം. അതു
...വർ=തന്നെ ബന്ധുക്കൾ.

,, 103. തേജസ്സ്=ബീജം. ശമി=ആ പേരിലുള്ള ഒരു
മുക്കിം, പ്ലാശ്. ധർമ്മാ...കി=ധർമ്മത്തെ
പുറി ശക്കിയ്ക്കുന്നവൻ.

,, 105. അജ്ഞതാതം=അറിയാത്തതു്.

,, 106. ബാലി...നം=മോശമായ കളിവ്. നിരാ
ബം=അടിസ്ഥാനരഹിതം.

,, 107. സുഗമം=റുളിപ്പും.

7. കാളിഭാസശ്രീ പാരിതുഖോധം.

—:o:—

- ഭാഗം 108. ഏതി...കർ=ഏതിയ്യും അറിയുന്നവർ.
കെനാസ...ആം=പ്രകൃത്യാ ഉള്ള സാമർപ്പം.
- ,, 110. അരുക്കൾക്കുപയോഗം=സൈറേറ്റും. സുധാനിധി=
അരുളുപ്പാതു. സപായത്തൻ=അധിനൻ.
അക്കീതഭാസൻ=വിലകൊട്ടതു ഭാസ്യം വേ
ർപ്പെട്ടത്താൻ കഴിയാത്തവൻ.
- ,, 111. പുര്ണാ...പ്ലാൺ=ശരീരത്തിന്റെ അരബതാട്ട്
മേലോട്ടുള്ള ഭാഗം കിട്ടുകയിൽക്കിണ ഒരു
നിച്ചുവൻ.
- ,, 112. ആളുള്ളതികൾ=കപടം അറിയാത്തവർ.
- ,, 115. അക്കീഷ്ടുകാന്തി=നല്ല ശോദയുള്ളതു്.
- ,, 116. കുലംകുഷം=വകിൽക്കൂനങ്ങമുന്നന്തു്.
- ,, 117. വിസുരിയ്യുക=മറക്കക.
- ,, 118. വൃത്തിയാനം=വൃത്യാസം. പ്രസക്തി=സം
ഗതി. അവൾ...രം=ആളുകളിലെ പരി
ഷ്ടാരം.

ചോദ്യങ്ങൾ:—

- (1) കാളിഭാസക്കെപ്പറിയുള്ള ജനാപവാദമെന്താ
ണോ? അതിനുള്ള കാരണങ്ങളേവ?
- (2) നാലു കവിസങ്കേതങ്ങൾ പറയുക.

(3) കവി ചാരിത്രം ലിഖിച്ച വിശ്വാസമുള്ള ആളായിരുന്നുവെന്നതിനും ചില തെളിവുകൾ പറയുക.

(4) കവിയുടെ അഭിപ്രാധാരങ്ങൾക്കും പ്രവൃത്തികൾക്കും യോജിച്ചു വേണമെന്നില്ല എന്ന അഭിപ്രാധാരത്തെ പരിശോധിയ്ക്കുക.

---

8 കമാരനാശംബന്ധ കാവ്യം.

ഭാഗം 119. മദ്ദനാജ്ഞാനം=സൂന്ദരം. വിഭാതം=പ്രഭാതം.
പരിവർത്തനം=മാററം. അത്വദ്ദേശ്യകാരികൾ=
അത്വദ്ദേശ്യകാരശാസ്ത്രം അറിയുന്നവൻ.

,, 120. കല്പനാ...നാർ=ഭാവനാശക്തി തികഞ്ഞത
വർ. രചനാ...സ്രൂ=മിനക്കപ്പനിയിലുള്ള
ഡംഗി. ഉള്ളേ..ലിതം=ഉള്ളേവഞ്ചംകാ
ണ്ട് (പലതരത്തിലുള്ള ഭാവനകൾ) തിരക്ക്
ടം നിറഞ്ഞത്രു്. അയുഷ്യൻ=അട്ടത്രു ചെ
ണ്ണവാൻ കഴിയാത്തവൻ. അത്രാധകൾ=
ബഹുമാനിയ്ക്കുന്നവൻ. അനാഗാമി=പിന്ന
തുടങ്ങന്നവൻ. അഭി...ക്തി=വിദ്യാനാജ
ടെ വാക്ക്. സുലഭം X ഭല്ല്പം.

,, 121. ആവിഭാവം = ഉണ്ടാവൽ. കുത്തഹസ്തൻ=
കൈ തെളിഞ്ഞതവൻ, പരിശീലനം സിലബി
ച്ചവൻ. ധനാത്പത്മം = Root meaning.

- ഭാഗം 122. പ്രത്യോക്ഷം=നേരിട്ടില്ലാതെ x പ്രത്യോക്ഷം. ദ
രം...തപം=മനസ്സിലായ്ക്കു. രചനാബൗഢ്യവാ
=രചനാംഗി, പദ്ധതിയിൽ നല്ലവ തിരഞ്ഞെര
ടിന്തും നല്ല റീതിയിൽ ചെങ്ക്കൊം ഉണ്ടാ
കുന്ന കൈത്തരുക്കം.
- ,, 123. അറുപ്പം...രം=അഷികളിടുട പരിജ്ഞാനം. സ
ദേശം...കൻ=സദേശം പരത്തുന്നവൻ. തിര
ഞ്ഞു, റിഞ്ഞു, ക=അവഗണിയുടുക. വണ്ണി...ജ
ൻ=ആശൻ. എ, എൻ=രാജരാജവമ്മാ.
വെവ്വേറീത്രും=വ്യത്യാസം.
- ,, 124. പൂരം...ഔം=പണ്ടിപണ്ഡി മുതൽക്കണ്ണായി
വന്നതു്. “സപ്രതിജ്ഞ—ബന്ധം...ചി=മ
നോഹരമായ ശരീരകാനി. ഉഷ്ണസസ്യ=
പ്രദാനം.
- ,, 125. “ധീരനായ—ധതി=മംപ്പി. തന്ത്രി=ഫ
ർഡംഗി. ഭ്രാഹം.. ടലം=വള്ളരി കള്ളനീകൾ
വീണം ചുകന്നതു്. പൂരി ഭ=വള്ളരെശോഭ.
“പാരമാ...ഭ്രാഹിം വാനം=അധികംചുവന്നു.
മുരരുളി=അതിന്തുരുളി. ഭാവ ചിത്രങ്ങൾം=
അതായും ഭാവങ്ങൾക്കു. പ്രതിഥ്യലിപ്പിയുള്ള ന
ചിത്രങ്ങൾം.
- ,, 126. “സക്രം...അംഗകാനി = ശരീരംബവന്നും.
വിഭ്രംഖനങ്ങൾം=അതുഭരണങ്ങൾം.

XVIII

“വിഭവ—വിദ്വാം=ചോദ്യപത്രം. സുഭഗത
=സൗത്രദാത്രം. ദയവ...മം=ദയവനത്തി
നേര വരവ്. ശ്രൂട്ടം...നാ=നല്ല മണിക്കൂർ
ഇഴവർ. ചരിയുക=സബവരിയുക, കഴി
നഞ്ചുകുടക, അഭിമതം=ഹസ്തപ്പട്ടത്രു്. മുഖ്യ
ഹംസി=അരയനാദ്യുട. കലീനം=തറവാടി
നമുഖത്രു്.

ഭാഗം 127. യുവ...രാഗം=നിശ്ചയമായം സ്നേഹം ശരീ
രഭംഗിയെ ആസ്ത്രിച്ചുജിൽ. അവഗാ
ധം=അരഗാധം.. “കതിര—കതിരവൻ=
സൃഷ്ടം. കിരണം=രഘു. അന്യങ്കുപം=ഹ
രം നിരതെ കിണർ, ആ പേരിലും
ങ്ങ നരകം.” പ്രപഞ്ചനം=വിവരണം.

ഒവാദ്യാജിപ്പം :—

(1) ആശാനേര കവിതകൾ എന്തിനെന്നാണു
വിറീകരിയുന്നതു് ? അവ എന്തുചെയ്യു ?

(2) വാളുതോളിനേരയും ഉള്ളടിനേരയും കവി
തകൾക്കിട്ടു പ്രയാന പ്രത്യേകതകളുണ്ടോ ?

(3) ഗ്രൂംഗാരം വണ്ണിയുന്നതിൽ ആശാൻ സപീക
രിച്ചു തീരിയെന്നായിരുന്നു ?

(4) അദ്ദേഹത്തിനേര നാഡികാവള്ളുന്നതിലും
വിശ്വേഷം എന്തു് ?

